

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 87 / IV legislatura / Cinquè període

Dijous, 21 d'abril de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 49

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dotze minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals l'Oficina del Departament de Benestar Social de la Noguera col·laborà en l'organització del I Congreso de Ufología y Paraciencias (Reg. 16810)

Formulació: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4635).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 4635).

Repregunta: Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 4635).

Segona resposta: conseller (p. 4635).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'expedient d'alteració d'una part del terme municipal de Navàs (Bages) (Reg. 16920)

Formulació: Sr. Morera (ERC) (p. 4636).

Resposta: consellera de Governació (p. 4636).

Repregunta: Sr. Morera (ERC) (p. 4636).

Segona resposta: consellera (p. 4636).

Pregunta al Consell Executiu sobre el motiu pel qual la Generalitat no ha firmat el conveni de funcionament de la casa d'acollida de Granollers (Vallès Oriental) (Reg. 16420)

Formulació: Sra. Mayol (IC) (p. 4637).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 4637).

Repregunta: Sra. Mayol (ERC) (p. 4637).

Segona resposta: conseller (p. 4637).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de la denegació de la sol·licitud de Llerona per a constituir-se en entitat menor descentralitzada de les Franqueses del Vallès (Vallès Oriental) (Reg. 16921)

Formulació: Sr. Morera (ERC) (p. 4638).

Resposta: consellera de Governació (p. 4638).

Repregunta: Sr. Morera (ERC) (p. 4638).

Segona resposta: consellera (p. 4638).

Preguntes al Consell Executiu sobre la valoració de l'operació de comís de cavalls a la reserva nacional de Boumort (Reg. 17016) i sobre el cost real de l'operació de comís de cavalls a la reserva nacional de Boumort (Reg. 17017)

El president n'anuncia la retirada (p. 4638).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'Àrea Bàsica de Salut de Tona (Reg. 17720) i sobre el sistema de gestió de l'Àrea Bàsica de Salut de Tona (Osona) (Reg. 17721)

Formulació: Sr. Noguer (S) (p. 4639).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4639).

Rèplica: Sr. Noguer (S) (p. 4639).

Preguntes al Consell Executiu sobre la posada en funcionament de l'Àrea Bàsica de Salut del Lluçanès (Reg. 17722) i sobre el sistema de gestió de l'Àrea Bàsica de Salut del Lluçanès (Reg. 17723)

Formulació: Sr. Noguer (S) (p. 4639).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4639).

Preguntes al Consell Executiu sobre els criteris que aplica el Departament de Cultura per a la concessió de subvencions i l'autorització de participació de curt metratges en els premis de cinematografia (Reg. 17616), sobre la concessió de subvencions al cinema català (Reg. 17617) i sobre les subvencions de pel·lícules que ha concedit el Departament de Cultura des de l'any 1989 fins al 1993 (Reg. 17618)

Formulació: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4640).

Resposta: conseller de Cultura (p. 4640).

Repregunta: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4642).

Segona resposta: conseller (p. 4642).

Preguntes al Consell Executiu sobre la construcció d'un centre d'assistència primària a Centelles (Reg. 17724) i sobre la posada en funcionament de l'Àrea Bàsica de Salut de Centelles (Osona) (Reg. 17725)

Formulació: Sr. Noguer (S) (p. 4643).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4643).

Rèplica: Sr. Noguer (S) (p. 4643).

Pregunta al Consell Executiu sobre com repercuteix en la salut humana la ingestió de carn d'animals malalts de «plumbiosi» (Reg. 17731)

Formulació: Sr. Madueño (S) (p. 4643).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4643).

Repregunta: Sr. Madueño (S) (p. 4644).

Segona resposta: conseller (p. 4644).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts sisè i setè, la qual és aprovada per assentiment (p. 4644).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els moviments associatius (Reg. 17052) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 4644).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 4646).

Rèplica: Sr. Ferran (S) (p. 4649).

Contrarèplica: conseller (p. 4649).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional (Reg. 15320) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Saura (IC) (p. 4651).*

Resposta: *conseller de Treball (p. 4653).*

Rèplica: *Sr. Saura (IC) (p. 4654).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4656).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en els centres de secundària (Reg. 17116) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Cadevall (S) (p. 4657).*

Resposta: *conseller d'Ensenyament (p. 4659).*

Rèplica: *Sr. Cadevall (S) (p. 4661).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4662).*

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició dels punts núms. 9, 10 i 11 de l'ordre del dia (p. 4663).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'impuls autonòmic i l'increment de l'autogovern (Reg. 15942) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4663).*

Resposta: *conseller d'Economia i Finances (p. 4665).*

Rèplica: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4667).*

Contrarèplica: *conseller (p. 4668).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el comerç interior de Catalunya (Reg. 17956) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Clofent (S) (p. 4669).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la crisi del comerç a Catalunya (Reg. 17903) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 4671).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 4672), Sr. Ros (P) (p. 4672), Sr. Fuentes (IC) (p. 4673), Sr. Puigcercós (ERC) (p. 4674), Sr. Clofent (S) (p. 4675) i Sra. Neras (CiU) (p. 4676).*

Votació de la Moció del G. Socialista: *rebutjada per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 4678).*

Votació dels punts 1, 2 i 3 de la Moció del G. P. Popular: *rebutjats per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 4678).*

Votació del punt 4 de la Moció del G. P. Popular: *rebutjat per 12 vots a favor, 58 en contra i 22 abstencions (p. 4678).*

Votació dels punts 5 a 18 de la Moció del G. P. Popular: *rebutjats per 5 vots a favor, 58 en contra i 29 abstencions (p. 4678).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els residus industrials (Reg. 17919) (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Gimeno (IC) (p. 4678).*

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, 2, 3, 4, 5 i 6, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Espadaler (CiU) (p. 4680).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M) (p. 4681), Sra. Montserrat (P) (p. 4682), Sr. Portabella (ERC) (p. 4682) i Sr. Madueño (S) (p. 4683).*

Posició del grup presentant: *Sr. Gimeno (IC) (p. 4683).*

Votació del preàmbul i els punts 1, 2 i 3: *aprovats per unanimitat (p. 4684).*

Votació del punt 6: *rebutjat per 10 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció (p. 4684).*

Votació dels punts 4, 5 i 7: *rebutjats per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 4685).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'elaboració dels currículums educatius en l'ensenyament primari (Reg. 17921) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M) (p. 4685).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4685), Sr. Fuentes (IC) (p. 4686), Sr. Bargalló (ERC) (p. 4686), Sr. Cadevall (S) (p. 4686) i Sr. Descals (CiU) (p. 4687).*

Votació del punt 1: *rebutjat per 3 vots a favor, 57 en contra i 22 abstencions (p. 4688).*

Votació dels punts 2 i 3: *rebutjats per 1 vot a favor, 57 en contra i 23 abstencions (p. 4688).*

SUMARI (4)

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana (Reg. 17918) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4688).*

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Descals (CiU) (p. 4689).*

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Sobrequés (S) (p. 4690).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4691) i Sr. Bargalló (ERC) (p. 4692).*

Posició del grup presentant: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4693).*

Votació del punt 1: *rebutjada per 25 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 4693).*

Votació del punt 3: *rebutjats per 22 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions (p. 4693).*

Votació dels punts 2, 4 i 5: *aprovats per unanimitat (p. 4694).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els parcs recreatius (Reg. 17922) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (IC) (p. 4694).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC) (p. 4695).*

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P) (p. 4697), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 4697), Sr. Sabanza (CiU) (p. 4698).*

Posició del grup presentant: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 4700).*

El Sr. Escudé (CiU) intervé per allusions (p. 4700).

Votació de part de la Moció: *aprovada per unanimitat (p. 4700).*

Votació de la resta de la Moció: *rebutjada per 23 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció (p. 4700).*

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 49.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball, de Justícia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, passem ara al tràmit de respostes a preguntes orals.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals l'Oficina del Departament de Benestar Social de la Noguera col·labora en l'organització del I Congreso de Ufología y Paraciencias

La primera pregunta, la formula el diputat senyor Carod-Rovira, d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre els motius pels quals l'Oficina del Departament de Benestar Social de la Noguera va col·laborar en l'organització del Primer Congrés d'Ufologia i Paraciències. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president. El motiu de la pregunta és saber, efectivament, per quins motius, en el marc de les seves competències i finalitats, l'Oficina de Benestar Social de la Noguera va col·laborar en l'organització del I Congreso de Ufología y Paraciencias que es va celebrar el mes de febrer en aquesta localitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, el Departament de Benestar Social no va patrocinar econòmicament, en cap aspecte, aquest Congrés, que, per altra banda, va estar recolzat per empreses i administracions de l'àmbit territorial on es va desenvolupar.

La Direcció General d'Acció Cívica, entre les accions de suport a les entitats, facilita cartells i programes de mà per a la difusió dels actes que les mateixes entitats i associacions fan i organitzen. Durant l'any 93, per exemple, van ser 960 entitats que es van beneficiar d'aquest recurs, i en això està molt descentralitzada la decisió. Així com els aspectes econòmics estan centralitzats en la Direcció General, aquest

és un aspecte que es decideix, en principi, la impressió d'aquests fulletons i cartells, la decideix cada oficina de Benestar Social en el seu territori. I això és el que va fer: facilitar aquests cartells i programes perquè poguessin fer difusió d'aquests actes.

En això va consistir tota la participació del Departament o de l'Oficina de Benestar Social en aquest Congrés que vostè ha esmentat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Carod-Rovira pot repreguntar.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president. Si ens fixem en les conclusions que es van adoptar en aquest Congrés, per exemple, fetes públiques, i així van aparèixer en els distints mitjans de comunicació, el Congrés va estudiar, per exemple, el segrestament i posterior fecundació d'algunes dones per part d'extraterrestres, la infiltració de marciàns entre la població a fi de realitzar determinats tactes en determinades parts del cos i implantar microxips en el cervell, la celebració de competicions d'un joc similar al bàsquet entre humans i extraterrestres, etcètera. I també es va cloure amb una observació popular d'ovnis als afores de Balaguer. (Rialles.)

Nosaltres, simplement, tot i fer costat a tot tipus de suport que puguin fer les nostres institucions, sí que tindríem una doble preocupació: per una banda, que en aquest cas es pogués ser més rigorós en el moment d'afegir els símbols de la nostra primera institució nacional a determinades celebracions que tenen poc a veure, en tot cas, amb àmbits de preocupació social o del més mínim rigor acadèmic o científic, i, per altra banda, a la vista d'això també expressar la nostra preocupació per si algunes d'aquestes conclusions estudiades pel Congrés han tingut, tenen o poden tenir alguna repercussió en el futur entre el personal del Departament de Benestar Social i les accions que aquest emprengui de cara al futur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Estigui tranquil, senyor diputat, que no hi ha cap temença en aquest sentit. Aquesta va tenir el suport, com li he dit, d'administracions d'àmbit territorial i empreses; no el va tenir de Benestar Social excepte en el cas d'aquests cartells i programes. Jo hauria preferit que realment aquesta facilitat no s'hagués donat, però aquesta és una qüestió que la impressió d'uns programes i uns cartells, com ha dit, estava molt territorialitzada, i aleshores, així ho va decidir l'Oficina de Benestar Social d'allà. Em sembla que la cosa no dona per més; nosaltres no comprovem les conclusions dels congressos que es fan –arreglats estaríem!– i això és el que li puc dir al respecte.

Jo també hauria preferit que no s'hagués fet, però realment no veig que sigui cap aspecte negatiu haver-se fet.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Comas.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'expedient
d'alteració d'una part del terme municipal
de Navàs (Bages)*

La següent pregunta la formula el diputat senyor Salvador Morera, que és sobre l'expedient d'alteració d'una part del terme municipal de Navàs, al Bages. Té la paraula el senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Els veïns de dues antigues colònies tèxtils, en concret els habitants de Valls de Torroella i Palà de Torroella, des de fa molt de temps que es mouen per aconseguir, en un primer terme, la segregació del que era l'antiga parròquia de Sant Salvador de Torroella per constituir-se en nucli o en municipi independent. Això, en ser possible, van demanar en diferents ocasions agregar-se a un altre municipi que no fos el de Navàs, al qual hi ha una llarga i una profunda distància geogràfica, entre el nucli de Navàs i aquestes colònies, com deia, per agregar-se a Sant Mateu de Bages.

Sembla que aquest expedient s'ha endarrerit molt i la meua pregunta seria: quines són les raons que consten a la Conselleria de Governació que han fet, que han motivat que aquest expedient es retardés tant i tant.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca i Valero): Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè feia referència a un expedient i li haig de dir que l'expedient en si, formalment, encara no està iniciat. Vostè sap que prèviament a aquesta segona petició hi va haver una comissió de promotors d'una segregació que després es van desdir i posteriorment va començar un altre procés, diguem, però no encara al Departament de Governació, que era la segregació d'una part del terme municipal, és a dir, l'alteració d'una part del terme municipal per agregar-la a una altra.

La Direcció General d'Administració Local ha mantingut reiterats contactes amb aquesta promotora de la segona segregació, és a dir, l'alteració, i sobretot en el sentit que hi havia hagut una denúncia per part de la comissió promotora en el sentit que l'Ajuntament no facilitava la documentació necessària per poder elaborar la memòria justificativa.

La Direcció General va instar l'Ajuntament de Navàs perquè lliurés la documentació sol·licitada i li ho va requerir formalment. Es van esmenar uns quants defectes formals que l'Ajuntament allegava –i per això no entregava la documentació sol·licitada– i, finalment, i donat que l'Ajuntament no la va entregar, el mateix Departament de Governació en va fer entrega el 21 de desembre del 93.

Malgrat això, els promotors de la segregació van canviar el seu criteri i no han presentat encara aquesta memòria justificativa per a la qual demanaven la documentació a la qual feia referència, i per tant, en no presentar-la, van sol·licitar que fos el Departament de Governació qui iniciés l'expedient; expedient que, com li deia al començament, no ha es-

tat iniciat perquè la Direcció General d'Administració Local –és a dir, el Departament de Governació– ha sol·licitat als ajuntaments afectats per la segregació i per l'agregació, els de Sant Mateu de Bages i Navàs, i també al Consell Comarcal del Bages, perquè es manifestin sobre les disfuncionalitats territorials per tal de procedir a obrir un nou expedient una vegada s'hagi pogut copsar l'opinió, com deia, dels ajuntaments i el Consell Comarcal. I en aquest moment es decidirà al Departament de Governació sobre la conveniència o no d'instrucció de l'expedient, expedient que seguirà el procediment que suposo que ja coneix el senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. El senyor Morera pot repreguntar.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Bé, he de dir abans que res que el meu interès per aquesta segregació, que he volgut que sigui en pregunta oral –que, com sap la senyora consellera, m'he especialitzat una mica últimament en moltes segregacions de parts de termes municipals–, és bàsicament per dues qüestions. Una, perquè aquí incideix no només una qüestió estrictament municipal i geogràfica sinó també social i econòmica. Li puc assegurar que després de conèixer la realitat i les experiències d'aquestes dues antigues colònies tèxtils, que per la seva pròpia supervivència social, pel seu propi futur es fa absolutament necessari que es resolgui aquest expedient d'una vegada per totes.

Jo he escoltat amb molta atenció la seva primera resposta. M'ha semblat entendre que, un cop acabades les informacions que facin falta, seria la mateixa Conselleria de Governació qui, a instància de la mateixa comissió promotora d'aquesta segregació, faria o iniciaria l'expedient. En tot cas, m'agradaria que em concretés els termes, i res més.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. La senyora consellera té mig minut per contestar.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Senyor diputat, no li puc concretar els termes, però bé li asseguro que quan rebem els informes a què fa referència, doncs, en funció de l'estimació d'aquests expedients s'incoarà l'expedient. Depèn del contingut mateix dels informes.

Li haig de dir..., em sembla que ja li he fet esment abans de les dates, però va ser a finals del mes de desembre o el mes de desembre que es va comunicar al Departament de Governació l'interès de la comissió promotora en el sentit que iniciés el mateix Departament de Governació, i no l'Ajuntament, l'expedient. Hauria estat molt més senzill que hagués estat sol·licitat a l'Ajuntament de Navàs, perquè segurament el tràmit hauria estat molt més senzill, però, en tot cas, com que no ha estat així, hem d'esperar els informes a què feia referència per poder-ho iniciar, i sabem de la urgència que hi ha per resoldre aquest expedient i perquè a més creiem que hi ha diverses possibilitats d'arranjaments territorials per tal de resoldre el que vostè sol·licita.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el motiu
pel qual la Generalitat no ha firmat el
conveni de funcionament de la casa d'acollida
de Granollers (Vallès Oriental)*

La següent pregunta la formula la diputada senyora Imma Mayol, sobre el motiu pel qual la Generalitat no ha firmat el conveni de funcionament de la casa d'acollida de Granollers. Té la paraula la senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tot i que recentment ha estat signat el conveni per donar el funcionament a la casa d'acollida de Granollers per a dones maltractades, jo penso que s'ha signat tard i s'ha signat tard i s'ha signat a la baixa, en la mesura que no s'han incorporat dues eines fonamentals per al treball que pot fer aquesta casa, que és el suport jurídic i el suport psicològic. En qualsevol cas s'ha signat, i jo el que li volia plantejar, senyor conseller, és quina previsió per al futur vostès tenen en relació amb aquesta casa. Si per al 96 vostès pensen contemplar en el finançament d'aquesta casa, en cas que es doni, aquest suport jurídic i aquest suport psicològic.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Té la paraula el conseller de Benestar Social.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, com vostè bé ha dit això es va signar. En aquests moments, l'obertura depèn únicament del Consell Comarcal del Vallès Oriental. Potser sí que s'ha endarrerit una mica, però això no es podia obrir aquest any si no es signava abans el conveni amb el mateix Consell Comarcal. Això s'havia d'incloure forçosament dins el conveni de col·laboració entre el Departament i el Consell Comarcal, que es va signar el 14 de març, i després el protocol en concret d'aquest equipament aquest mateix mes, el 7 d'abril del 94.

S'ha fet amb aquells serveis que es creu que són necessaris. S'ha de pensar que en aquesta situació pressupostària en què ens trobem hem de mirar la rendibilitat dels serveis que tingui cadascun dels equipaments. És clar que, si es demostrés que aquests dos serveis que vostè ha esmentat fossin necessaris, en el conveni de l'any que ve nosaltres ho podríem considerar; però en aquests moments tenim ja dues cases d'acollida que ens donen experiència respecte a l'eficàcia de cada un dels serveis que nosaltres posem a la seva disposició, la de Lleida i la de Tarragona; ara s'engega aquest del Vallès Oriental, i esperem que no gaire tard posem en marxa el de Santa Coloma de Gramenet, que és l'últim que ens queda dels que estaven previstos, i en funció de l'experiència del conjunt d'ells els serveis han d'anar posant-se en funció d'aquesta eficàcia que puguin necessitar les persones que allí estiguin acollides.

Per tant, res és tancat, però tampoc és previst, en concret, que l'any que ve aquests serveis es posin en funcionament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot repreguntar.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la casa s'inaugura el 28 d'abril, per tant entrarà en funcionament ja. Jo crec que l'experiència acumulada d'altres països fa evident que aquest tipus de recursos són essencials; en qualsevol cas, en tornarem a parlar, ho tornarem a discutir de cara a l'any que ve. Però el que jo també li volia plantejar, senyor conseller, és que recentment hem aprovat una llei que defineix que les cases d'acollida –segons vostès, perquè és una proposta de vostès que no compartim, però la llei ho diu així perquè vostès tenen la majoria–, aquest és un recurs de segon nivell especialitzat, gestionat pel Departament, en principi pel Departament de Benestar Social i teòricament amb un finançament íntegre de la Generalitat. A hores d'ara el finançament és d'un terç per part de l'Administració local.

Jo volia saber, també en el futur, com preveuen adequar el que ha aprovat la Llei en el tema del finançament, en aquest cas d'un recurs que vostès defineixen com a segon nivell d'especialització.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Sí, el segon nivell d'especialització enlloc diu la Llei que ha de ser únicament de participació econòmica de l'Administració autonòmica; bàsicament ha de ser així, però no ho diu enlloc. Per tant, hi pot haver la participació de les administracions locals, en aquest cas del Consell Comarcal del Vallès Oriental, i aleshores això dependrà, que sigui únicament del Departament o que sigui també amb la participació de l'Administració local, dependrà dels convenis que nosaltres fem d'any en any amb cada una de les administracions locals. Qualsevol dels equipaments que gestioni qualsevol administració en qualsevol dels nivells que preveu la llei pot tenir una participació econòmica de l'Administració local que ho gestioni. Això, la llei no ho prohibeix.

De qualsevol manera, aquest tema que vostè planteja és una qüestió que haurem de parlar amb el Consell Comarcal del Vallès Oriental en les converses que tinguem de traspàs de competències, en primer lloc –aquesta és una competència que li competirà clarament–, i, en segon lloc, dels convenis que anem fent en el futur, dels compromisos entre ambdues administracions.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre els motius
de la denegació de la sol·licitud de Llerona per
a constituir-se en entitat menor descentralitzada
de les Franqueses del Vallès (Vallès Oriental)*

El senyor Morera torna a preguntar, aquest cop sobre els motius de la denegació de la sol·licitud de Llerona per a constituir-se en entitat menor descentralitzada. El senyor Morera té la paraula.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. En un Decret del Departament de Governació, 32/93, es denegava la constitució de Llerona en una entitat menor descentralitzada, i dic que en primer terme, als mateixos interessats, tant la mateixa comissió promotora com gent que havia seguit una mica aquest expedient, els va sobtar una mica. Més que res perquè les motivacions per a la seva denegació no van coincidir exactament, les de l'Ajuntament de Les Franqueses, que al seu diu ja va informar desfavorablement, que les de la Comissió de Delimitació Territorial. En primer terme, m'agradaria que la consellera m'especifiqués les raons de per què Llerona no va poder accedir, amb aquest informe, a constituir-se en entitat menor descentralitzada.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Consell Executiu, té la paraula la consellera Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyor diputat, a part del curt termini que tinc per respondre, li ofereixo la possibilitat de consultar tot l'expedient, del qual, doncs, avui he extret alguns paràgrafs dels informes de la Comissió de Delimitació Territorial i també de la Comissió Jurídica Assessora.

De cap manera –i vostè ho sap– s'ha pretès, doncs, negar la personalitat històrica de Llerona, que està avalada per una sèrie d'antecedents medievals i, a més, per la pervivència secular, com deu conèixer, de la parròquia, de la demarcació parroquial. Però basat en els informes a què feia referència i que diuen –i ho faig molt resumidament–: «Ens trobem davant una estructura municipal totalment interdependent dins de la qual els diversos nuclis de població, tot i la seva especificitat, tenen una dinàmica socio-econòmica i unes pautes de creixement molt interrelacionades. L'estudi de l'expedient, juntament amb altres de les informacions complementàries, permet subratllar que Llerona no és un nucli amb una dinàmica autònoma respecte del seu immediat context municipal i supramunicipal, tant des del punt de vista urbanístic com socio-econòmic, com de comunicacions, com de prestació de serveis municipals en general,» i continua que «la realitat actual de Llerona és una realitat inserida de ple en una xarxa d'interrelacions que ultrapassa l'estricte àmbit local» i, per tant, doncs, no s'ha de reconèixer la personalitat administrativa com té en un grau elevat, si s'hagués constituït, s'hagués aprovat la constitució d'una entitat municipal descentralitzada.

Altra cosa és que la mateixa Comissió de Delimitació Territorial va proposar a la promotora de l'expedient i a l'Ajuntament de les Franqueses que prenguessin en consideració allò que preveu l'article 62 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, que és la possibilitat de crear un òrgan territorial de participació. Sobre això, en el Departament de Governació no consta que la comissió promotora de Llerona, doncs, hagi fet ús davant l'Ajuntament d'aquesta petició. En tot cas, l'Ajuntament té l'obligació de recollir-la perquè obliga, d'acord amb la Llei, si és sol·licitada per la majoria dels veïns, que l'Ajuntament vehiculi, doncs, aquesta petició.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. El senyor Morera pot repreguntar.

El Sr. MORERA: Gràcies, senyor president. Bé, sembla que les informacions que tenen aquest diputat i la Consellera de Governació no són exactament les mateixes. A mi em consta que la comissió promotora ha entrat un escrit a l'Ajuntament de les Franqueses des de fa molt de temps, o bastant temps, en el qual se sol·licita crear aquest òrgan territorial de participació, sense que de moment s'hagi tingut resposta per part de l'Ajuntament.

La meua segona pregunta, que ja constava en el mateix escrit, és quins passos pensa fer –i és el que li demano ara– el Departament de Governació per tal de fer possible l'aplicació d'aquest article de la Llei catalana, l'article 62, en el sentit que quan una majoria dels mateixos veïns sol·licitin ser un òrgan territorial de participació es pugui portar a efecte, malgrat els obstacles o aquelles omissions d'alguna administració, en aquest cas com l'Ajuntament de les Franqueses.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. La consellera Cuenca té la paraula.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Senyor Morera, jo crec que seria millor que vostè ho consultés, perquè li acabo de llegir textualment el que es proposa per acord de la Comissió de Delimitació Territorial, que no és el Departament de Governació. Com ha de saber –hi ha la Federació i l'Associació de Municipis, les universitats–, van acordar proposar a l'Ajuntament i a la comissió promotora –li ho deia abans– sobre la possibilitat de crear un òrgan territorial.

I li he afegit que no ens consta que Llerona hagi demanat a l'Ajuntament de les Franqueses per constituir aquest òrgan de participació; que l'Ajuntament, en el moment que es demani, l'ha de constituir obligatòriament; si bé és cert que la llei no diu el termini, l'ha de constituir obligatòriament. En el cas que ho sol·liciti i l'Ajuntament no vulgui vehicular –com li deia– aquesta iniciativa, el Departament farà requeriments i recursos necessaris.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera.

*Preguntes acumulades relatives
a l'operació de comís de cavalls
a la reserva nacional de Boumort*

Les preguntes 5 i 6 han estat retirades. La número 7 ha estat posposada.

*Preguntes acumulades relatives a l'Àrea
Bàsica de Salut de Tona (Osona)*

Passem a la número 8, que formula el diputat senyor Antoni Noguer, sobre l'Àrea Bàsica de Salut de Tona (Osona). Té la paraula.

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor president. Amb el seu permís, acumularia les preguntes 8 i 9.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. NOGUER: Aquestes dues preguntes fan referència a l'Àrea Bàsica de Salut de Tona; concretament, i des de fa poc més d'un any, va ser inaugurat el Centre d'Assistència Primària de Tona, que ha de ser la seu futura, la seu d'aquesta Àrea Bàsica de Salut de Tona.

En aquest sentit, ha passat aquest any, no se sap res sobre la posta en marxa i la posta en funcionament d'aquesta ABS i, per tant i tenint en compte el sentiment dels ciutadans de Tona, però no únicament de Tona sinó de tots els pobles que formaran part d'aquesta ABS, voldria demanar al senyor conseller a veure quan es preveu la posta en marxa, la posta en funcionament d'aquesta Àrea Bàsica de Salut.

I en tot cas i tenint en compte que el sistema de gestió o de funcionament de les ABS ara, i en una pregunta que es formularà en comissió, al seu dia, es parlarà sobre un sistema de gestió diferent a l'emprat fins ara per una ABS o per un nou ambulatori que es preveu fer a la ciutat de Vic, li voldria demanar a veure si ha pensat en el sistema de gestió d'aquesta nova ABS.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Noguier. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, no farem cap més ambulatori a Vic, perquè la paraula «ambulatori» l'anem suprimint absolutament i el que farem serà un centre nou d'assistència primària.

L'Àrea Bàsica de Salut de Tona; nosaltres –com vostè deia bé– hem fet el Centre d'Assistència Primària, el centre d'assistència primària està inaugurat, s'hi està treballant, dintre d'aquest Centre d'Assistència Primària, i per posar en funcionament una àrea bàsica de salut hi ha un principi bàsic absolutament necessari perquè es pugui fer i és que els professionals vulguin realment entrar dintre de la reforma de l'assistència primària.

Dintre de l'Àrea Bàsica de Salut de Tona no tenim, en el moment actual, encara una unanimitat, sobretot per part dels APD; tenen les seves dificultats per integrar-se a aquesta Àrea Bàsica de Salut, i, per tant, fins i tot s'està intentant estudiar la possibilitat d'obrir-la de forma fraccionada. Si s'arribés a l'acord d'obertura fraccionada es faria abans de final d'any; si no, doncs haurà de quedar per a l'any que ve perquè realment hi han altres àrees bàsiques que estan disposades a funcionar i, per tant, el que no farem és perdre els crèdits pressupostaris, perquè seria realment...; l'únic que faríem seria retardar-ho.

Quant al sistema de gestió, nosaltres partim de la hipòtesi que es gestionarà a través de l'Institut Català de la Salut, malgrat que estem oberts, sincerament oberts, a qualsevol fórmula de gestió diferent. Però, d'entrada, és a dir, des de la Conselleria, totes les àrees bàsiques, el primer plantejament és que s'obri a través de l'Institut Català de la Salut;

ara, això sí, estem oberts a qualsevol formulació que puguin fer els professionals o entitats que treballen a la zona.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Noguier.

El Sr. NOGUER: Sí, moltes gràcies, senyor president. Agrair la resposta del senyor conseller, però, en tot cas, aclarir que el nostre interès a reclamar la posta en funcionament d'aquesta Àrea Bàsica de Salut i de les altres que després tot seguit faré, en tot cas és únicament que redundi en benefici de l'assistència al ciutadà, perquè val a dir que Tona, una ciutat de cinc mil habitants, en aquest moment no gaudeix ni tan sols de pediatria i, en aquest sentit, és lamentable.

En tot cas jo entenc els arguments que em dona el senyor conseller, però sí que s'hauria de buscar el sistema, la fórmula de poder accedir com més aviat millor a la posta en funcionament d'aquesta ABS.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguier. El senyor conseller... (Pausa.)

*Preguntes acumulades relatives
a l'Àrea Bàsica de Salut del Lluçanès*

Passem a la següent pregunta, que també formula el senyor Noguier. Deuen ser les preguntes 10 i 11, que versen sobre el mateix, la posada en funcionament de l'Àrea Bàsica de Salut del Lluçanès.

El Sr. NOGUER: Exactament, senyor president. Moltes gràcies.

Les preguntes 10 i 11 fan referència a una altra àrea bàsica de salut, la del Lluçanès. Aquesta ABS, i en una resposta donada pel senyor conseller, o pel seu predecessor –ara no recordo si el 89 ho era–, es va prometre que aquesta ABS, la del Lluçanès es posaria en funcionament l'any següent. Han passat quatre anys i el més calent és a l'aigüera; per tant, aquí sí que el centre d'assistència primària encara no s'ha construït i en tot cas vull demanar quin és el capteniment de la Conselleria quant al Centre d'Assistència Primària de Prats de Lluçanès i de la posta en funcionament de l'ABS del Lluçanès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Noguier. El conseller Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí. Per posar en funcionament una àrea bàsica de salut es necessita, en primer lloc, un cert acord institucional a nivell dels ajuntaments, en el sentit de com ha de funcionar aquesta àrea bàsica de salut. Aquesta del cas del Lluçanès és una àrea de salut una mica complicada, perquè fins i tot s'estan discutint les possibilitats d'una doble capçalera, que una s'ubicaria a Prats de Lluçanès i l'altra a Olost.

Això ha de fer que es construeixi o que s'adeqüin les instal·lacions per tenir aquesta doble capçalera i, evidentment, l'altre punt que s'ha d'aconseguir és que –com li deia

abans— els professionals estiguin disposats a aquest canvi, que en aquest cas concret li puc dir que no en són pas massa favorables. Per tant, quan ens trobem en una situació com aquesta, el que fem és premiar aquelles àrees en què hi ha una disponibilitat dels professionals. Vostè sap perfectament que aquesta reforma de l'assistència primària es fa amb el respecte absolut dels drets adquirits del personal que hi treballa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol repreguntar el senyor Noguer?

El Sr. NOGUER: No faré ús d'aquest dret.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Preguntes acumulades relatives a la concessió de subvencions al cinema i a l'autorització de participació de curt metratges en els premis de cinematografia

Doncs passarem a la següent pregunta, que formula el diputat senyor Simon Pujol, sobre els criteris que aplica el Departament de Cultura per a la concessió de subvencions i l'autorització de participació de curt metratges en els premis de cinematografia. El senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com diu l'exposició de motius de les preguntes orals...

Senyor president, potser que abans de començar demanaria que es poguessin incloure les tres preguntes que es refereixen a aquest tema, que són les preguntes...

El Sr. PRESIDENT: 12, 13...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: I 28, em sembla, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. L'actor Carles Sans ha fet unes declaracions a la premsa, que —com saben vostès, i especialment el senyor conseller— forma part de la companyia teatral El Tricicle, i ha denunciat que un curt metratge que va presentar per demanar una subvenció, curt metratge titulat *Quien mal anda mal acaba*, va ser exclòs de les subvencions del Departament de Cultura i se li va negar la participació als premis de cinematografia perquè està titulat en llengua castellana, mentre que sí que es va admetre la participació d'un curt metratge anglès, per exemple, titulat *To blow one's brains out*, i això quan l'esmentat curt metratge de Carles Sans, ha guanyat el Festival de Mont-real, el d'Osca, el del Xacobeo, ha sigut segon premi d'Alacant i candidat als premis Goya.

En relació amb aquest tema, senyor conseller, jo li faria les tres preguntes que estan assenyalades en els tres escrits presentats.

Primera: quines han estat les raons que han portat el Departament de Cultura a excloure de les seves subvencions i impedir la participació del curt metratge *Quien mal anda mal acaba* en els premis de cinematografia?

Segona pregunta: quins són els criteris del Consell Executiu pel que fa a l'atorgament de subvencions al cinema, tant *produït* —i ho subratllo— en català, com *traduït* —i ho subratllo— a la nostra llengua?

I, tercera pregunta, que també davant el fet que hi ha pel·lícules subvencionades pel seu Departament que ni tan sols han pogut ser estrenades, interessaria saber quin és l'import de les subvencions atorgades en els darrers cinc anys pel Departament de Cultura a pel·lícules que ni tan sols s'han arribat a estrenar en sales comercials.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pujol. Té la paraula el conseller de Cultura, senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Amb molt de gust, senyor president. Senyores i senyors diputats, respondré les tres preguntes.

Voldria en primer lloc fer una consideració. Les subvencions per al cinema no van ser transferides mai; és a dir, quan es van produir els traspassos de recursos de serveis a la Generalitat, el volum corresponent a les subvencions de cinema no va ser transferit, és el que se'n diu el Fons de protecció del cinema i no va ser transferit. És a dir, la Generalitat va començar la seva política cinematogràfica sense disposar de recursos de l'única font disponible, que era a través de les transferències de l'Estat.

Això va anar al Tribunal Constitucional i el Tribunal Constitucional va dictaminar que era constitucional la no-transferència, com hauria sigut constitucional la transferència, i això ha fet que fins ara no hi hagin hagut transferències del Fons de protecció del cinema.

És veritat que, a través d'acords diferents i a través d'actuacions i de negociacions diverses, s'ha aconseguit que un percentatge d'aquest, aproximadament el 30% del percentatge que correspondria a la capacitat de producció del cinema català, una part d'aquests diners anés a Catalunya.

Això ha fet que els diners que la Generalitat ha posat a l'abast per al cinema s'apliquessin sobretot a complementar els aspectes que vinguessin, dels diners que vinguessin transferits de Madrid, sobretot en base a la consideració que el mercat català és reduït, per la seva pròpia àrea lingüística, i, per tant, els diners que s'apliquen al cinema fonamentalment són per a possibilitar l'existència d'un cinema català i fet en català. Volia fer aquesta consideració perquè, si no, no s'entenen moltes de les subvencions amb els criteris que es donen i de la forma en què es produeixen.

De totes maneres, nosaltres donem tres tipus d'ajuts: a les empreses productores, per a la producció i difusió; a les empreses distribuïdores, i a les exhibidores.

Jo li explicaré els criteris, que tots plegats surten en una ordre corresponent, la referència de la qual li puc donar. Els criteris són l'interès i la viabilitat dels projectes, el fet que els membres de l'equip tècnic i artístic resideixin a Catalunya, l'historial de la productora sol·licitant —hi ha moltes productores que tenen un historial molt precari—, l'historial del director i l'accés de nous realitzadors a la professió, l'historial dels components dels equips tècnic i artístic, el fet

que el rodatge es faci a Catalunya, les noves iniciatives empresarials amb projecció de futur, les dates d'inici i acabament del rodatge, el fet que la versió original sigui en llengua catalana, el pla de finançament de la pel·lícula.

Quant a la difusió hi han uns ajuts que consisteixen a donar una subvenció a les pel·lícules que es projecten exclusivament en català a Catalunya durant un període mínim de dotze mesos.

I finalment hi ha també un ajut a empreses distribuïdores, per a la distribució de llarg metratges, per a campanyes publicitàries, per a distribució de llarg metratges, per a la distribució de llarg metratges estrangers doblats al català.

I també hi ha ajuts a l'exhibició, que és el percentatge sobre l'ingrés en taquilla de pel·lícules catalanes; el percentatge sobre l'ingrés en taquilla de pel·lícules doblades en català.

Hi ha també, com vostè sap, unes altres subvencions –i vostè s'hi referia també– per al doblatge de pel·lícules al català. Aquests són els criteris que nosaltres seguim, els quals van sortir establerts per un decret i una ordre corresponent.

I el procediment d'atorgament; existeix una comissió assessora, que està constituïda per productors; són els mateixos productors qui designen les persones que hi assistiran; mai forma part d'aquesta Comissió Assessora cap dels productors les pel·lícules dels quals són objecte de consideració; hi ha el Col·legi de Directors; hi ha els actors –en aquest cas, diguem-ne, en el cas dels productors, és el mateix president, i en el cas dels directors és el senyor Forn; en els cas dels actors, és el secretari de l'associació–; hi han els distribuïdors, que estan representats pel seu mateix president; hi han els exhibidors; hi han els crítics; hi ha una associació de tècnics, i hi ha un representant de TV3. Aquesta Comissió Assessora és la que examina els projectes, dictamina sobre la conveniència o no de donar la subvenció. I jo li puc dir que nosaltres actuem conforme al criteri d'aquesta Comissió Assessora en la qual hi ha tot el sector i que en rares vegades..., diguem-ne, i que normalment es produeixen moltes unanimitats. Això pel que fa als criteris a què vostè es referia.

En el segon aspecte que vostè em preguntava, vostè es referia a un curt metratge concret, que vostè em diu que no se li va donar subvenció. Efectivament, a aquest curt metratge no se li va donar subvenció perquè s'entenia que, malgrat que el curt metratge no és parlat, però el que s'ha establert que constitueix característiques que sigui català són els crèdits.

Les pel·lícules a què vostè es referia; per exemple, nosaltres en canvi n'hem donat a *To blow one's brains out*, perquè efectivament el diàleg, el crèdit és català, és en català; a *Rosita, please* també se n'hi ha donat; *Latino bar*, etcètera. És a dir, s'han donat... –*Si te dicen que caí*. És a dir, la consideració de catalanitat de la pel·lícula no pot ser altra que els crèdits, perquè podrien ser pel·lícules fetes, diguem-ne, a altres llocs, domiciliades aquí. I la pel·lícula a què vostè es refereix, abans que es presentés, abans que s'estrenés, se li va advertir pel mateix delegat de cinema, advertir-li que, si

volia optar a la subvenció, recordés que els crèdits s'havien de fer en català perquè és el que caracteritzava dins les normes que tenim el fet que la pel·lícula es consideri catalana. Això no va ser així i així se li va comunicar. Nosaltres celebrem l'èxit de la pel·lícula i jo crec que, efectivament, aquesta pel·lícula té totes les característiques de mèrit per haver rebut una subvenció. Però nosaltres ens hem d'acollir a les normes estrictament perquè, si no, el problema de decisió es faria extraordinàriament complex i difícil.

A la tercera pregunta vostè es refereix als diners de les pel·lícules no estrenades. En això li haig de fer la següent consideració: vostè mateix, a la pregunta, diu que s'han invertit en aquests 5.000 milions de pessetes. Aquests 5.000 milions de pessetes no són estrictament del Departament, sinó que n'hi corresponen 2.200 al Ministeri de Cultura a través de l'ICCA i 2.800 correspondrien a diners sorgits a Catalunya, 800 dels quals són per drets d'antena a Televisió de Catalunya i els 2.000 següents, que serien pròpiament els del Departament, 1.150 a subvencions directes i 850 cursats a través dels convenis signats entre el Departament i la Corporació Catalana. Això serien els 5.000 a què jo em referia en el meu discurs durant l'atorgament dels premis, i que són els diners que han vingut per al cinema català en els últims cinc anys procedents de diferents administracions.

Durant aquest temps s'han produït, per tant, vuitantadues pel·lícules, a les quals, gairebé totes, hem ajudat perquè reunien les característiques. Nosaltres pensàvem que convenia ajudar el major nombre de pel·lícules possibles per possibilitar la creació d'equips tècnics que fonamentessin i possibilitessin la creació d'indústria cultural. En aquests moments pensem que ha arribat el moment de restringir això, donar menys subvenció a menys pel·lícules, per tal de procurar que aquestes assoleixin nivells més alts d'èxit comercial.

De les pel·lícules... Vostè em diu «els últims cinc anys»; és clar, els últims cinc anys hem donat subvenció a pel·lícules que pràcticament no han estat acabades; per exemple, de les que no han estat estrenades, que serien divuit, cinc estan acabades de produir pendants d'estrena. Vostè em demana els cinc últims anys; són: *La recerca de la felicitat*, *Culpable d'innocència*, *Els de davant*, *Rosita, please* i *L'enfonsament del Titànic*. Aquestes estan acabades però s'han acabat de produir. Sis estan en avançat procés de producció o postproducció, sis pel·lícules que encara tècnicament no estan avançades perquè la subvenció es va donar i no s'han pogut acabar. I el que, en definitiva, restaria serien set pel·lícules que no han estat encara estrenades per problemes del mercat cinematogràfic. Vostè sap que un dels problemes que hi ha és el problema de poder disposar de cinemes i per això hi ha aquesta, tota aquesta actuació de quota de pantalla. Aquestes set pel·lícules, que fins ara no han estat estrenades, nosaltres encara confiem que algunes ho seran; les pel·lícules són: *Verònica*, *Solitud*, *Escrit als estels*, *Terranova*, *Els papers d'Aspern*, *Caramboles* i *El caçador furtiu*. És a dir, l'import de les subvencions atorgades a aquestes set pel·lícules seria de 104 milions de pessetes. Si vostè considera, o els 5.000

milions, o els 2.800, o el 2.000, i els 104 de les que encara no han estat estrenades, tinc la impressió que el problema no seria tant de no possibilitat d'estrena com el fet que és difícil trobar cinemes que acullin la producció local, donada la presència superior i molt important de pel·lícules nord-americanes.

Nosaltres, senyor conseller, hem procurat, en la qüestió del cinema, seguir uns criteris fixos, establerts per criteris establerts en el *Diari Oficial de la Generalitat* i en una comissió que ens ha assessorat i que hem procurat que estigués constituïda pel sector i pels elements més representatius del nostre cinema.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El diputat senyor Pujol té la paraula. (*Pausa.*)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, per això de «conseller», senyor conseller. El fons de la qüestió és el fet que, utilitzant l'excusa de la normalització lingüística, mitjançant la promoció del cinema català, el Consell Executiu utilitza ajuts institucionals del Departament de Cultura i produccions de la nostra televisió, de TV3, per afavorir un nucli empresarial determinat. I això porta després tot uns greuges comparatius com el que està passant actualment, doncs, a la manifestació de l'Antoni Ribas a la plaça de Sant Jaume, per no poder acabar la pel·lícula, que ja sé que entre altres coses hi han problemes d'índole que no són els que en aquest cas ens ocupen.

Estem plenament d'acord, senyor conseller, que el cinema ha de ser un instrument més per portar la nostra cultura arreu del món i que el cinema pot afavorir, o pot complementar la política de normalització lingüística que està legislada per la Llei del 83. Però una cosa és la Llei i una altra cosa és la normalització. Vostè ja ha dit que la pel·lícula, el curt metratge d'en Carles Sans és una pel·lícula muda i ens sembla d'uns criteris molt estrets que únicament i exclusivament perquè el títol no sigui en català no se li hagi pogut donar subvenció, i més tenint en compte que aquest actor i el seu grup són uns dels màxims exponents de la cinematografia catalana en aquests moments.

Vostè em parla de l'Ordre del seu Departament, Ordre de 15 de maig de l'any 90, i em diu quines són les condicions en què es basen per entregar les subvencions. Joestic d'acord, senyor conseller, que una cosa és la norma i l'altra cosa és l'aplicació. Però jo li faria esment, li diria que prestés atenció al punt i d'aquesta Ordre del Departament, en el qual diu que es tindran en compte les subvencions a aquelles pel·lícules en què la versió original sigui en català.

Jo sempre –ja li ho he recalcat amb la pregunta–..., estem parlant exactament igual d'una pel·lícula produïda en versió original en català que doblada. I a mi em sembla que el Departament hauria de fer o hauria d'emprar un tipus de política totalment diferenciada tant per a una cosa com per a una altra. Però és que aquesta condició no diu que siguin excloses aquelles que no siguin produïdes en català, sinó que diu que, en tot cas, es podria preferir el català però sense que això exclogui qualsevol altre idioma, en aquest cas l'idioma castellà que, com sabem tots, és cooficial a Catalunya.

Amb referència al cost de les pel·lícules subvencionades que no han set exhibides, vostè em fa una diferenciació i, bé, aquesta diferenciació emmascara –«emmascara» en el bon sentit de la paraula– el coneixement que jo pugui tenir per a aquesta contestació, perquè, és clar, unes pel·lícules que estan en producció, unes altres pel·lícules que encara no..., estan per presentar i unes que hi han problemes de pantalla, és clar, aquí ens n'anem a una sèrie de pel·lícules que no podem arribar a saber en aquests moments quines són les que finalment s'exhibiran o quines finalment no s'exhibiran.

En síntesi, senyor conseller, nosaltres creiem que només si fem un cinema català veritablement universal podrem fer un cinema competitiu i tindrem un estri eficaç per a la difusió de la nostra llengua. O sigui, hem d'anar a l'eficàcia, hem d'anar que el cinema entri per les vessants tècniques i, d'aquesta manera, nosaltres creiem que serà veritablement universal i no tindrem els problemes que tenim ara.

També creiem que el Consell Executiu té una greu responsabilitat d'haver permès, en els anys de govern de Convergència i Unió, que la cinematografia catalana s'acostumés a la política de la cultureta que, en definitiva, no arriba a aportar ni a assolir els objectius que tots voldríem per a una millor promoció del cinema català. Amb aquesta política només s'ha anul·lat la capacitat competitiva del nostre cinema, que no viu en una situació de veritable competència, i la llengua, evidentment, no és l'impediment. El problema de fons és que el seu Departament, en nom de certes, podem dir, essències o afinitats ideològiques promou un cinema català que s'associa a produccions que no tenen la suficient qualitat...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: ...per ser competitives en un mercat lliure.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Al senyor conseller li queda un minut.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, senyor diputat. Jo no puc estar d'acord amb algunes de les coses que vostè ha dit, aquesta darrera per exemple. Jo li he dit al començament que el Fons de protecció al cinema no havia estat transferit; per tant, hi ha moltes pel·lícules catalanes que es fan i no són en català, i constitueixen part d'aquest fons.

Segona cosa, el que no puc acceptar és que hi hagi hagut favoritisme; l'enunciat de la Comissió Assessora, constituïda per tot el sector, això ho avala. Seria el mateix que dir que tot el sector, en tot cas, és un sector totalment sectari, des dels productors, directors, actors, distribuïdors, exhibidors, crítics, tècnics i el mateix personal de Televisió Espanyola; això és fals.

I, simplement, li voldria fer una referència: vostè em parlava d'un cas, lamentable en aquests moments, que és el de l'Antoni Ribas. Simplement, li voldria dir que, excepcionalment, la seva pel·lícula l'hem passada tres vegades per la Comissió Assessora; la primera vegada, només va tenir un

sol vot a favor i tota la resta en contra; la segona vegada, va oferir una part feta i va tenir un vot a favor i una abstenció, i la tercera vegada que es va tornar a presentar, una abstenció i la resta dels membres, en contra. És a dir, és amb aquest criteri que nosaltres no li hem donat subvenció. De vegades seria molt més senzill donar subvenció a moltes persones, però el criteri que hem seguit i que li voldria, li deia abans, ha sigut, precisament, ajudar moltes pel·lícules durant aquests anys per tal que, des del punt de vista tècnic, hi hagués moltes persones que poguessin utilitzar i poguessin..., allò que se'n diu que «per fer bon cinema se n'ha de fer». Doncs, hem procurat fer això.

És evident que la llengua ha sigut un element determinant, però això també es diu en el mateix Decret, en la mateixa Ordre a què vostè es referia, quan dèiem els majors costos que comporta la seva producció i difusió en llengua catalana. Si no fos així, no hi hauria pel·lícules fetes en català. I ens referíem també, en aquesta Ordre, a l'article 23.1 de la Llei de 18 d'abril, de normalització lingüística que exigeix a la Generalitat que faci un esforç considerable de normalització també en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT: S'ha acabat el temps, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la construcció d'un centre d'assistència primària i a la posada en funcionament de l'Àrea Bàsica de Salut de Centelles (Osona)

Passem a la següent pregunta, que seran preguntes, sobre el Centre d'Assistència Primària a Centelles, que formula el diputat senyor Antoni Noguer. Té la paraula.

El Sr. NOGUER: Gràcies, senyor president. Exactament, acumularia la 14 i la 15. De fet aquestes preguntes, referides al Centre d'Assistència Primària i l'Àrea Bàsica de Salut de Centelles, vindrien a completar el que és el mapa sanitari de l'assistència primària a Osona, amb el benentès que a Osona nord està ja força resolt i, en canvi, a Osona sud, doncs, estan de malastruc en aquest sentit, perquè tant Tona com Centelles, doncs, tenen bastant..., porten aquesta rèmora.

En tot cas, jo li volia demanar al senyor conseller quan es preveu la construcció del Centre d'Assistència Primària a Centelles i també si és prevista la posta en funcionament de l'Àrea Bàsica de Salut.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguer. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Aquí tenim una situació diferent en el sentit que els professionals de Centelles semblen fins i tot entusiastes d'impulsar la creació d'aquesta Àrea Bàsica de Salut i estem pendent d'una cosa, doncs, que és la cessió dels terrenys per poder fer el Centre d'Assistència Primària i poder després endegar l'Àrea Bàsica de Salut.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Noguer pot repreguntar.

El Sr. NOGUER: Bé, en tot cas, alegrar-nos de la resposta del senyor conseller, i, si és aquest el cas, que no està encara resolt el tema del terreny del centre d'assistència primària, no es preocupi que nosaltres també pressionarem per la nostra banda l'Ajuntament de Centelles per tal que sigui així ben aviat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguer.

Pregunta al Consell Executiu sobre com repercuteix en la salut humana la ingestió de carn d'animals malalts de «plumbiosi»

Les preguntes números 16, 17, 18, 19, 20 i 22 han estat posposades, de manera que passarem a la 21, que formula el diputat senyor Rafael Madueño, sobre com repercuteix en la salut humana la ingestió de carn d'animals malalts de «plumbiosi». Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Aquesta pregunta tenia relació molt directa amb dues preguntes anteriors que han estat posposades, però intentaré formular-la de forma que es pugui respondre.

En el delta de l'Ebre es produeix una important cacera d'animals, perquè hi ha un centre molt important de fauna. Sembla que s'acumula en alguns animals plom en el pedrer, produït per la ingestió d'uns perdigons que, en quantitats molt considerables, s'acumulen arran de la cacera, i això es produeix perquè hi ha uns animals que necessiten unes pedretes per fer el seu procés d'alimentació i confonen aquests perdigons amb les pedretes. I llavors, això sembla, pels estudis que s'han realitzat, que pot passar, aquest plom, al fetge i al ronyó i que, possiblement, podria afectar la salut de les persones a través de la malaltia d'aquests anàtids o d'altres espècies que pateixin el que es diu, es coneix a nivell dels tècnics com a «plumbisme», i que, si s'acumulés aquest plom en les persones, podria produir una altra malaltia, que es diu «saturisme», que té unes repercussions importants, si això es pot produir.

De fet, la pregunta és si es coneix l'abast de la repercussió d'aquesta possible malaltia en els animals i quina repercussió en la salut humana pot tenir, en les persones que mengin aquests animals, i si s'ha estudiat en profunditat aquesta repercussió, donades les dimensions de la cacera del delta de l'Ebre.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. El conseller Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'aportació diària de plom per consum d'aliments se situa al voltant dels vint-i-cinc micrograms per dia. D'acord amb les recomanacions de l'Organització Mundial de la Salut, l'ingrés setmanal de plom a l'organisme no ha d'ultrapassar els tres mil micrograms en els adults, la qual cosa equival a uns

quatre-cents micrograms per dia. La ingesta mitjana diària es troba molt allunyada d'aquests límits establerts. En els animals afectats per saturnisme, el 90% del plom que s'acumula a l'organisme ho fa al teixit ossi, mentre que només el 10% passa als teixits tous, entre els quals tenen especial rellevància tant el fetge com els ronyons.

Dels resultats dels estudis toxicològics que es coneixen es podria deduir que la ingesta de tres-cents grams de carn d'ànec afectat de saturnisme i del seu fetge poden suposar l'ingrés en l'organisme d'uns cent trenta micrograms de plom. Si a aquesta quantitat s'hi suma l'ingrés diari normal, resultaria una ingesta d'uns cent seixanta-cinc micrograms, molt lluny d'aquests quatre-cents que dèiem que és el límit establert per l'Organització Mundial de la Salut.

Les persones que es trobarien amb un risc de ser afectades per saturnisme serien aquelles que estiguessin sotmeses a una exposició professional important i que, a més d'això, consumeixin carn i les vísceres d'animals intoxicats per saturnisme, o aquelles que el consum de carn d'animals afectats per saturnisme constituís una part importantíssima i constant i crònica, vaja, quasi, de la seva dieta, no? En aquest cas hipotètic, aquestes persones podrien presentar, doncs, un enverinament de curs crònic, amb lesions als ossos, al moll de l'os, acompanyades d'alteracions neurotòxiques i neuropsicològiques.

A Catalunya no es coneix absolutament cap cas –cap cas– de saturnisme humà relacionat amb el consum d'aliments contaminats per plom, ni, concretament, pel consum de carn; és a dir que no es coneix cap, absolutament cap cas. I, a més, els animals d'abast, tant boví, oví, porcs, com els conills, l'aviram, que es sacrifiquen en escorxadors són sotmesos a una inspecció veterinària capaç de detectar, en les inspeccions *ante mortem* i *post mortem*, realment, els símptomes i les lesions característiques del saturnisme, no? I, d'altra banda, els animals de caça estan sotmesos a les normes sanitàries que estableix la reglamentació tècnico-sanitària específica i que es concreten en la necessitat de la inspecció veterinària per als productes que es vulguin comercialitzar. En les inspeccions habituals del comerç minorista i de la restauració col·lectiva es té, precisament, una especial cura en la detecció d'aliments que no han passat aquestes inspeccions.

Per tant, sincerament, crec que les possibilitats que es puguin donar casos de saturnisme, doncs, són realment –per la ingesta de carn–, jo crec, estranyíssimes. Jo crec que no existeixen actualment a Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Sí. Realment, l'afectació a nivell general és suficientment coneguda i crec que és difícil que es pugui produir. La meua pregunta i la meua preocupació i la intencionalitat d'aquesta pregunta és pel fet que la cacera que es produeix en el delta normalment és de particulars directes, i que això podria tenir la necessitat d'estudiar-se, la repercussió que podria tenir en persones que, precisament, poguessin tenir en la seva dieta menjar d'aquesta cacera.

La pregunta, fonamentalment, era si s'havia estudiat aquesta repercussió del risc que pot representar, concretament, en el delta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: No, només dir que realment, doncs, no s'ha constatat cap cas d'intoxicació ni en el delta ni a altres zones, no?

Finalment, per acabar, només dir que en els papers es parla de «plumbiosi», i això no existeix: és «plumbisme», eh?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Acabat el temps destinat a preguntes, continuarem la tramitació de l'ordre del dia.

Alteració de l'ordre del dia

Haig de demanar l'assentiment del Ple en el sentit d'alterar l'ordre del dia, passant la interpellació assenyalada amb el número 7 abans que la del número 6. (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre els moviments associatius

De manera que ara tramitem la interpellació sobre els moviments associatius, presentada pel diputat senyor Joan Ferran, que té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la interpellació que vaig a substanciar avui té precedents: no és res més que la continuació d'un debat parlamentari que ja vam iniciar el propassat mes d'octubre aquí, al Ple, que va ser continuat després per preguntes orals també aquí, en el Ple, i va ser reprès novament a la Comissió de Política Social, amb la seva compareixença del mes de gener per tal d'informar-nos sobre el programa «Poble amb civisme, barri amb civisme». I és una continuació, senyor conseller, perquè mai hem pogut tancar satisfactòriament el debat i el tema sobre els moviments associatius, més enllà d'arribar a acords sobre aspectes molt generals, sobre principis genèrics, sovint retòrics, que tothom coincideix o tothom diu coincidir.

Si repassa vostè la nostra anterior interpellació i la seva Moció subsegüent –que, per cert, va ser votada per tots els grups de la cambra menys pel del Govern–, podrà comprovar que unànimement tothom li demanava i li oferíem iniciar un procés de discussió sobre el món associatiu i sobre la futura Llei d'associacions, perquè consideràvem que precisava una atenció especial i precisava un ampli consens. La seva resposta, senyor conseller, i la del seu Grup, va ser dir-nos que no ens amoïnéssim al respecte, que a finals d'any hi hauria un esborrany sobre la Llei, que ràpidament la trameïrien al Parlament, és a dir que, de tota aquesta oferta que li feia l'oposició de treballar, d'estudiar plegats el tema, res de res. Que l'any 94 vostè basava la seva política en dos fronts,

fonamentalment: la presentació d'aquesta Llei, que ja la rebríem, i, després, el que vostè aquell dia va anomenar «Barri educador», que era la idea d'un director general del seu Departament i que ha finalitzat la seva història dient-se amb el nom que tots sabem: «Barri amb civisme, poble amb civisme».

Aquestes dues idees, aquests dos eixos de treball eren les seves grans mesures sobre el moviment associatiu per a l'any 94, i vostè no va fer cas, no va tenir cap tipus de mirament davant d'una interpel·lació que li estava dient: «Senyor conseller, detectem moments difícils, moments de dificultats, de clara desagregació social en el país, de crisi; necessitem, com a demòcrates, enfortir els moviments cívics; necessitem, com a catalans, com a gent de país, enfortir el nostre teixit associatiu.» Li dèiem també: «Ens cal un acord polític vers el moviment associatiu català, que preservi la seva pluralitat, la seva independència; ens cal un marc clar que defineixi i reconegui el caràcter públic d'alguns sectors dels moviments associatius, que reconegui la seva acció col·lectiva, que reconegui el seu paper d'estructuració de la societat que tenen les associacions.» I també en aquella interpel·lació li criticàvem, i li seguirem criticant avui, que el desenvolupament que vostès feien dins els moviments associatius era una estratègia que tendia a articular i a territorialitzar el país a la seva mida. Els dèiem llavors i els repetim avui, amb aquesta interpel·lació, que els programes que vostès impulsaven i que avui impulsen, que el seu Departament impulsa, pertanyien a una articulació de Catalunya a l'entorn d'un poder central molt fort, el seu, el del Govern de la Generalitat, al marge dels ajuntaments i sovint contra els ajuntaments. Li dèiem que el seu document, que aquest document, «Poble amb civisme, barri amb civisme», obvia aquests ajuntaments i fins i tot havia arribat a obviar la paraula «ciutat».

I tot això creiem que persisteix, senyor conseller, i que és dolent per al país. Que a vostès els pot donar un bon rendiment polític a curt termini, però que a mitjà termini creiem que és dolent per al país. Vostè no va recollir aquell dia la mà oberta que l'oposició li va donar, les propostes d'Esquerra Republicana de Catalunya, les propostes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, respecte al món associatiu, ni l'oferta de consens que li va donar el meu Grup, i ens va obsequiar amb el programa «Barri amb civisme».

I jo vull citar les paraules que vostè ens va dir en la presentació, dins de la Comissió de Política Social, al respecte. Ens va dir: «El programa "Barri amb civisme" que comentem no és quelcom improvisat ni està fora del que és previst fer en els programes del Govern de Convergència i Unió, ni fora del que hem fet fins ara; és una continuïtat del que hem fet fins ara.» És a dir, senyor conseller, allò que colloquialment es diu: si no vols xocolata, aquí en tens dues tasses. És a dir, hem d'entendre, els grups de l'oposició, que vostè continuarà fent delegats de barri —«aconseguidors», com va dir algun mitjà de comunicació prestigiós—, seguirà contractant Antoni Miquels de torn, contractarà líders veïnals, cedirà locals, donarà subvencions, com sempre, posarà el segell

de la Conselleria a tota publicació que rebi un duro i, de passada, els enviarà, segurament, un article signat pel conseller per si tenen a bé publicar-ho.

Això sí, aquest cop hi ha una diferència: vostè fa això dins d'un programa vestit de civisme, justificant-lo, com va justificar-ho a la Comissió de Política Social, dient que estava això comprès dins del programa electoral de la seva coalició, dient —i ens ho deia i ho justificava com a coartada ideològica— que buscava vostè un nacionalisme integrador, en el qual tothom pogués sentir-se còmode. I em sembla que en aquella ocasió va ser la senyora Mayol que li va dir que per primera vegada..., o que almenys aquest programa no era un programa hipòcrita, que realment deia o se'ls havia escapat de dir, a vostès, el que en realitat volien fer. Parla-ven de la construcció del país, i tota l'oposició, tots els grups, li vam dir que aquesta era la construcció del seu país, de la seva concepció del país, i els deia —tota l'oposició els ho va dir a vostès— que un país s'impulsava des d'ideologies diferents, des d'òptiques polítiques diferents, i que impulsar el moviment associatiu volia dir donar recursos econòmics, donar recursos logístics, donar recursos d'infraestructures i de serveis perquè les associacions facin allò que creuen elles que han de fer i no facin allò que vostès els indiquen.

Nosaltres creiem, senyor conseller, que vostès, amb el programa «Barri amb civisme», han col·locat damunt la taula una altra vegada el tema dels condicionants, han generat precaucions en el si del moviment associatiu, i ja els varem dir al seu dia que generaven una relació nociva entre el que era ideologia, el que era país i el que són diners, una relació que confonia i ho barrejava absolutament tot.

Però permeti'm que li digui, molt cordialment, senyor conseller que, darrera d'aquest discurs bonic que fan vostès, afagador de les virtuts dels moviments associatius, creiem que s'amaguen les raons veritables que impulsen la seva acció de Govern i que són raons poc constructives al nostre entendre, poc coherents amb les afirmacions de bones intencions que vostè ens fa. I això és un tema polític que el portem al Parlament perquè creiem que no es pot silenciar.

Nosaltres creiem que vostès han iniciat una política en els moviments associatius que, fent veure que els ajuden, cerquen augmentar la seva influència política en determinades entitats i en el conjunt del moviment associatiu. Vostès, creiem que intenten orientar la política reivindicativa d'algunes entitats contra els ajuntaments, senyor Comas; vostès han dificultat la gestió de molts ajuntaments veient amb bons ulls, per no dir una altra cosa, conflictes que s'han generat en molts barris, i hi ha casos paradigmàtics d'això que dic. Vostès intenten neutralitzar i derivar les crítiques i les reivindicacions que podrien tenir com a nord el Govern de la Generalitat cap a altres destinacions. Nosaltres creiem que vostès desenvolupen una política de dependència en relació amb el moviment associatiu que perjudica a curt termini la pluralitat i la independència de les entitats.

Nosaltres creiem que vostès de vegades premien i de vegades discriminen. Nosaltres creiem també que vostès donen participació i la retiren quan els va bé o quan els convé.

Vostès compten per fer això amb una política pressupostària molt expansiva que ja voldrien molts altres consellers del seu Govern. Vostès omplen les nostres bústies amb autopropaganda, que es diu *Catalunya barri a barri*, que val milions, i en canvi, pel *Butlletí Oficial del Parlament*, ens assabentem fa pocs dies que han estat denegades 3.774 sol·licituds de programa d'ajuts urgents a disminuïts de la convocatòria de l'any 93, sense entrar a analitzar el seu contingut.

I nosaltres creiem que això no és bo, senyor conseller; que tot això no és bo per al país. Creiem, senyor conseller, que després d'aquest programa que va ser contestat unànimement per l'oposició del Parlament de Catalunya, que després de l'aplec que li va costar a vostè gairebé 70 milions de pessetes, de la tercera trobada que va fer a Montjuïc i que els seus propagandistes no han dubtat a qualificar com un dia de festa, màgia i color per a joves i grans vinguts d'arreu de Catalunya, després de l'acció cívico-agitativa d'alguns delegats de barri, d'alguns relacions públiques, nosaltres creiem, senyor conseller, que cal una rectificació; una rectificació en l'estil, una rectificació en la política, una rectificació que obri la possibilitat de poder treballar plegats pel bé dels moviments associatius d'aquest país, de l'associacionisme català. Una rectificació que ha de col·locar al seu costat els ajuntaments i no en front. I és en aquest sentit i en concret, senyor conseller, que li demanem un gir —ja que està de moda demanar girs— en la política associativa i la retirada d'aquest programa; si més no, per esborrar la imatge de subvencions ideològiques i condicionades que comporta; si més no, perquè totes les entitats tinguin la seguretat que, a canvi, no hauran de fer res, res d'especial. Si vostès es creuen veritablement el discurs d'enfortir el teixit associatiu, de treballar per un país plural i ric de matisos, ho faran; si el que persegueixen és seguir com fins ara, és indubtable que ho poden seguir fent, però de ben segur que estaran malbaratant per a no res una llarga tradició associativa que té Catalunya i segurament, tard o d'hora, algú els ho retraurà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, la pregunta de la interpellació o la redacció de la interpellació és exactament el mateix, fil per randa, de la que em va fer el 6 d'octubre del 93. Per tant, jo compliria dient que això ja ho he contestat, que llegeixi el que vaig dir en aquella ocasió perquè no tenim per costum variar les polítiques que engegum, si no és que se'ns demostrï que estan equivocades, que aleshores tampoc ens cau cap anell per rectificar el que s'hagi de rectificar.

El que no ho podem fer és a base d'aspectes generals, a base de parlar molt i no dir res, a base de «creiem», a base de «suposem», a base de llançar afirmacions que no hi ha darrere el més mínim fet. Així no ho podem canviar. Per tant, jo li dic, el capteniment del Govern en relació amb el teixit associatiu és el que conté el *Diari de Sessions del Par-*

lament de la interpellació que vam substanciar el 6 d'octubre darrer, amb vostè mateix, i si vol un altre text, doncs, el Pla general del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya per a la legislatura 92-96, que vàrem publicar —vàrem publicar—; creiem que vostè tindria tot el dret, fins i tot l'obligació, de dir: «Miri, escolti, nosaltres amb en aquest Pla que vostès han publicat no hi estem d'acord, això que vostès han publicat no ho compleixen». Aquesta és una qüestió que seria una legítima actuació de l'oposició, però el contrari no hi veig pas exactament —si no és el desig d'ocupar aquesta tribuna i el desig de parlar d'unes quantes coses—..., no veig el que vostè m'ha volgut dir.

Quin és el capteniment? El que li vaig dir; quin és el capteniment? El que conté aquest Pla. En funció d'això jo li demano —que està publicat— que se'l llegeixi, i si en funció d'això ens vol dir quelcom, doncs, aleshores estem a la seva disposició per aclarir els seus dubtes o per rectificar si en alguna ocasió hi ha quelcom que es demostra que nosaltres no fem bé. No és la primera ocasió, en aquest Parlament, que jo he dit: «en aquest aspecte vostès tenen raó, vostè té raó, senyor diputat, això no ens ha sortit bé, això no ho hem fet bé»; per tant, si ho hem fet més d'una vegada, també ho podem fer alguna vegada més, si se'ns demostra això.

Vostè ha parlat de la Llei d'associacions; la Llei d'associacions, vaig dir que això es presentaria i hi havia la previsió de presentar-ho al Parlament durant el primer semestre d'aquest any. No s'ha acabat el primer semestre. Aquest projecte que li vaig dir que estaria a finals d'any està fet, és un projecte que ha fet el Departament de Justícia, en col·laboració amb el Departament de Benestar Social; no és competent el Departament de Benestar Social només, sinó que és bàsicament el Departament de Justícia qui l'ha fet i, aleshores, en aquests moments, el Govern l'està analitzant, i espero que, tal com jo vaig dir amb la meva apreciació, durant aquest primer semestre pugui estar aquí al Parlament.

Enfortir el teixit associatiu, arribar a acords, per què no es pot fer a partir d'un projecte del Govern? Aquesta és una altra afirmació que vostè ha esmentat absolutament gratuïta; tant es pot fer a base d'un projecte que fem amb els diferents grups parlamentaris com es pot fer a partir d'un projecte del Govern. A qualsevol projecte es poden presentar totes les esmenes que es desitgin, es poden consensuar, es pot arribar a acords, també s'hi arribarà en aquest, però si això era un projecte quan vostès ho van demanar i ja el Govern ho estava fent, aquest avantprojecte de llei, va semblar que el més normal era no retardar que això pogués venir aquí a base de les hores d'obrir realment una ponència conjunta. El projecte està fet, vindrà aquí durant el primer semestre, es pot arribar a acords, es pot enfortir el teixit associatiu i tot això es pot fer a partir d'un projecte del Govern que és qui va tenir l'objectiu de portar-lo al Parlament i qui va prendre, en definitiva, la iniciativa.

I ha parlat vostè del «Barri amb civisme, poble amb civisme». Jo li he de dir que en aquests moments ja no és un esborrany com vàrem veure a la Comissió, sinó que és un text consensuat amb tot el teixit associatiu de Catalunya.

Des de la Federación de Casas Regionales de España fins a tot el moviment associatiu veïnal, fins a tothom que l'ha volgut analitzar, hi hem incorporat totes les esmenes que se'ns han presentat i realment avui aquest és un projecte que ja no està en l'aspecte d'esborrany que hi havia sinó que és un projecte acabat. I no conec ningú, ningú que hagi formulat cap observació contrària. En un diari de Terrassa vaig llegir que algunes de les entitats veïnals deien: «A nosaltres no ens sembla bé» i el periodista els preguntava: «-Què és el que no els sembla bé? -No, és que no l'hem llegit». Bé, doncs, és una opinió que, aleshores, no val, si no l'han llegit; però tothom que l'ha llegit, la Confavc, la FAV, la Favibc, la Federación de Casas Regionales de España, entitats culturals de tota mena, tothom hi ha aportat les seves apreciacions i les hem recollit i, per tant, és un projecte absolutament vàlid.

I és clar que això respon a la continuïtat de la política del Govern, o és que l'hem de variar perquè vostè ens ho digui? A nosaltres ens va bé, guanyem les eleccions, el teixit associatiu hi està d'acord. Per què l'hem de variar? Nosaltres tenim l'obligació de fer el nostre programa, que per això ha estat votat pel poble de Catalunya, no el programa de vostès. El dia que el poble de Catalunya voti el seu programa, vostès faran el seu. Mentrestant nosaltres hem de fer el nostre i això és una continuïtat, una continuïtat que es va realment adaptant a la realitat de cada moment històric.

Vostè diu que condicionem les entitats. Qui les condiciona? Quin fet vostè pot adduir? Quin fet? Nosaltres quan ho condicionem? Mai -mai. Vostè vol un exemple de condicionament? Aquí tinc un paper del seu Grup, que està signat pel PSC, està encapçalat, que el signa un regidor president del districte de Barcelona, com a regidor president del districte de Barcelona, no com a militant, i un president d'una associació de veïns de Barcelona, que aleshores demana el vot per al seu partit. Em sembla que això sí que és condicionar, això és condicionar i això està per escrit, això és un exemple concret, o és un altre exemple concret el d'un ajuntament que el seu alcalde és diputat d'aquesta cambra que diu: «La concessió de qualsevol subvenció serà discrecional per part de l'Ajuntament.» Article 12 de la convocatòria de subvencions. Això sí que és condicionar. Quan ha vist quelcom del Departament de Benestar Social que es digui que serà discrecional del conseller, que serà discrecional del Departament? Quan ho ha vist? Quan ho ha vist? (*Remor de veus.*) No és discrecional, no hi ha ningú que estigui en contra del daixò... Vostè ha fet un discurs que segueix gairebé fil per randa un paper que circula entre vostès i que, evidentment, també m'ha arribat a mi -ves quines coses!-, un paper intern del Partit dels Socialistes que aleshores marca quina ha de ser la política de confrontació amb el Departament de Benestar Social, i vostè l'ha llegit, bàsicament, fil per randa, bàsicament fil per randa. I allà anunciaven que..., és un paper del 12 de març... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: És un paper del 12 de març i allà anunciaven que en les properes

setmanes, immediatament sorgirien problemes entre el teixit associatiu i el Departament -concretament el teixit associatiu dels disminuïts. No he vist que sorgissin, no he vist que sorgissin. Nosaltres tots els programes que fem, tots els projectes, tots els plans intentem consensuar-los. I això, a pesar de treballar en un camp difícil, a pesar que no podem arribar a tot arreu, a pesar que les coses ens queden moltes vegades a mitges, la gent veu que realment plantegem les coses amb sinceritat i amb desig de fer les coses el millor possible. I és evident..., vostè ha comentat el PUA, és evident que en relació amb el PUA nosaltres, a pesar d'haver fet un gran esforç, en dos anys, el pressupost -el pressupost que vostè pot comprovar perquè això està a la Llei de pressupostos-, hem passat una partida de 800 milions de pessetes a 1.200 milions de pessetes, en dos anys, i ens ha quedat curt, perquè hi ha una allau de peticions, i procurarem aquest mateix any, aquests 1.200 milions, allargar-los, si podem, per poder donar contingut a aquesta petició; però nosaltres fem un esforç i això el teixit associatiu ho veu, ho comprova, ho contrasta. Nosaltres no discriminem ningú, no hi ha cap entitat que vostè em pugui dir: «vostès ens han dit, ens han obligat a fer això, si no, no hi hauria aquesta subvenció». Això no existeix. Hi ha hagut rigor en els nostres posicionaments, almenys així ho creu un regidor president del districte de Barcelona, d'un districte de Barcelona que, en l'acta oficial del 3 de febrer de 1994, l'acta oficial diu, afirma que «atorgaria subvencions de caràcter econòmic, incrementades sempre d'una pesseta més que el que donés el senyor Comas pel mateix concepte». (*Rialles.*) Això vol dir que com que ell vol fer les coses bé, vol dir que suposa que ell es fia del que nosaltres donem. Sí, volien donar una pesseta més. I això està en un acta oficial de l'Ajuntament de Barcelona.

Per tant, com que jo crec en l'honestetat d'aquesta persona, perquè hi crec, perquè la conec i perquè sé que és així, sé que aleshores se'n fia que nosaltres fem les coses bé i que aleshores ja no li cal matisar el que li demanen. Si el Departament de Benestar Social el dóna, ell dóna una pesseta més i s'ha acabat la història. (*Remor de veus.*)

Escolti, senyor Ferran, siguem seriosos -siguem seriosos-: el nostre capteniment vostè el coneix i està escrit, a més; si hi ha quelcom que no hi està d'acord, digui'm en quina part no hi està d'acord, i podem debatre això.

La Llei d'associacions vindrà, la farem, i ja li ho he esmentat, i el «Barri amb civisme, poble amb civisme» és un molt bon programa, com tothom hi està d'acord. Excepte vostè. Molt bé, però tothom hi està d'acord. I aleshores això..., no he tingut cap aspecte en contra, i no hi ha ni subvencions ideològiques, ni condicionades, ni res. Això, en tot cas, no es poden fer afirmacions d'aquestes sense provar, i per tant jo li demano que ho provi, i ara, quan vostè pugi aquí, em digui: «Miri, a aquesta entitat vostè li va dir que si no passava per aquí aleshores no li donarien la subvenció», i aleshores a partir d'aquí això ho podem comentar seriosament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Ferran pot fer un torn de rèplica durant cinc minuts.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, vostè m'agrada perquè s'enfada (*rialles*), però, miri, senyor conseller, vostè m'ha dit que jo li he repetit fil per randa la interpellació que vam tenir el dia 6 d'octubre. Doncs no pot ser, perquè vostè va presentar el programa «Poble amb civisme, barri amb civisme» el mes de gener, i jo tinc dots d'anticipació, però tanta, de tres mesos, no.

Però dit això, i tinc cinc minuts només per provar algunes cosetes de les que vostè em diu, per intentar provar algunes cosetes de les que vostè em demana. Jo, miri, vostè sempre em diu: «Demostri'm coses, senyor Ferran, demostri'm coses», i jo primer li faré una petita reflexió, senyor conseller. Vostè sap que les imposicions i els condicionaments moltes vegades, moltes, gairebé sempre no es poden provar empíricament, moltes vegades. Per una senzilla raó: perquè el poder hi ha qui l'intenta administrar de forma subtil, és a dir que les coses que es fan no es vegin gaire. Però també sap vostè que hi han coses que tothom sap que passen i que tan sols quan salta la llebre es pot demostrar que passen, però no per això deixen de passar, i aquest país i aquesta cambra sap que hi ha coses que passen i no cada dia es poden demostrar, però tots ho sabem.

I ara, vostè, deixi'm dir-li al respecte, amb molt de respecte, però col·loquialment –amb respecte, hi insisteixo, però col·loquialment–, que a vostè l'han enxamplat moltes vegades, moltes; l'han enxamplat o enxampat... (*rialles*), enxampat, enxampat (*rialles*), agafat amb temes de delegats de barri entremaliats, l'han agafat amb decrets incomplets, l'han agafat amb les lotos... Se l'ha criticat molt, i el president Pujol diu: «Se'l critica perquè ho fa bé.» Escolti'm, no és veritat, no se'l critica perquè vostè ho faci bé, se'l critica perquè se li veu el llautó, perquè se li veu el llautó, pel volum de coses que fa. I perquè fa les coses més delicades, un dia li vaig dir que vostè era la força de xoc de Convergència i Unió; i se'l critica per això, perquè se'l veu, se'l veu fent aquestes coses.

Però jo vull posar exemples perquè vostè me'ls ha demanat, senyor conseller, i jo li he fet una intervenció, una interpellació en què no m'he centrat en «Poble amb civisme, barri amb civisme». Li he dit: «Vostès, vostès, vostès, amb els ajuntaments, això, això i això.»

Jo li vull posar un exemple. Miri, el meu Grup i alguns mitjans de comunicació i molts veïns de Sant Adrià de Besòs han cregut sempre..., vaja, tenen la certesa que darrere del relleu de l'alcaldia del senyor Messeguer, allà a Sant Adrià de Besòs, van haver-hi coses estranyes; que la moció de censura tenia un preu, i avui un antic líder veïnal, el senyor Juan de Dios López, que fins fa poc era primer tinent d'alcalde de Sant Adrià de Besòs i cap de llista d'una candidatura que es deia Aibibsa –Agrupació d'Independents del Besòs i Besòs-Sant Adrià– ha estat contractat per la seva conselleria, per la Conselleria de Benestar Social, com a cap de manteniment de la residència i centre de dia de la tercera edat del carrer Guipúscoa-Cantàbria des del mes de desem-

bre. Calen comentaris? Alcaldia, moció de censura, moviment veïnal, dirigent, candidatura, treballant per vostè, calen comentaris o és que som «tontos»? Escolti, ho entenem, eh?

Segon exemple. Abans-d'ahir –i recollit pels mitjans de comunicació, és a dir que no m'ho invento jo–, arran d'una nota de premsa de la Coordinadora Gai-Lesbiana que tinc aquí, Coordinadora Gai-Lesbiana que agrupa més de vuit-centes persones: «La Coordinadora Gai-Lesbiana denunció hoy ante el Parlament y el Síndic de Greuges al conseller de Benestar Social, Antoni Comas, por haver retirado la subvención que ascendía a 1.600.000 pesetas. Los responsables de la Coordinadora, que agrupa a ochocientas personas, señalaron mediante un comunicado que Comas había alegado que no existe consignación presupuestaria.» I després més avall diu que «el señor Comas no ha tenido tiempo para concederles una entrevista». Segon exemple, no hi ha diners per a segons qui; o és que els gais no són cívics, senyor conseller? Trien o no trien vostès? Fan selecció o no fan selecció? I quan trien, tenen criteri? Sí, senyors, tenen criteri, tenen el seu criteri. Vostès premien i discriminen, i això ho he dit i aquí ho acabo de demostrar.

Ara, exemple sobre participació. Li he dit: «Vostès donen i treuen la participació quan volen.» Doncs, miri, sobre participació: passo a llegir un petit trosset de l'informe de gestió fet d'enguany, d'aquest mes de març, de la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, que vostè ha tret aquí; no una associació de veïns, no, la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, que diu el següent –i ho llegeixo textual–: «També hem de dir que des de finals de desembre del 93 érem presents en sis consells de participació: General de Serveis Socials, Sectorial d'Atenció Primària, Sectorial de Disminuïts, Sectorial de Vellesa, Associació de Prestació Social Substitutòria i Comitè de Seguiment del PIRMI. Doncs bé,» –això diu l'acta– «per decret se'ns ha rellevat de tots ells i només se'ns ha mantingut en el plenari del Consell General. Malgrat els problemes que hem tingut per assistir a alguns d'ells, denunciem aquí el baix tarannà participatiu de la Conselleria de Benestar Social quan ens elimina de tots ells, ja que va ser el mateix conseller Antoni Comas qui es va comprometre en el plenari de la VII Assemblea de la Confavc a donar-nos aquesta participació. Esperem que ens doni una explicació.» Això és participació, senyor Comas.

I, senyor Comas, li he posat abans l'exemple del *Catalunya, barri a barri* –li he tret la publicació aquí–, de més de vuitanta planes, consagrades realment a l'«autobombo» i a la prolàlia; amb més de vint fotografies de vostè, senyor conseller, amb i sense el president Pujol; extensos articles dedicats a explicar el programa «Barri amb civisme», editorial del secretari general del Departament, articles sobre la trobada a l'Estadi, jornades d'Adigsa i un llarg etcètera, i això ho han rebut totes les bústies de Barcelona.

I del contingut, si vol li parlo del contingut. Li he dit «prolàlia». Molt bé. Prolàlia és una tàctica utilitzada per antics oradors llatins i artistes i ha estat aplicada per alguns polítics del nostre país, alguns polítics propers a vostè, que

consisteix a afalagar el públic, a arribar en un poblet i dir: «Com està el Pepet? Ja es troba bé de la malaltia que va tenir?» I no coneix el Pepet, però el seu servei li ha anat informant anteriorment que en aquell poble hi ha un Pepet, que preguntí per ell i que quedarà molt bé. Això és prolàlia, afalagar, preocupar-se per uns que no coneixes però que els vols posar al teu costat.

Vostès fan prolàlia, vostès afalaguen, vostès toquen la fibra, i, per exemple, li llegiré, dins d'aquest document que li acabo de treure aquí, l'article de la publicació esmentada quan parla del programa «Barri amb civisme, poble amb civisme»; miri quin to empren: «Vosaltres, associacions, entitats, gent de peu, heu continuat treballant tots aquests anys al peu del canó, escorcollant totes les deficiències dels barris, equilibrant actituds, creant plataformes de solidaritat, organitzant activitats culturals, escampant humanitat, recollint joguines, conscients del gran bagatge que representa el teixit associatiu de Catalunya en la consecució d'aquesta tasca. Per mitjà de la iniciativa de la Direcció General d'Acció Cívica s'ha iniciat el programa "Poble amb civisme, barri amb civisme". És un programa basat en allò que ja esteu fent.»

Vostès busquen la fibra, vostès busquen l'efecte. I això no és seriós, i això no ho fa un govern democràtic. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Acabi.

El Sr. FERRAN: Acabo, si m'ho permet, senyor president. L'últim exemple, perquè el senyor conseller sempre em demana exemples. Jo li vull posar l'últim exemple: vostès han planificat, vostès han planificat —i a vostè ara li sorprèn que ho sàpiga, però, miri, jo també m'assabento de coses, com vostè, dels districtes—, vostès han planificat que seixanta barris puguin tenir..., seixanta barris d'Adigsa puguin tenir a la primavera de l'any que ve, és a dir a pocs dies del que tots sabem que ha de passar —que el senyor Maragall guanyi l'alcaldia de Barcelona— (*rialles*), volen vostès tenir seixanta llibrets dedicats als seixanta barris d'Adigsa perquè puguin ser repartits a totes les bústies d'aquests barris. Sap vostè, senyor conseller —sí, que ho sap, sí—, sap els diners que costa això, senyor conseller? I aquesta acció, que sembla no tenir transcendència, igualment en té, i vostès volen que estiguin acabats tots aquests llibrets, totes aquestes publicacions abans de les eleccions del 95 per repartir-les bústia a bústia just abans. I és clar que acontentaran els veïns, que se sentiran molt satisfets de veure la història del seu barri, de veure aquesta iniciativa allà damunt; però, és clar, això ens dona a entendre a nosaltres, i tota l'oposició sap i els veïns saben, i les entitats que tenen una mica més de consciència, que pensen per què passen aquestes coses, com és de dirigida, com és de treballada i com és de pensada la seva acció als barris, senyor conseller. I bé, i aquests esforços que vostè destina, senyor conseller, tots aquests diners, si vostè els coordinés amb els ajuntaments, no faríem més país així? (*Remor de veus.*) No faríem més país així?

Molt bé, senyor conseller, acabo. Jo insisteixo que cal rectificar, que cal objectivitat, que cal donar recursos, infraestructures, serveis, tot el que vostè vulgui, locals, hotels

d'entitats al moviment associatiu, però cal respectar el seu lliure desenvolupament. Estaria bé que corregís la seva política; estaria bé que en qualsevol interpellació que li faig jo a vostè no em tregui coses en contra dels ajuntaments, i això seria un senyal de salut democràtica: que vostè no critiqués els ajuntaments cada cop que li fem una interpellació.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. El conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo no m'enfado, però el que passa és que hi ha coses que no es poden dir (*remor de veus*), hi ha coses que no es poden dir perquè són massa serioses per dir-les, entenc. I jo no critico els ajuntaments, jo critico aquelles actuacions que vostès fan allà on governen, això és el que critico. No trec cap exemple dels ajuntaments, trec exemples dels ajuntaments on vostès governen, perquè es demostrí la incoherència entre el que vostès expliciten aquí i el que fan.

On hi han els aspectes mal resoltos i mal fets és allà on vostès estan. Vol veure, vostè, una revista mal feta des d'un punt de vista democràtic?, una revista mal feta dels d'un punt de vista, fins i tot, de gust? Miri la revista municipal de Sant Andreu de la Barca, que diu que a l'alcalde l'han designat per anar al Congrés del PSOE de Madrid, etcètera. Diu... —un full municipal, s'embustia a totes les cases..., és el butlletí oficial de l'Ajuntament de Sant Andreu de la Barca. Bé, si algun dia nosaltres féssim quelcom..., no semblant, que això és una barbaritat, però quelcom mitjanament aproximat a això tindrien vostès tot el dret, en això. En parlarem després, del *Barri a barri*.

Jo no li he dit que vostè havia fet un discurs fil per randa del que va fer el mes d'octubre; en tot cas li he dit que vostè ha fet un discurs gairebé fil per randa del que diu un document pel PSC que m'ha arribat. Punt, només aclarir això.

Vostè ha parlat de tota una sèrie de coses. Delegats de barri. Per exemple, vostès m'han tret dos exemples dels quals en un tenien raó, i es va corregir, i en l'altre no en tenien, per tant s'ha mantingut. De gent que s'equivoca a qualsevol institució n'hi ha, i quan algú s'equivoca cal corregir-ho, però quan no s'equivoca no. I aquestes són figures que fan la seva feina, que es necessiten i que són agraïdes pels ciutadans, que és a qui jo he de procurar satisfer. Jo he de procurar donar explicacions a aquest Parlament, he de procurar, realment, contestar la política d'oposició que vostès fan, democràtica, i política d'oposició absolutament necessària en un país democràtic, però he de satisfer el nostre programa i els electors. Això queda clar també.

Per tant, les crítiques que s'han fet..., i jo sempre dic que em faig ressò d'aquelles que es fan amb proves i aquelles que es fan realment amb aspectes objectius que em permeten prendre consciència de quelcom que no s'ha fet bé o defensar-me. D'aspectes genèrics, no ho puc fer ni hi vull perdre ni cinc minuts.

Ja que aquí es va dir d'una forma treta de context que en

aquella reunió hi havia altra gent, que a mi em relliscava no sé què, doncs aleshores a mi em rellisquen aquestes crítiques que es fan sense dir..., és clar que em rellisquen, perquè aleshores no tinc temps per perdre en això; tinc tot el temps del món per perdre quan realment se'm posen —ara li diré el que vostè m'ha dit aquí—exemples o quan se'm posen aspectes que convé que jo rectifiqui o que convé que es millorin —sense rectificar potser, però convé que es millorin—, això sí, tot el temps del món. Per dir aspectes que no porten enlloc, no.

El relleu a l'Alcaldia de Sant Adrià del Besòs. Vostès sempre hi han insistit, però això no és cert; o és que jo puc condicionar el representant d'Iniciativa per Catalunya? Perquè aquest relleu a l'Alcaldia no s'hauria fet sense el vot d'Iniciativa per Catalunya, per exemple. No el puc condicionar. O és que puc condicionar tots els que eren allà? No tinc aquesta..., vostès em sobrevaloren. (*Remor de veus. Rialles.*) La meua funció i les meues possibilitats són més petites; desgraciadament per a mi, però és així —és així. Què més voldria jo que tenir més capacitat de la que tinc i tenir més possibilitats de les que tinc! Però no les tinc.

Vostè ha dit que un senyor, Juan de Dios, ha citat —després el cognom no l'he daixat...—, que estava contractat per la Generalitat; no és cert —no és cert. Si vostè treu exemples, tregui'ls complets. Aquest senyor, pel que sigui, s'ha ofert a l'entitat que gestiona aquesta residència. Va ser per a mi una casualitat trobar-me'l un dia que vaig visitar la residència i trobar-me'l allà, va ser una casualitat (*remor de veus*). Va ser una casualitat! És que està en la nòmina del Departament? És que, allò, ho gestiona el Departament. Qui ho gestiona allò? Això ho gestiona una entitat privada! Qui l'ha contractat? L'ha contractat una entitat privada, i això és així —i això és així.

La Coordinadora Gai-Lesbiana. Miri, escolti, nosaltres tenim el deure de no donar les subvencions ni per *pressing* ni perquè sí. Són diners públics, i a mi se m'ha de presentar, al Departament s'ha de presentar —hi ha una comissió que ho analitza, que no hi és el conseller— un projecte. Nosaltres no, mai —mai—, donem subvenció per al que és la marxa normal, local, la marxa normal de l'entitat: donem subvencions per a actuacions concretes que es fan. Si se li va donar subvenció l'any 92-93 al programa..., no era, des del nostre punt de vista, correcte. I aleshores han tingut totes les possibilitats de discutir-ho amb el cap del Gabinet i amb qui han volgut. L'entrevista amb el conseller..., jo no puc donar totes les entrevistes que em demanen, però, atendre'ls, se'ls ha atès. Si aquest any tornen..., presenten —com van fer en el passat— un projecte que realment s'hagi d'assumir, s'assumirà. Això és el que jo li puc dir. I, per tant, el que va publicar l'altre dia la premsa era..., això és una prova que fem les coses amb correcció i que no ens deixem impressionar ni per les amenaces, ni per les pressions, ni per les insistències, sinó que ens deixem, vaja, impressionar pel contingut del que se'ns presenta. Això és així.

Els barris d'Adigsa —veig que se m'ha exhaurit el temps—; molt ràpidament. No és cert que abans de les eleccions del

95 es preparin aquests llibrets. Nosaltres sempre hem cregut, amb barris d'Adigsa o sense barris d'Adigsa, que en aquests barris d'història recent era molt important afavorir la identitat dels barris; no hi ha qualitat de vida sense afavorir, sense possibilitar la identitat del barri. I hem possibilitat molts llibres respecte al barri; el darrer, el de Can Tunis, per exemple, que jo recordo ara en aquests moments. Fa poc dies em va venir l'Associació de Veïns del Governador, de Verdum, de Barcelona, també, que volien fer una història del barri, perquè aleshores volen que els nens del barri coneguin com ha nascut aquell barri; això és positiu per a un barri. I als barris d'Adigsa, que la Generalitat té una responsabilitat especial, és important que nosaltres donem als nens que allà viuen i que allà creixen quina ha estat la història del seu barri, perquè això és producte de la seva identitat, és producte de la identitat d'ells i de les seves famílies, i és molt important que això no es perdi.

Nosaltres hem dit, he dit —jo, en tot cas, vaig dir— que això, en tot cas, havia d'estar per a les festes majors dels diferents barris, i la festa major cau com cau. I, aleshores, si això cau en campanya electoral o prop de la campanya electoral, no es distribuirà aleshores; es distribuirà després, perquè mai hem distribuït res al respecte ni en campanya electoral ni en pre-campanya electoral. Això queda clar. Per tant, aquesta informació tampoc no era certa.

I *Catalunya, barri a barri*, jo he rebut, entre..., sempre, quatre cartes, l'última ahir, dient que aleshores no els semblava bé. El he invitat sempre a venir al meu despatx a parlar-ne, perquè m'interessa molt la crítica, més que l'elogi; la crítica m'interessa més que l'elogi perquè aleshores a mi em permet millorar l'actuació del Departament. I ara la gent està satisfeta d'aquesta revista. Que es pot millorar? Cert, és segur que es deu poder millorar. Però és una revista seriosa, és una revista que pretén la vertebració i la cohesió social, que pretén que la gent prengui consciència de la importància que té lluitar pel seu barri, que pretén que la gent, realment, procuri estimar el que li és propi i considerar que ell hi té una responsabilitat directa.

I després vostè també m'ha parlat de la Confavc. Jo li he de dir que quan pocs ajuntaments li han reconegut —no sé si algun; no puc dir que cap perquè no ho sé—, quan molt pocs ajuntaments, o cap, han reconegut a la Confavc una presència institucional en els comitès de participació, el Departament de Benestar Social els ho va concedir. El que passa és que ara hi ha hagut un canvi; jo ja ho he aclarit, això, amb la Confavc —ara hi ha hagut un canvi. Nosaltres hem cregut que els consells sectorials havien de ser consells del sector; tots els consells de la gent gran havien de ser de les associacions de la gent gran, i els disminuïts, dels disminuïts, no d'altres. L'Administració tampoc hi és; l'Administració, en aquests consells, tampoc hi és, excepte el secretari i el president; però tota l'altra composició és només de les entitats, i així ho van voler les entitats. I, per tant, si no n'hi ha d'haver de l'Administració, no ha d'haver-hi altres representacions; tampoc hi ha de ser —ens sembla— la Confavc en aquests, però hi és en els altres.

I li asseguro que, en la meua percepció del que ha de ser la conducció del Departament de Benestar Social, la participació del moviment veïnal sempre hi serà; cosa que no veig reflectida en altres llocs i que ho lamento. I el fet que siguin reconegudes com a entitats d'interès públic, això ho va aconseguir el Grup Parlamentari Català a Madrid, a instàncies del conseller que els parla i del Departament que represento –i del Govern que represento, està clar–, i que vostès hi van votar dues vegades en contra –avui és la tercera. I aleshores això està aconseguit, el moviment veïnal ho ha aconseguit –de tot Espanya– gràcies, doncs, miri, gràcies al Grup Parlamentari Català.

Per tant, no hi ha absolutament cap aspecte que, realment, ens allunyi del que han de ser les preocupacions del moviment veïnal, i sempre estaran representades i sempre es comptarà amb el moviment veïnal –i amb els altres moviments associatius, està clar– de cara a fer la política del Departament. D'aquí ve que els nostres plans, que els nostres programes no siguin contestats, perquè estan fets amb la seva participació.

I, amb els ajuntaments, procurem col·laborar-hi; a vegades ho encertem més, a vegades ho encertem menys, però jo tinc tot el desig de col·laborar-hi. És aquesta possibilitat crítica, i, la crítica, la faig només en funció del que aporta al debat, però no he tret cap alcalde del Partit Popular, ni d'Iniciativa per Catalunya. He tret els seus alcaldes perquè és un reflex –com abans he dit– del que vostès fan allà on governen.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació ocupacional

Tramitem ara el sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la formació ocupacional, presentada pel diputat senyor Joan Saura. Té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'objecte d'aquesta interpellació és conèixer els propòsits de capteniment del Govern català en relació amb la formació ocupacional, tot i que he de confessar que fem aquesta interpellació amb un diagnòstic previ d'Iniciativa en relació amb quina és avui la política de formació ocupacional del Govern català. El nostre Grup entén que el Govern català no té política de formació ocupacional, és a dir, que el Govern català en absolut desenvolupa una política activa de formació ocupacional.

I això considerem que és especialment greu perquè la formació ocupacional, com vostès saben, és un instrument clau –un instrument clau– en la lluita contra l'atur, i és especialment clau i important a Catalunya en el sentit que les estadístiques ens diuen que més del 70% o del 75% de les persones aturades a Catalunya són persones sense estudis o amb estudis primaris; dit d'una altra manera: en la bossa

d'atur que Catalunya té, a poc a poc es concentra un tipus de població amb dificultats de formació i amb un baix nivell educatiu.

Tot això ha fet i fa que a nivell d'Europa i a nivell de l'Estat es formulin, es desenvolupin importants programes de formació ocupacional. El senyor conseller pot sortir aquí i dir: «Escolti, com és que vostès diuen que no tenim política de formació ocupacional? Miri, si fem aquesta quantitat de cursos, aquests alumnes, aquestes especialitats, com s'atreveix vostè a dir això?» I li ho diem per cinc raons; és a dir, volem justificar aquesta afirmació que vostès no tenen política de formació ocupacional per cinc raons.

Primera raó: per la insuficiència del nombre d'aturats que reben formació ocupacional. L'any 1991, en un quadern de competitivitat fet per la Conselleria d'Indústria es diu que durant 1991 hi ha 45.000 persones aturades que reben formació del Govern català, i en aquells moments de l'Inem, i que això és, a totes llums, insuficient. Diu el llibre que, com a mínim, s'hauria de col·locar aquesta xifra en 90.000, 90.000 persones que rebessin formació, en uns moments, vull recordar, que només..., que hi havien 325.000 aturats a Catalunya. És a dir, durant 1991, Catalunya tenia 325.000 aturats, es van donar cursos a 45.000 persones aturades, i una publicació del mateix Govern diu que això era absolutament insuficient.

Des de 1991 a 1994, què és el que ha passat? Que la xifra d'aturats ha passat de 325 a 554.000 –ha crescut més d'un 80%– i el nombre d'alumnes, el nombre de persones aturades que reben formació ha disminuït o està en el mateix índex. Dit d'una altra manera: senyor conseller, durant 1994, de cada cent persones aturades a Catalunya, quantes tindran oportunitat de rebre formació ocupacional? Set, vuit, nou? De cada cent persones aturades, durant 1994, quantes persones tindran oportunitat de fer formació ocupacional per aconseguir un lloc de treball?

Per tant, primera raó: el volum de recursos que es destinen, i especialment que destina el Govern català, als cursos de formació ocupacional és insuficient.

Segona raó, segona raó important: no existeix ni programació ni orientació dels cursos de formació ocupacional en relació amb les necessitats del mercat del treball. Què vol dir això? Home, vol dir que, a l'hora de decidir quins cursos de formació ocupacional s'han de fer, seria convenient tenir una radiografia del mercat de treball: una radiografia territorial –què cal fer al Bages, al Montsià o al Ripollès– i una radiografia sectorial –quines professions..., per a quines professions hem de donar formació ocupacional–, i, en base a això, decidir, orientar, programar els cursos de formació ocupacional.

Això no té res a veure amb el que fa el Govern. Què és el que fa el Govern? Fàcil; diu: «Escolti, qui vulgui, que demani.» I el senyor conseller diu: «No, és a dir, el que fem és que les empreses ens demanin el que volen fer, les entitats privades, les escoles, els centres col·laboradors.» Què és el que passa? –també està dit en aquest llibre de la Conselleria d'Indústria. Doncs, pot passar que, davant d'una demanda

d'administratiu, potser estem fent quatre cursos d'administratiu. Per què? Entre moltes raons, perquè moltes de les empreses o dels centres col·laboradors que donen formació ocupacional, què fan? És més fàcil fer comptabilitat informàtica que electrònica. Per què? Perquè fer administratiu i comptabilitat requereix poca inversió. I un va per Catalunya, i no sé quantes escoles, centres col·laboradors, t'ofereixen fer comptabilitat informàtica com la solució del futur, i la gent s'hi apunta —i la gent s'hi apunta. És a dir, hi ha una disfunció entre allò que oferim i les necessitats. Per què? Perquè no hi ha aquesta radiografia. I la pregunta és: estem utilitzant incorrectament milers de milions de pessetes.

Clar, quin és el tant per cent d'utilitat d'aquests milions, quin és el grau d'inserció de la formació ocupacional que fem? La Sindicatura de Comptes diu en l'Informe del 91 —els ho llegeixo— que «els centres han rebut subvencions a compte del pressupost del 92, i encara no es disposa de les avaluacions de la inserció de la campanya del 90». Però el conseller de Treball, en unes preguntes escrites que he formulat, m'ha contestat el mes passat, el mes de març, quan li he preguntat els graus d'inserció de l'any 91, 92 i 93, que, com que això és molt complicat, que no es té.

I aleshores la pregunta és: senyor conseller, vostè m'està contestant que 35.000 o 40.000 milions de pessetes que hem destinat a formació ocupacional, el seu Govern, avui, no sap quin grau d'utilitat social ha tingut. No el sap. Em diu que no el sap. Insisteixo en el principal element o instrument de política activa. Per tant, primera raó: manca de recursos; segona raó: manca d'orientació i de programació de la política del Govern; tercera raó: la LOGSE, multitud de declaracions d'Europa, de tots els organismes internacionals, diuen que cal integrar la formació reglada i la formació no-reglada —la LOGSE, que es va aprovar ara fa quatre, cinc o sis anys, diu això. La pregunta és: vostès han donat un sol pas en aquesta direcció? O els que han donat són endarrere? Quina relació hi ha avui entre la formació professional i la formació ocupacional? Cap. Però, és més: vostès..., aquest Parlament va aprovar la Llei de constitució de l'Incanop —Institut Català de Noves Professions—, que també fa la guerra per la seva banda, i, per tant, del conjunt de polítiques formatives, no només estem fent allò que se'ns diu que s'ha de fer, relacionar la formació professional i la formació ocupacional, integrar el conjunt de polítiques no-reglades, sinó que cadascú pel seu compte; i per tant es produeixen descoordinacions, mala utilització de recursos, etcètera.

Senyor conseller, si tots estem d'acord que és necessari avançar en aquesta direcció, si estem d'acord que un dels problemes estructurals de fons de l'economia catalana és el seu baix nivell formatiu, tant costa avançar una mica en la integració de la formació? De la reglada i de la no-reglada, i, dins de la no-reglada, de l'Incanop i de la formació ocupacional?

Quarta raó: miri, desgraciadament, el traspas de la gestió de formació ocupacional de l'Inem a Catalunya, que es va produir el desembre del 91, ha significat una manca de participació i de transparència dels agents socials. Què passava

quan la formació ocupacional era gestionada per l'Inem? Que els sindicats i els empresaris, prèviament a la decisió de les subvencions, opinaven sobre el programa global que el Govern presentava. Fa molt de temps, d'això. Es traspassen a Catalunya, senyor conseller; l'any 92, 13 o 14.000 milions de pessetes: cap participació dels agents socials; any 93, 17.000 pessetes: cap participació dels agents socials; any 94, cap participació dels agents socials avui, a vint i tants d'abril. És a dir, hem tirat enrere els mecanismes d'implicació de la societat catalana en els temes de formació ocupacional quan aquesta gestió està més a prop de Catalunya. Com s'explica això? Tan difícil era l'any 92, 93 o 94 reunir els sindicats i els empresaris i que opinessin sobre això?

Cinquena raó —i acabo, vaig acabant. He dit: «El Govern català dedica pocs recursos a formació ocupacional.» Allò que és més greu és que una part d'aquests recursos que hi dedica no van per a formació ocupacional. L'any 93, per exemple, de les partides de formació ocupacional es paguen els lloguers —els lloguers— de la Direcció General d'Ocupació, que són 100 milions de pessetes, i hi han 500 milions de pessetes que es desvien de formació cap a despeses generals. Jo pregunto: dels diners de la formació ocupacional s'han de pagar els lloguers d'una direcció general de Treball, quan he dit al començament —i crec que ho he demostrat— la insuficiència de recursos?

Per tant, senyor conseller: manca de recursos, manca de relació i de visió de les necessitats del mercat de treball, no s'avança en la integració de la formació professional i ocupacional, no hi ha participació dels sindicats i, a més a més, desvien recursos econòmics a tasques que no són de formació ocupacional. Entendrà que amb aquestes conclusions reafirmo aquesta idea que vostès no en tenen, de política de formació ocupacional.

En tot cas, sí que m'agradaria que en la seva resposta pogués contestar —de forma breu, si vostè vol— a sis grans preguntes. Primera: vostès tenen objectius quantitatius per als aturats de formació? Quin tant per cent d'aturats vol formar aquest any? I l'any que ve? Té algun criteri en relació amb el futur, el Govern?

Segona: pensa seguir mantenint aquest sistema de programació que és que la gent demani? No el mercat de treball: nosaltres plantejem que sigui el mercat de treball, la realitat, qui determini la formació, no els centres col·laboradors. Volen continuar així o ho pensen canviar?

Tercera qüestió: pensen incrementar, en una situació de greu crisi econòmica —que fins i tot amb reactivació el mateix president Pujol ha dit que ens passarem anys on el nivell d'atur no disminuirà—, vostès pensen incrementar l'aportació econòmica a la formació ocupacional?

Quarta pregunta: d'una... —anava a dir una paraula que no m'agrada—, definitivament, pensen vostès fer efectiva la participació dels agents socials en la definició de les polítiques de formació ocupacional?

Cinquena: vostè, o el seu Govern pensen avançar en la integració de les polítiques formatives? Quan? De quina manera? Com?

I última: acabin amb una situació de manca de recursos per a la formació –hi insisteixo–, a desviar recursos de despeses generals de formació ocupacional; acabin amb això. Paguin els lloguers del seu Departament de les partides generals, però no dediquin –creiem que són mal utilitzats–, no dediquin diners de formació ocupacional a pagar lloguers, a pagar Seguretat Social o a pagar sous als funcionaris, perquè, per a això, tenim un pressupost, encara insuficient però prou important.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres i Bochaca): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, il·lustre diputat senyor Saura, bé, vostè ha fet unes crítiques que deia que no teníem política de formació ocupacional, com a política activa de formació ocupacional, com a essència, i jo, em cal dir-li... –i vostè ha posat llavors cinc exemples d'intentar demostrar la seva asseveració–, i jo li podria dir: és que discrepo de les seves premisses, de les premisses fonamentals, per entendre'ns, eh? En algun aspecte voldria matisar-li-ho, però el problema és que hi ha discrepància en les premisses fonamentals. Estic totalment en contra de les seves afirmacions i intentaré demostrar-li-ho.

Per una banda, em parla d'insuficiència d'alumnes atesos. Doncs miri, la progressió dels alumnes que hem rebut de formació ocupacional a Catalunya ha estat, l'any 89, de 25.000 –25.600, arrodoneixo–; l'any 90, 45.000; l'any 91, 46.800; l'any 92, 118.000; l'any 93, 66.000. Per tant, en el moment que se'ns va traspasar vam passar de 46.000 a 118.000. Per tant, nosaltres estem fent formació ocupacional des de fa molts anys, des de l'any 86, sense rebre cap dotació pressupostària; per tant, diguem-ne, la responsabilitat de la funció –no teníem res traspasat– corresponia a l'Inem; i malgrat tot, el Govern de la Generalitat ha fet tot aquest esforç progressiu, i si vol li diré les xifres econòmiques que s'hi han posat, detraient-ho d'altres partides pressupostàries –això, ho hem hagut de fer–; i el nombre d'alumnes ha passat a 118.000, 118.000 l'any 92.

I li dic això perquè l'any 92, que és quan es produeix el traspàs de la formació ocupacional, el mateix any 92 es firma l'acord tripartit pel qual se'n sostreu la formació contínua –acord tripartit firmat pel Ministeri de Treball, per la CEOE, pels sindicats Comissions i UGT– i la detracció, per tant, dels imports econòmics i de la competència o de la gestió sobre aquesta matèria. I li puc dir que fa pocs dies –i, això, vostè ho hauria de dir, crec que ho hauria de dir si es preocupa pel total de l'ocupació a Catalunya, pel total dels aturats ocupats que reben formació–, fa pocs dies el director general de l'Inem, en conversa en el meu despatx, em deia que la Forcem, que és la fundació que s'ha constituït per a aplicació dels fons de la formació contínua, no s'ha gastat ni la meitat dels fons amb què està dotada. I aquí hi ha un primer, un gravíssim incompliment d'una funció formativa

ocupacional que havien de fer els sindicats, la patronal i el Ministeri, mitjançant la Forcem, i que, per boca dels seus responsables, diu que no s'ha acomplert ni la meitat. I això explicaria que nosaltres ens hem vist forçats, perquè no teníem més recursos, malgrat que els nostres recursos han augmentat, que el nombre d'alumnes que han rebut, en un sol any, formació ocupacional –en un sol any– hagi passat de 118.000 a 66.000, que és un tant per cent molt notable. Per tant, primera discrepància de fons amb vostè: que l'esforç que es fa és molt important, i penso que les xifres, amb el que ens queda a nosaltres són molt importants, pel que li dic: 66.000 alumnes.

Diu vostè també que no hi ha relació amb les necessitats. Doncs, miri, totalment en desacord, perquè precisament jo li demanaria que vostè estigués atent, en tot cas, per conèixer el nostre model, el model català de formació ocupacional, perquè creiem que, precisament, si alguna característica té fonamentalment és l'eficàcia, l'eficàcia del model, en tant que dóna una resposta molt immediata i molt lligada a les necessitats reals de les empreses i del mercat de treball; i, concretament, el nostre model, la seva característica fonamental, és que estableix que siguin els mateixos agents socials o els centres col·laboradors en general, aquests agents que poden ser les patronals, els sindicats, els ajuntaments, els consells comarcals, els gremis, els instituts de formació reglada, les empreses concretes, els centres de formació, siguin ells els que facin aquestes dues funcions: detectar les necessitats formatives del sistema productiu i desenvolupar les accions formatives corresponents.

Tant és així que això fa que cada centre, cada centre col·laborador –perquè tots ells tenen la denominació de centre col·laborador, una vegada reconegut i homologat– hagi de presentar-nos..., hagi de detectar, prèviament a les peticions, les previsions d'ocupació de la seva pròpia zona, del seu propi sector –segons si ens movem en nivell local o en nivell, diguem-ne, sectorial–, han de fer unes previsions d'ocupació que han de venir documentades, acompanyades amb propostes d'empreses o grups empresarials o de la detecció que hagin fet, que han de venir documentades i signades, i que cada un d'ells, per tant –i són uns mil vuit-cents centres, més o menys–, actuï com a un observatori del mercat de treball, del que es necessita –no del passat: del que es necessita–, i, en funció d'això, d'una sèrie de paràmetres, que li explicaria amb detall el funcionament de concessió, de selecció i d'avaluació de les propostes, es dóna la concessió, es fa la concessió, dins dels diners disponibles, en funció, precisament, de la idoneïtat de les propostes a la realitat del mercat de treball, a les possibilitats ocupacionals.

Vostè, un altre tema que ha dit és que no teníem mesura, no teníem valoracions del grau d'inserció que s'obté. Doncs, miri, permeti'm dir-li que jo recordo que en moltes interpellacions –perquè aquesta qüestió és important i durant aquests anys n'he anat responent– ja he explicat moltes vegades que, amb les estimacions que teníem al seu moment –les estimacions eren aleatòries, eren estimacions per mostreig, per tant, no agafaven el col·lectiu–, s'havien detectat

insercions que anaven a la ratlla, en uns casos, del 60%, i en d'altres entre el 40 i el 50%. Amb la voluntat, a mesura que han anat assolint importància, de tenir-ne coneixement exhaustiu, es va encarregar a la Universitat Autònoma de Barcelona —i concretament al seu Institut de Ciències de l'Educació, al seu grup de recerca i treball, concretament— un estudi exhaustiu de les insercions d'aquests darrers anys, i els seus resultats estan acabats pels anys 90 i 91 i s'estan fent, actualment, de l'any 92.

Permeti'm que li digui una cosa, per precisar-ho, per si podia dir que això és un cert desfasament temporal, etcètera: el fenomen de la inserció, lògicament, no es pot produir, com a conseqüència de la formació, més que una vegada que la formació està acabada i després que s'ha donat un temps perquè aquelles persones formades puguin ser col·locades pel mercat, i, per tant, una vegada al curs, acabat el cicle, es pot suposar que pot ser un mínim d'un o dos mesos, etcètera, i als nou mesos o l'any següent que siguin les possibilitats ocupacionals. Per tant, aquest és el marge perquè pugui convertir-se la formació en inserció en una empresa concreta. Per tant, hi ha un cert *décalage*, un desfasament.

Després, els centres col·laboradors tenen l'obligació d'informar-nos de la inserció de tots els seus alumnes, i per tant, han de demostrar-ho i han de documentar-ho, i per tant, això s'ha de documentar mitjançant l'aportació de contractes o de nòmines, perquè siguin fefaents. Això implica, després, la seva verificació per part dels centres: s'envien a la delegació territorial i després als serveis centrals per a la seva tabulació i valoració global.

Bé, una vegada dit això, perdoni'm que li digui que els resultats concrets de l'estimació que ha fet una entitat totalment independent de la Generalitat com és la Universitat Autònoma de Barcelona, l'Institut de Ciències de l'Educació, una institució de prestigi, que ens dóna, per als anys 90 i 91, les següents taxes d'inserció. Els cursos per a joves menors de vint anys amb insuficiència escolar, una taxa del 45,6%. Pràcticament amb la mateixa taxa, 45,4, els cursos per a joves menors de vint-i-cinc anys amb formació de base i formació per a la qualificació. En tercer lloc, els cursos per a aturats, en general. En quart lloc els cursos específics per a dones aturades de llarga durada majors de vint-i-cinc anys, 36,6%. En cinquè lloc, els cursos de les accions de xoc, 31,4%. I queden en darrer lloc els cursos per a aturats de llarga durada majors de vint-i-cinc anys i amb formació de base, el 23,3%.

Bé, això és referent a una avaluació feta, ja ho dic, dels anys 90 i 91. El 92 està fent-se i esperem que en disposem dins de poc temps, però en certa manera li confirmen, doncs, que un 50% de mitjana, o a la ratlla, dels alumnes formats troben inserció al mercat de treball.

Vostè ha fet també referència al tema que el traspàs ha suposat, hauria suposat, la manca de participació dels agents socials. És totalment fals, per això discrepo totalment de la seva premissa. Des de molt temps, des de fa uns quants anys vàrem constituir en el si del Consell de Treball la Comissió de Formació Ocupacional, una comissió especialitzada espe-

cíficament per a aquesta qüestió; constituïda per les patronals —el Foment, la Pimec—, Comissions i UGT, que ve treballant intensament en les qüestions, diguem-ne, de la formació ocupacional; amb plena participació, per tant, dels agents socials. Per tant, és falsa la premissa, totalment, de vostè. I vostè sap que les normatives i els cursos i les negociacions i les normes són tractats en el si de la Comissió del Consell de Treball.

En produir-se el traspàs es va voler donar un pas més i ja es va constituir —i està aprovat el Decret, fa uns quants mesos— el Consell Català de la Formació Ocupacional, que el que feia és, diguem-ne, donar un major grau de participació, un major grau de participació, fins i tot —per il·lustrar-ho a la cambra— en el sentit que totes les peticions serien informades, totes les peticions serien informades llevat dels casos que hi hagués convenis globalitzats, o així, pels agents socials. Bé, està constituït i en aquest moment no s'ha produït la constitució formal, senzillament perquè les organitzacions patronals encara ens han de designar els seus representants. I voldria recordar que és el nivell de participació, diguem-ne, que es perfila important en tant que hi haurà un organisme central i s'estendrà, a més, a comissions del consell d'àmbit territorial. O sigui que en cada un dels nostres quatre territoris hi haurà les corresponents comissions territorials. I si en aquest moment no s'ha portat a terme la seva constitució formal ha estat precisament perquè encara se'ns han d'acabar de designar per part de les patronals els representants corresponents. Però, mentretant —i permeti que això ho remarqui—, es continua formant, continua funcionant amb plena normalitat la Comissió de Formació Ocupacional.

I com que veig que el temps se m'ha esgotat, d'aquest primer torn, contestaré en tot cas el que hagués pogut quedar penjat, la seva rèplica, en la meva dúplica.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Saura, pot fer un torn de rèplica.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Les cinc raons. Senyor conseller, vostè, en relació amb la primera, el nombre d'alumnes, fa confusió; fa..., o sense voler la fa. No dic conscientment. Per què? Perquè formació ocupacional és formació ocupacional per a aturats i reciclatge. I jo he centrat i li he dit a l'inici de la meva intervenció que jo estava parlant d'alumnes aturats, i vostè em dóna xifres de tot. I no em contesta una pregunta. Escolti, senyor conseller, el Govern català, del nombre d'aturats anuals que hi ha a Catalunya, quants vol que assisteixin, com a objectiu, a formació? El 10%, el 8... Quin és el seu objectiu? Contesti'm això.

I sobretot quan em fa aquests números —que ara no tinc temps de demostrar-li que no són veritat—, no agafi la formació contínua amb els aturats. Jo he dit que feia una interpellació relacionant la formació ocupacional per fer que els aturats tinguessin graus d'inserció; per tant, no faci confusió, involuntàriament o inconscientment, dels números i respongui'm. Vostès volen fer el 10%, el 12%?, quins són els seus objectius? I, a partir d'aquí, què pensen fer amb els recursos?

Segona. Vostè diu que el seu grau de formació és eficaç. Senyor conseller, en relació amb el nivell d'inserció, vostè, fa res, tres setmanes, m'ha contestat el següent, eh? Li lleigeixo el que vostè ha contestat. Jo li demanava quins eren els graus d'inserció *per sectors, per territoris i per cursos*. I vostè em diu –ja li he llegit abans el que diu la Sindicatura de Comptes–, i vostè em diu, fa quinze dies, eh?: «Les dades globals –91, 92 i 93 per sectors i per territoris– finals sobre el percentatge d'alumnes en situació d'atur que han estat contractats i, per tant, el seu desglossament per sexes, per trams d'edat, per sectors o especialitats són resultats que encara no es poden tancar definitivament.» Vostè em va dir això, i vostè, de tant en tant, quan li preguntem això, aquí, diu: «40%», «50%». I la pregunta és: escolti, sobre quins sectors?; quins cursos sí, que han estat eficaços?, perquè segur que hi ha cursos eficaços; quins cursos no?; com reorientem la subvenció? Vostè, en cap paper, durant tres anys, diu això, se li fan repetides preguntes, contesta que no en té. I aquí ve avui i diu: «Ja els ho he dit, normalment, del 40 al 65; hi ha un estudi de no sé qui, que ara tindrem, que diu no sé què.» Senyor conseller, porta anys, vostè, distribuint aquests diners; contesti per sectors, per cursos, per...

Una altra cosa, senyor conseller: a la mateixa Ordre en què vostè diu com es donaran les subvencions per a formació ocupacional diu que per fer això en els centres col·laboradors el primer criteri serà el grau d'inserció. I vostè, a hores d'ara, no ha portat enlloc, ni avui aquí, ni per cursos, ni per territoris, ni per sexes, ni per trams d'edat, aquests tants per cents d'inserció. No val que digui aquí que ho estan fent; me n'alegro, si ho estan fent; ja és hora que ho facin! Però fins ara no ho han fet; fins ara no ho han fet.

Però li vull dir més, senyor conseller. Vostès, quan dic que, políticament, no fan política de formació, estic dient una altra qüestió. La Conselleria de Treball en aquest tema, metafòricament, és un «guixeta», eh? Vostè és una «guixeta», li vénen uns diners, en posa alguns –jo crec que pocs, vostè diu que molts, és igual– i que demanin els centres col·laboradors i els passen els diners. En aquest sentit, si no tinguéssim conseller de Treball no passaria res. Què aporta, políticament, el conseller de Treball, aquí? Si no el tinguéssim, si les funcions del conseller de Treball no existissin, què notaríem a faltar? Res.

En concret, senyor conseller, estudi de la Conselleria de Comerç i Turisme de fa sis mesos; principal problema: «Un estudio critica la formación, la mala formación del sector turístico.» L'estudi acaba amb les necessitats de plans triennals de formació ocupacional de turisme.

No tinc temps. Si vostè agafa els cursos que vostè ha fet i això, no té res a veure; però li pregunto més: expliqui'm, expliqui'm si vostès pensen fer un pla triennal de turisme, si ha parlat amb la Conselleria de Turisme, com ho pensa fer.

Però el mateix li podria dir del tèxtil: hi han estudis de la Universitat de Barcelona, de la Comissió Europea, un estudi

d'aquest Parlament que va costar dos o tres milions de pessetes, de Kurt Salomon, sobre el tèxtil, que deia quines coses s'havien de fer en el tèxtil; no s'ha fet res de tot això, senyor conseller. Tot això no s'ha fet.

Per tant, per tant, hi insisteixo: tenim des d'aquest punt de vista una Conselleria de Treball que és una «guixeta», una «guixeta»; és a dir, no hi ha cap aportació política del conseller de Treball. Vostè, quan diu que jo dic falsedats –ha dit que és fals, que els sindicats hi han participat–, li contesto en el mateix to: qui diu falsedats és vostè. Miri, senyor conseller, per repartir els fons ocupacionals del 92, vostè no ha fet una sola reunió amb els sindicats, com a mínim amb els sindicats, per decidir com es distribueix això. I si vostè manté que això és fals, jo li faré, continuaré fent iniciatives. I, clar, si arribéssim a la conclusió que el conseller de Treball diu això, m'acusa de falsedat d'una cosa que qui la diu falsa és vostè, ja veurem on arribarem. Ni el 92 ni el 93. No m'ha contestat, senyor conseller, no només això –no només això, senyor conseller–, sinó que, des de l'any 92, aquest diputat li ha preguntat repetidament, amb detall, a qui s'havien donat les subvencions a instàncies dels sindicats. I vostès només han entregat fa dos o tres mesos les subvencions del 92 en els sindicats; no només informació prèvia, que ni coneixien –els sindicats– a qui s'havien donat.

No m'ha contestat per quina raó durant dos anys vostè no ha creat el Consell Català de Formació Ocupacional. I diu: «Ja l'hem creat el mes de gener, ja l'hem creat.» I què diu el Decret de creació, senyor conseller? Diu: «La permanent» –que una de les seves funcions és parlar de la programació– «es reunirà cada mes.» Vostè ve aquí l'abril –han passat gener, febrer, març, abril– i diu: «aquí hi han problemes amb els empresaris». Quants cops s'ha reunit, la permanent, senyor conseller? N'hi un. No hi ha hagut una sola reunió de la permanent. Quan la pensa reunir? Quan s'hagin distribuït els diners? Tant costa si la patronal, qui sigui de la patronal, no ha nomenat els representants? Possiblement, si vostè hagués reunit la permanent del Consell el mes de gener, ja estarien nomenats representants, ja. Però vostè no pot venir aquí, avui..., està dos anys sense crear el Consell, crea el Consell el gener, no els reuneix mai tot i que en el seu Decret de creació diu que es reunirà mensualment, i va fent les subvencions de formació ocupacional. Per tant, fins ara –hi insisteixo–, la realitat ens diu que hem anat enrere –enrere– amb el procés de participació.

I l'última qüestió, senyor conseller: vostè no em diu res de què pensa fer el seu Govern en relació amb la integració de la formació; no diu res, suposo que dirà alguna cosa, però tampoc diu res –tampoc diu res– de per quina raó, del 93, 500 milions de pessetes van a despeses generals. Ja sé que això és possible, eh? És a dir, que vostès els poden dedicar al que vulguin; però la pregunta és: amb la formació ocupacional, amb els problemes que tenim, els lloguers de la Direcció General d'Ocupació, despeses de Seguretat Social, sous de funcionaris, s'han de pagar dels diners que vénen de formació ocupacional? Com ho poden fer, això? Ho pensen

rectificar o no ho pensen rectificar? Perquè, és clar, si resulta que a tots els nivells que van baixant els diners de formació ocupacional, les «guixetes» o els operadors es queden diners per a despeses generals, passa que, al final, quants diners arriben, realment, a formació? Quants diners d'aquesta part de formació arriben als treballadors?

Per tant, senyor conseller, espero, de veritat, que vostès rectifiquin –rectifiquin– el que fins ara ha estat una absència clamorosa de les polítiques d'ocupació i que, com a mínim, aquests cinc grans apartats que jo li he plantejat poguessin significar, de veritat, que la formació ocupacional es converteixi en un instrument útil i eficaç en la lluita contra l'atur.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Vostè intenta, senyor diputat, disseccionar –metodològicament ho pot fer– aturats i ocupats. Però jo li voldria dir, jo li he de dir que l'ocupat no format és un aturat potencial i, per tant, diguem-ne, em sembla que és una certa fallàcia aquest tractament com si fossin mons allunyats un de l'altre, que es donen l'espatlla. Precisament, una forma d'incidir sobre el nombre d'aturats és evitar-ho i donar-los la formació perquè surtin de la condició d'aturats.

De l'altra banda, a mi em dona la impressió –i amb tot el respecte–, doncs, que vostè, el mecanisme del mercat de treball, el dia a dia, els seus mecanismes i les seves interrelacions vostè ho coneix molt poc. Vostè té una visió planificadora en el sentit de dir: « escolti, miri, el mercat de treball d'aquí a cinc anys, no sé què, d'aquí a deu anys aquests sectors daixò... » El mercat de treball, sobretot en una societat tan tremendament canviant, tecnològicament i en tots sentits, com l'actual, i de mercats, canvia no diria any a any: dia a dia. Les necessitats de les empreses; hi ha empreses que un moment van bé i a l'any següent, diguem-ne, ja no van bé. O sigui, unes empreses que en un moment hi fan falta treballadors i l'any següent en sobren: la construcció; en els Jocs Olímpics tenia unes necessitats enormes de totes les professions i al cap de pocs dies, al cap de poc temps ens trobem que sobren. Per tant, no són elements de planificació global sinó, precisament, observatoris del mercat de treball, al màxim posats al dia i, per tant, això, l'única manera de fer-ho –o una de les maneres que s'han demostrat més eficaçes– és que siguin aquells que estan en contacte amb la realitat de les empreses. I això és el que s'exigeix als mil vuit-cents centres col·laboradors, que cada un d'ells detecti les necessitats que seran necessàries d'aquí al mes que ve, no el mes passat, encara que, evidentment, les tendències globals es puguin tenir en compte.

I llavors, permeti'm, perquè vostè, diguem-ne, fa aquesta ironia de dir com si nosaltres fóssim una «guixeta», vull dir, que entren per aquí i surten per aquí d'una forma mecànica i sense més. Doncs, escolti, perdoni'm, però jo vull dir que li demanaria que prengués més atenció a conèixer els mecanismes –estic a la disposició, en tot cas, d'explicar-los-hi amb

més detall–, els mecanismes amb què funciona la concessió de les subvencions, que no és per criteris arbitraris, sinó amb elements al màxim possible d'objectivats.

Miri, la valoració de les peticions de subvencions per a cursos, per a uns cursos sobre accions formatives, implica la valoració conjunta de diferents elements, de diversos elements, i com a factor principal –i amb això no li dic..., li dic, per tant...–, no és tant la inserció passada sinó la valoració que l'acció formativa s'adeqüi, precisament, a una necessitat real. O sigui, aquest és el factor principal. (*Remor de veus. Pausa.*) Escolti'm, la valoració principal són les propostes...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Saura, se li ha acabat el torn, eh?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: ...són les propostes de les empreses, o dels centres col·laboradors, o dels ajuntaments respecte al que preveuen de necessitats de futur. Aquest és el factor principal. Cada centre, en aquest sentit, ha de fer –com li deia– una prèvia prospecció del mercat; actuen com espies del mercat de treball, molt vius i molt dinàmics, i han de presentar un pla d'inserció, concretament, documentat –com li deia abans–, on s'estableixin les possibilitats d'ocupació.

Normalment, una empresa no li dirà: «Jo, segur que li contractaré cent treballadors», perquè, diguem, l'obligació l'empresa no l'agafarà fins que la tingui, però sí que li manifestarà: «Escolti, aquí fan falta tal tipus de treballadors», o: «Tal mes penso obrir aquest establiment, o obrir aquesta botiga, o obrir aquest taller», etcètera. Això, normalment..., així funcionen les previsions de necessitats del mercat de treball. Són les ofertes les que creen els llocs..., o les ofertes són la materialització de l'existència d'ofertes del mercat de treball, les ofertes de les empreses en general.

Això s'acompanya amb els informes adjunts sobre el funcionament del centre quant a, primer, la qualitat dels experts i la qualitat de les instal·lacions i sobre el grau de compliment dels objectius en els anys anteriors; com un element més, evidentment, però també es té en compte en molts casos en què es disposa. I després, tots aquests elements es posen a proposta..., n'elabora la proposta la delegació territorial i a continuació se'n fa el que se'n diu l'aplicació de l'instrument de valoració –l'instrument de valoració del conjunt de la proposta–, que opera sobre dos elements essencials, que són, per una banda, la idoneïtat del centre –i són els conceptes fonamentals– i, per una altra, la idoneïtat de l'acció formativa. Per tant, diguem-ne, aquí no hi ha ni pur tràmit, purament mecanicista, sinó en funció de la valoració de tots aquests elements, que tots ells tenen importància transcendent.

En resum: la concessió es basa en l'oportunitat de l'acció respecte a l'oferta, sobre els informes de funcionament –l'eficàcia o no del centre, la seva seriositat, la seva qualitat–, sobre resultats anteriors d'inserció i sobre l'aplicació de l'instrument de valoració. I, perdoni'm: jo no recordo en aquest moment, no sé en aquest moment quan disposarem d'aquests resultats que jo li he donat, que eren producte no de qualsevol organisme –i demano una mica de respecte–,

perquè és un organisme, que és l'Institut de Ciències de l'Educació de la Universitat Autònoma de Barcelona. Jo no sé..., suposo que si en el moment aquell no en devíem disposar, del moment que li vaig contestar, que en aquell moment encara no els devíem tenir, però, en tot cas ara els tenim; ara tenim la valoració feta d'una forma exhaustiva i, per tant, jo li he donat compte, en grans grups i, en tot cas, en el seu moment li podria donar compte d'una forma molt més..., perquè és un estudi exhaustiu i important. Per tant, no digui que no hi han valoracions, doncs, perquè hi són.

I permeti'm, sobre el tema aquest que vostè diu dels lloguers. Doncs, escolti, miri, en últim terme, el traspàs de la formació ocupacional a nosaltres ens va suposar, doncs, unes dotacions, diguem-ne, tant a personal, unes dues-centes persones i, per tant, unes necessitats de locals, etcètera. Bé, jo comprovaré això i miraré si són despeses el que se'n diu elegibles o no. El Fons social europeu té el criteri que hi ha una sèrie de despeses generades per l'activitat formativa ocupacional que són el que se'n diu «despeses elegibles», i llavors, dins de les despeses elegibles, crec que hi pugui haver –crec que hi pugui haver– infraestructura. Però en últim terme –en últim terme–, pagar-se, s'han de pagar, els lloguers; els podríem haver pagat per aquest tema, els podríem haver pagat en dotació, doncs, el capítol 2.1.; el que sí que li puc dir és que els diners de la Generalitat són els que són, i si els haguéssim aplicat al capítol 2 o al capítol 1 els tindríem de menys en el capítol 4. Per tant, tampoc..., escolti, en tot cas, la necessitat hi és, els locals es necessiten, el personal es necessita i, en tot cas, per tant, això no és en detriment de l'acció formativa perquè, si no, les dotacions pressupostàries serien les que serien.

I com a darrer punt –perdó, senyor president, acabo molt ràpidament–, escolti, el Consell Català de la Formació Ocupacional no s'ha constituït... O sigui, jo no puc convocar la seva permanent si l'organisme no està constituït, i no està constituït si una de les diverses parts, però una de les parts essencials no ha enviat encara els seus representants; per tant, vostè no em demani el que legalment no puc fer. Jo no puc convocar una permanent d'un organisme que encara no està constituït, perquè una part, que és concretament el Foment del Treball, encara no ha enviat els seus representants. Doncs, escolti, estem en aquest tema... Escolti, però, vull dir, els organismes de participació institucional han de ser, diguem-ne, constituïts per la participació d'aquells que hi han de participar, i mentre no decideixin participar-hi, diguem-ne, no es pot constituir. I mentrestant existeix la Comissió de la Formació Ocupacional, que és la qui ha anat entenent de totes aquestes qüestions de forma molt eficaç.

Jo li diré..., vejam, escolti, amb els sindicats i les patronals hi dediquem –que no diria «perdre-hi» perquè fóra injust–, hi dediquem centenars d'hores de parlar de qüestions de formació ocupacional.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en els centres de secundària

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en els centres de secundària, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller d'Ensenyament, el motiu d'aquesta interpellació és doble: en primer lloc, crec que existeix una crisi en els centres de secundària a Catalunya i, en segon lloc, equivocadament o no, crec que el senyor conseller d'Ensenyament o no copsa totalment les causes d'aquesta crisi o no té voluntat de posar-hi remei.

En primer lloc, parlaré que existeix una crisi, potser això m'ho podria estalviar perquè només presentant un recull de premsa en els últims mesos es podia demostrar. N'hi ha prou amb llegir els diaris, però diré alguns símptomes. Per exemple, la carta que, de fet, s'ha fet pública, que van enviar els directors dels centres de reforma a la directora general d'Ordenació Educativa i al senyor conseller d'Ensenyament, una carta molt correcta però que, realment, deia coses molt dures i on el detonant, potser, era el retard del calendari escolar d'aplicació de la reforma, però que no era, realment, l'últim punt, i parlaven de manca de planificació, de manca de mitjans, del voluntarisme amb què s'havia portat endavant la reforma.

I en aquesta situació de fons, que ja era crítica, segons demostraria aquesta carta, s'hi ha afegit un nou element que ha portat molta polèmica, que és la decisió d'anticipar la reforma a vuitanta-sis centres de Catalunya. Jo parlaré, sobretot, dels cinquanta-sis centres públics, perquè els trenta privats penso que tenen una altra problemàtica per l'estructura del centre, que comprèn diverses etapes educatives.

Hi ha hagut cartes de protesta respecte a aquesta anticipació; hi ha, fins i tot..., me n'estan arribant de noves –i cregui, senyor conseller, que no he fet cap intent per recollir-les, arriben soles, eh?– i, a més a més, en algunes aquestes anuncien properes mobilitzacions.

Bé, jo penso que hi ha un perill real per a l'aplicació de la reforma de la secundària a Catalunya, que és l'escissió del professorat en dos grups: uns equips –no solament els directors, parlo d'equips– que han experimentat i implantat la reforma educativa a Catalunya amb entusiasme i estan passant a unes postures de desencís i, d'altra banda, un professorat de secundària, que estava més recelós respecte a la reforma que el de primària i que hi ha el perill que es torni totalment escèptic. Malgrat la diversitat de postures, senyor conseller, voldria fer constar, de totes maneres, que coincideixen en una cosa: que tots dos demanen millors condicions per a aplicar la reforma.

Jo penso, i el nostre Grup, que l'avançament de la reforma és desitjable si es fa amb les degudes condicions, i això per molts motius. En primer lloc, està previst a la LOGSE que les comunitats amb competències poguessin avançar la

reforma; en alguns casos és evidentíssim, per exemple, els centres que havien experimentat la reforma és evident que no havien de recular a la situació anterior; havien de continuar amb els nous plans d'estudi. S'havia d'estendre a nous centres i, a més a més, és que a Catalunya s'ha fet i s'havia fet fins aquest any, en quantitat diferent, però s'havia fet sense cap problema. I per què s'havia d'estendre a nous centres? Doncs per preparar l'aplicació generalitzada i per convertir aquests nous centres en uns centres model, que això també hauria de facilitar, donat aquest recel d'aplicació de la reforma secundària, que fossin uns centres model; això també havia de facilitar, en acabat, la generalització.

Citaré una sola frase d'aquesta carta dels directors a la directora general d'Ordenació Educativa. Diuen: «Un institut que imparteix la reforma hauria de ser el millor.» Senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats, nosaltres des de sempre hem compartit aquesta visió. S'havia d'aplicar l'avançament de la reforma de tal forma que els instituts que avansessin la reforma realment fossin els millors i els del costat poguessin dir: «Això és una cosa interessant, val la pena.»

I aquí hi ha hagut ara..., voldria comentar l'operació dels vuitanta-sis centres, l'operació del senyor conseller, que jo penso que tal com ens ho va plantejar conjuntament, amb el retard del calendari, estava molt preocupat pel fet que haguessin de ser, precisament, tants centres i amb tanta pressa, pel fet que s'hagués retardat el calendari escolar. Que vull fer constar que això, potser per a vostè seria una operació important d'imatge, perquè a l'Estat espanyol es retardava un any l'aplicació de la secundària obligatòria; a Catalunya, de fet, es retarda tres anys perquè s'havia, diguem, fet molta publicitat que un dels motius de prestigi de l'aplicació de la reforma a Catalunya seria que s'anticiparia dos anys abans que a la resta de l'Estat, per tercer curs –això sí, per la meitat–, la secundària obligatòria. I per tant, aquí el problema de desorientació era més greu quan suposa un retard de tres anys.

Bé, en molts casos, senyor conseller –però, evidentment, no en tots, perquè hi ha diferents centres, alguns potser ho havien demanat; hi ha diferents actituds i preparació a les diferents delegacions territorials–, però en molts casos –en alguns ho tenim comprovat– hi ha hagut improvisació. Per exemple, se'ls ha comunicat als directors un mes abans de la pre-inscripció; s'ha fet sense programació en el sentit que no saben per què comencen la reforma pel mig dels catorze anys; no saben aquests instituts que avancen la reforma quan agafaran els alumnes de dotze anys i no saben quin futur tindran. És a dir, quines especialitats tindran –no concretes, eh?, sinó l'esquema general, podríem dir– de batxillerats i grups de formació professional que tindran. Per tant, del que es queixen..., diuen: «Només se'ns ha dit, bàsicament, el següent: "L'any que ve, en lloc de fer batxillerat aplicareu la secundària obligatòria pel mig, eh?, a tercer curs."» I a més a més, es queixen que no tenen formació ni mitjans.

Jo penso que la resposta del senyor conseller a les crítiques –pel que vaig deduir de la compareixença que va fer i

per altres fonts d'informació–, dialècticament, és hàbil, encara que tirant en un sentit d'imitació als sofistes, perquè em sembla que l'argument té una trampa, no?; però diria que dialècticament és hàbil però potser injust; perquè cau –jo penso..., bàsicament, es pot simplificar però no deformar, senyor conseller– en dos missatges: que els que s'oposen a la decisió del senyor conseller són enemics de la reforma, eh?, els professors, els pares i mares, els sindicats, els partits que s'hi oposin i també el PSC, i segon, que demanem la lluna. Va ser una frase textual, de dir: «Per favor, no em demanin la lluna», no?

Examinem aquestes dues coses en detall. Som enemics de la reforma? Bé, jo penso que en general, els instituts, els pares i mares, etcètera, per les cartes que m'arriben i que reclamen condicions per aplicar la reforma, el que dedueixo és que no ho són, enemics de la reforma. Però el que li puc dir, senyor conseller, és que, evidentment, el Grup Socialista no. Em sembla que no cal recordar que el PSC no és que sigui partidari de la reforma, és que junt amb el PSOE som els inventors, som els impulsors de la LOGSE, de la llei que havia de practicar la reforma. I potser em sap greu haver de recordar, donat com vam interpretar aquestes paraules del conseller, que precisament el Grup de Convergència i Unió es va sumar al projecte de la LOGSE a última hora, i que mentre s'havien mantingut les converses a nivell de Conselleria, no s'arribava realment a acords, i estaven estancades, i que van anar endavant quan realment es va portar la negociació a nivell de Grup Parlamentari a Madrid –diguem-ho així simplificant– amb el senyor Miquel Roca.

Però jo penso, senyor conseller, que, sobretot, mirant el futur, hauríem de veure que hi ha dues classes d'enemics de la reforma: alguns –no nego que n'hi hagi– descarats, però jo penso que són pocs, que defensen que el bo és el d'abans, que el bo és que la selecció entre batxillerat i formació professional sigui d'hora, per exemple, als catorze anys, i que el sistema antic és el bo. Però penso que aquests són pocs i no tenen gran capacitat d'atreure els altres. Però que, en canvi, són pitjors els enemics i més perillosos, que el que fan és trivialitzar la reforma, desnaturalitzar-la. I quant que senyor conseller apliqués molt malament aquesta anticipació de la reforma, jo penso que podria enquadrar-se en aquesta categoria. Per què dic que aquests enemics encoberts que desnaturalitzen la reforma són més perillosos? Perquè poden fer més forat, perquè fan que aquests professors que deia que estaven en una actitud escèptica puguin passar a una actitud descaradament recelosa o contrària.

El segon punt, senyor conseller. «Demanem la lluna». Bé, jo penso que demanem coses molt raonables i amb un ànim constructiu i positiu. Tant és així que miraré de llegir-li les deu mesures que la Comissió Sectorial del Partit proposa per aplicar la reforma, i especialment davant d'aquest problema de l'anticipació, i m'agradaria que el senyor conseller pogués dir, doncs, que sí, que hi està d'acord, que les recull, perquè moltes d'elles són de sentit comú. En relació amb els recursos necessaris, la primera parla de creació de departaments d'orientació educativa a cada institut amb per-

sonal suficient i preparat. Faig abreviatura d'alguns paràgrafs.

La segona mesura seria l'aplicació immediata de les *ratios* i el nombre d'alumnes previstos a la LOGSE; realment no pot dir: «no tenim capacitat», perquè si diu: «estem preparats per avançar la reforma», doncs, s'ha d'entendre que estan preparats per a avançar-la en condicions. Tercer: formació pactada amb el claustre; diuen que els cursos aquests de preparació bàsica per a la reforma són de molt mala qualitat, que els són poc útils i que molts els segueixen perquè és la primera condició per a passar als cursos següents –parlant amb persones que hi han assistit, eh?, no vull dir allò de: «m'han dit que altres persones diuen...», eh? En relació amb la gestió dels centres, major autonomia dels centres, millora de la inspecció...

Tercer punt, o tercera part, que seria la sisena mesura: en relació amb el mètode per a la generalització de la reforma, un pla estudiat d'implantació anticipada que sigui públic, tant en el sentit de la geografia, perquè es fa a unes zones, etcètera, com perquè cada centre sàpiga clarament el seu futur, que em diuen que no és així. Dintre d'aquest apartat, el setè punt seria consens amb el consell escolar i els municipis per decidir si es fa implantació anticipada. Sabem que en alguns casos hi ha hagut un diàleg positiu i molt important; en altres casos, no.

Un tema molt important, senyor conseller, que per a aquest any no hi estem a temps, però que segurament sí que seria indispensable per a l'any que ve, és un període de preparació per poder assolir això dels nou mesos, que voldria dir que pràcticament un any abans... Per exemple, si es pensés avançar la reforma en nous centres per al 95-96, abans de l'estiu s'hauria de tenir la llista d'aquests centres per a poder-ho programar.

I, finalment, respecte al currículum, un compromís de l'Administració per tal de facilitar tots els materials i revisió de l'estructura curricular, fins i tot, si cal, modificant-ne els decrets, en aquells aspectes que semblin més qüestionats o més difícils de portar a la pràctica, com ara això dels crèdits variables, sobretot en aquestes condicions d'improvisació que ni tan sols s'assegura el compliment de la *ratio*, quan en aquests crèdits variables s'havia parlat aproximadament d'uns vint alumnes per curs, per grup.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Magí Cadevall, el passat dia 10 de març vaig comparèixer per iniciativa pròpia davant la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament per tal d'informar sobre el calendari d'aplicació del nou sistema educatiu a Catalunya. Tot i que en aquella sessió ja va ser tractada la qüestió que ara formula el senyor Cadevall, em plau exposar novament els propòsits del Consell Executiu en relació amb l'aplicació del nou sistema educatiu als centres d'educació secundària.

Quines són les causes que han aconsellat anticipar l'educació secundària obligatòria? En primer lloc, una decisió política. Com ja vaig tenir ocasió d'exposar a la Comissió de Política Cultural, la implantació anticipada de l'educació secundària obligatòria és una decisió acordada per unanimitat dels membres de la Conferència de consellers d'educació i del Ministeri. No es tracta de cap programa pilot, com s'ha dit alguna vegada –no em consta que sigui per part del senyor Magí Cadevall, però sí per algunes d'aquestes persones que tenen un interès especial a intentar fer veure les maldats d'aquesta anticipació. L'experimentació es va fer molt abans que fos aprovada la Llei 1/1990, d'ordenació general del sistema educatiu.

L'anticipació que s'iniciarà el proper curs acadèmic és una decisió política, la possibilitat de la qual deriva del desplegament de l'esmentada Llei, i que, per ser aplicada, no requereix el consentiment de tots i cadascun dels centres afectats. I crec que fóra un parany en el qual no podem caure ara demanar la voluntarietat, perquè, en definitiva, seria com demanar la voluntarietat en l'acceptació de la reforma, no ja de l'anticipació, sinó de la mateixa reforma. Per tant, en aquest sentit, això es podia fer quan era amb caràcter experimental, però dubto que es pugui defensar legítimament aquest caràcter voluntari a l'hora de fer l'anticipació de la reforma, perquè, en qualsevol cas, això seria la gènesi de molts altres problemes de difícil solució i que podrien posar en risc el mateix èxit de la reforma.

A més, hi ha unes causes objectives que motiven aquesta decisió. Les causes que han aconsellat procedir a l'anticipació de l'educació secundària obligatòria han estat diverses: d'una banda, la complexitat d'aquesta etapa i la necessitat de millorar i racionalitzar l'oferta educativa que comporta el nou model ja havien determinat que es considerés convenient aproximar-s'hi progressivament, mitjançant l'experimentació; ara és del tot convenient i necessari intensificar aquesta aproximació fins a l'anticipació, fins a la implantació anticipada. Això permetrà descongestionar la futura generalització del nou sistema educatiu –un aspecte que sé que compartim–, però també possibilitarà resoldre d'una manera més satisfactòria les diverses qüestions organitzatives derivades de l'aplicació del nou model, particularment les referides a formació de professorat i d'equips directius, i atendre de forma progressiva les necessitats de caire infraestructural en els centres que ho requereixin.

Per un altre costat, l'anterior calendari d'aplicació del nou sistema educatiu, aprovat pel Decret 180 de 1993, del 27 de juliol, establia que el curs acadèmic 95-96 s'implantessin el primer i el tercer curs d'educació secundària obligatòria. La revisió acordada en la darrera Conferència de consellers, tot i que respecta el termini fixat per la LOGSE, preveu que aquests ensenyaments s'implantïn curs a curs a partir del 96-97, pels motius que tots vostès saben i coneixen perfectament. Aquesta modulació del calendari va produir que diversos sectors de la comunitat educativa –ajuntaments, associacions de pares d'alumnes i, fins i tot, alguns centres docents, molt especialment els centres docents

que havien experimentat la reforma— ens féssin arribar la seva preocupació per quin era el futur de la implantació de la reforma. En aquest sentit, l'anticipació de la reforma expressa inequívocament la voluntat política d'aplicar el nou sistema educatiu de forma immediata allà on sigui possible i convenient. A més, l'anticipació permetrà acabar amb la possibilitat d'optar entre els ensenyaments d'ESO, BUP i FP, que existeix a determinades zones, i que aboca només un segment d'alumnes cap al nou model educatiu. Creiem que en el moment que s'elimini l'opcionalitat també acabarem amb les disfuncionalitats que ara trobem en aquestes zones. El nou sistema educatiu no és una via educativa més a la qual es pugui optar. Si únicament fos substituïda l'FP, es mantindria la divisió entre BUP i els ensenyaments corresponents al nou sistema educatiu, la qual cosa impediria el desplegament de les possibilitats integradores del nou sistema educatiu.

En definitiva, el criteri que s'ha seguit és un criteri de tancar zones geogràfiques; evitar aquesta opcionalitat que es produïa en alguns municipis on hi havia instituts que feien reforma i instituts que no la feien, amb la qual cosa la reforma es veia com una opció alternativa, i aquesta és una imatge que calia acabar com més aviat millor, perquè posa en risc, efectivament, la viabilitat i l'acceptació de la reforma com a síntesi i superació de l'anterior sistema educatiu, el qual coincidim plenament a considerar que cal superar mitjançant la reforma.

Com s'ha materialitzat l'anticipació? En primer lloc, amb un procés de diàleg, perquè, una vegada adoptada la decisió política de procedir a la implantació anticipada del nou sistema educatiu, el Departament d'Ensenyament va mantenir sovintejats i diversos contactes amb els centres docents on s'aplicaria aquest acord, molts dels quals ja el coneixien des de feia temps. A través d'Inspecció d'Ensenyament o bé de les delegacions territorials, i, fins i tot, d'altres òrgans del Departament —directors generals i en alguns casos el mateix conseller—, es va iniciar un procés informatiu a la totalitat dels centres afectats, i no només als centres afectats, sinó també a les federacions de pares, als mateixos ajuntaments, etcètera.

Cal tenir molt present, contràriament a allò que es podria desprendre del text de la interpellació i, fins i tot, de la mateixa intervenció que ara hem escoltat del senyor Cadevall, que molts centres accepten positivament la implantació anticipada, i, fins i tot, alguns d'ells l'havien sol·licitada voluntàriament. No es pot afirmar que existeixi una oposició general a la implantació anticipada, com m'ha semblat entendre de les seves paraules. La resistència de determinats centres és, de fet, una resistència a l'aplicació de la LOGSE, i es fonamenta bàsicament en conclusions errònies: alguns sectors de professors consideren que el nou model educatiu és qualitativament inferior al BUP, quan, en canvi, per la seva flexibilitat, permet les mateixes realitzacions que el BUP i moltes altres. La implantació anticipada considerem que permetrà constatar aquesta realitat i superar les posicions immobilistes contràries a la renovació i al canvi.

Quins són els criteris de selecció dels centres docents que havien d'anticipar la reforma? Els criteris han estat els següents: primer, la necessitat d'homogeneïtzar l'oferta educativa a les zones on ja s'estava experimentant l'ensenyament secundari obligatori; segon, la conveniència que els centres docents d'ensenyament secundari de nova creació imparteixin també ja el nou sistema educatiu; tercer, l'escaïença que els instituts d'ensenyaments secundaris, pel fet d'oferir conjuntament ensenyaments de BUP i de formació professional, comencin a transformar-se cap al nou model educatiu, i, quart, l'oportunitat d'iniciar la implantació anticipada a determinats centres per circumstàncies d'evolució o de creixement. Em sembla que es pot comprovar que, almenys, aquests són uns criteris clars i coherents; poden semblar, en algun cas, insuficients, però en darrer terme són criteris clars i coherents.

En quines condicions es podrà anticipar el nou sistema educatiu al conjunt d'aquests centres? Condicions materials: si bé alguns centres que anticiparan l'ESO no disposen encara avui de totes les instal·lacions previstes al Reial decret 1004, del 1991, del 14 de juny, tots ho faran en condicions materials satisfactòries. Abans de començar el proper curs acadèmic 94-95, tots ells disposaran de l'aula de tecnologia, i, a més, s'han previst un conjunt d'obres de remodelació en els centres que ho requerien.

En relació amb els materials curriculars, el Departament ha elaborat i tramès a tots els instituts d'ensenyament secundari els dissenys curriculars de les deu àrees de l'ESO. Cadascun d'aquests volums consta del primer nivell de concreció, de dos exemples del segon nivell de concreció, d'unes orientacions generals sobre l'etapa, el disseny curricular, el projecte curricular de centres, la tutoria, etcètera. Aquests centres i la major part del professorat disposen també dels tretze crèdits publicats pel Departament d'Ensenyament i dels opuscles *L'ESO i el batxillerat en la nova proposta educativa* i *Orientacions per a l'elaboració d'un crèdit*. El curs 92-93 tots els IE van rebre també una selecció de cinquanta exemplars de crèdits i, properament, tots aquells que anticiparan el nou sistema educatiu rebran els projectes d'etapa, corresponents a les següents matèries de l'ESO: llengua, matemàtiques, ciències experimentals, anglès, francès, música i educació física, i vint crèdits més corresponents a les diferents àrees d'ensenyament, els quals es troben en aquest moment en fase final d'elaboració. No cal dir que aquest material també està a disposició de tots aquells centres privats que ho sol·licitin.

Aquest material, juntament amb el que puguin elaborar el professorat i aquell altre corresponent a l'anterior sistema educatiu, que pot ser utilitzat complementàriament, permetrà que la manca de llibres de text específics no dificulti la implantació de l'ESO.

I el darrer punt —i amb aquest acabo, senyor president—: les *ratios*. Els centres que anticiparan l'ESO tindran una *ratio* màxima de trenta-cinc alumnes per classe. La LOGSE preveu que sigui de trenta, però aquest objectiu... (*Pausa.*) Però aquest objectiu, deia, s'ha d'assolir al llarg de tot el pe-

ríode d'implantació del nou sistema educatiu. En qualsevol cas, repeteixo que, com a màxim, serà de trenta-cinc alumnes i en molts casos serà inferior a aquest nombre. Aquest fet no dificultarà, al nostre entendre, la implantació satisfactòria de l'ESO si tenim en compte, a més, que es tracta d'uns ensenyaments en els quals els alumnes es desdoblen en grups durant bona part del temps lectiu: impartició dels currículums variables, o bé les àrees de tecnologia, etcètera...

En relació amb el professorat, la nostra voluntat és poder dotar amb més professorat aquells centres que enregistren una *ratio* d'alumnes per aula més elevada. El proper curs acadèmic es començarà a introduir progressivament la figura del psicopedagog en els centres docents en funció del nombre de grups que tinguin. Pel que fa a la formació del professorat, des del passat mes de gener fins al proper mes de setembre, preveiem que 2.200 professors assistiran als cursos organitzats pel Departament d'Ensenyament dirigits als equips directius i als professors d'àrea d'aquells centres que anticipen l'ESO. Aquesta formació és complementària als cursos de formació per a la reforma que al final d'aquest curs acadèmic hauran realitzat més de 10.200 professors. Aquesta xifra representa el 75% del professorat dels centres públics d'educació secundària obligatòria. D'altra banda, posteriorment, el professorat podrà rebre una formació més aprofundida a través dels mòduls dels plans d'activitats permanents de zona organitzats pels ICE de les universitats catalanes per encàrrec del Departament d'Ensenyament.

Per tots aquests motius que he exposat, el curs acadèmic vinent s'iniciarà la implantació anticipada de l'educació secundària obligatòria a 174 centres docents. Progressivament, durant els propers cursos i en la mesura que sigui possible, el Govern de la Generalitat continuarà la implantació anticipada fins que l'any establert pel calendari es vagi assolint la generalització dels diferents cursos de l'educació secundària obligatòria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Cadevall, pot fer un torn de rèplica.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el tema més important no és quina responsabilitat hi ha en aquest tema; el tema més important és si, en l'aplicació aquest any de l'avançament, s'usaran les mesures que demanen persones responsables de la comunitat acadèmica o si s'aplicaran, per posar un exemple, la major part dels deu punts que jo li he demanat i que, per exemple, podria posar en la Moció perquè es veiés exactament —potser és més fàcil concretar-ho que en la interpellació. I de la seva intervenció he entès que no, que molts d'aquests punts...; és a dir, ni se m'ha donat la garantia que els centres que s'haguessin d'incloure l'any que ve en el programa d'avançament de la reforma ho sabrien amb un any d'anticipació —en altres comunitats autònomes, senyor conseller, els que fan el concurs de trasllat ja saben que van a un centre d'aplicació de la reforma, eh?—, ni se m'ha donat la garantia en tots els aspectes, per exemple, concretament,

amb la *ratio* se m'ha dit el contrari, que en lloc de ser trenta, que és la que com a norma general, no com a cas excepcional, imposa la LOGSE, seria de trenta-cinc que —entenguem-nos, senyor conseller— és la que hi ha fins ara en algunes d'aquestes edats, no? Per tant, no és millorar gens. Té importància aplicar la nova *ratio*? Sí, senyor conseller; té una importància cabdal com a caràcter simbòlic. Si vostè té recursos per avançar la reforma a seixanta-cinc centres, doncs, ha de tenir recursos per fer-ho ben fet; si no, podria fer-ho a menys centres, en podia haver exclòs algun.

Passaré a parlar de... Jo considero que el més important és la resposta sobre això, de dir si es farà bé o si no es farà bé. Diu que faran el que puguin, però no tinc la garantia que es faci del tot bé. Per comentar algunes coses de la seva resposta que no m'han satisfet totalment; per exemple, que hi ha un acord de la Comissió de consellers d'educació, diguem, d'intensificar aquest procés. Això és veritat, però tal com ho ha dit jo diria que no és tota la veritat en el sentit següent: que tant a Catalunya com a altres comunitats autònomes —potser en altres més— ja s'anticipava la reforma. Si agafem la llista que ens va donar de centres que aplicaven actualment la reforma a Catalunya, alguns són antics centres experimentals, altres són centres que s'hi han afegit en els últims anys ja en aquest procés d'anticipar-ho i no hi havia hagut cap problema. Llavors, jo dic, senyor conseller, per què havien de ser exactament seixanta-cinc? No es podia excloure els centres on no hi hagués una preparació adequada, on no s'hagués negociat amb temps?

Un altre tema; respecte a això de dir: «l'acord es va prendre el desembre», no és cap excusa per fer les coses amb pressa; primer, perquè s'hagueren pogut excloure aquests centres problemàtics que no s'havia previst amb temps; i, segon, perquè era de domini públic —podríem dir— el retard d'un any al calendari, etcètera, i, si era de domini públic, segurament el senyor conseller tenia molt més bona informació encara i el procés aquest d'anticipació de la reforma es podia preveure.

Segon, entre els criteris i el gran motiu que em dona, és que es volia tancar les zones geogràfiques de forma que no es produeixi això que denunciaven els directors en la seva carta, una doble via; és a dir, van a la reforma persones sense el títol de graduat escolar i es converteix en una nova FP1, desacreditant la futura aplicació de la reforma. Jo entenc aquest problema, però llavors expliqui'm, senyor conseller, per què entre aquests centres públics que ens ha posat aquí —quants són? cinquanta-sis, els públics, oi?—, per què no n'hi ha ni un de sol de la ciutat de Barcelona, que és un servei territorial? Per què no n'hi ha ni un de sol de la província de Girona, de les terres de Girona, que és un servei territorial? Per què estan concentrats bàsicament en tres delegacions territorials —no?—: Vallès Occidental, Baix Llobregat, Barcelona província, amb una petita esquixada, diguem, a Lleida i Tarragona. Senyor conseller, jo em penso que perquè hi ha alguns delegats territorials que no ho han volgut o no ho han volgut fer amb aquesta precipitació, perquè de centres experimentals, agafem la llista, senyor conse-

ller, i a Barcelona en trobarem, i a Lleida en trobarem; i, per tant, a Barcelona segueix havent-hi la doble opció i no hem fet ni un sol pas en aquest camí, no han afegit ni un sol centre. Així com hi ha una petita esquixada a Lleida i a Tarragona, a Girona i a Tarragona hi deu haver uns delegats territorials que sembla que han tingut l'actitud política de dir: «no volem problemes de fer aquestes coses amb aquesta precipitació i no ens sumem a aquest projecte».

Sobre la informació. Si és cert el que diu el senyor conseller, que són pocs, és a dir..., perquè no em puc creure que vostè afirmi que tots els centres se'ls ha informat adequadament. Jo tinc proves fefaents que alguns centres se'ls ha informat un mes abans de la pre-inscripció, i això no m'ho pot negar. Però si el que em diu és que són molt pocs, llavors no entenc gaire per què han creat aquest problema; perquè si eren pocs aquests centres on se'ls ha avisat amb un mes d'anticipació per a la pre-inscripció, per què no feien l'anticipació en tots aquells que ho demanaven, en tots aquells que s'havia parlat amb l'ajuntament, amb el Consell Escolar Municipal –si cal–, que segons dedueixo de les seves paraules hagueren sigut un bon paquet i ens haguerem estalviat un desprestigi de la reforma a Catalunya.

Finalment, la qüestió important: vostè, malgrat el que jo he dit, vull dir, jo les cartes que tinc de tots aquests centres el que fan no és desacreditar la reforma; dir que volen que s'apliqui en condicions. Vostè, malgrat tot, sosté que el professorat d'aquests centres és adversari de la reforma. Hi ha una manera, senyor conseller, que sapiguem qui té la raó, si vostè o els claustres d'aquests centres, que és que es compromet amb totes les condicions, fins i tot la *ratio* de trenta alumnes, perquè, si vol, ho pot fer. Si vostè compleix totes les condicions, que són de sentit comú i moltes comunitats autònomes apliquen per avançar la reforma, quedarà demostrat que qui s'hi oposi és que no té raó i és adversari de la reforma. Mentre, jo he deduït de la seva intervenció que vostè no es compromet a aplicar totes les condicions raonables per anticipar la reforma, vostè està donant un pretext a aquests centres i, per tant, miri, presentarem una moció i la manera de saber qui té raó és aprovar-la i, a més a més, no només aprovar-la, sinó –el que és més important– practicar-ho després.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, jo crec que en tot aquest tema hi ha una qüestió que em sembla determinant. Jo entenc de totes les seves intervencions, tant l'anterior com l'altra, que vostè insisteix de nou a reivindicar el caràcter voluntari per fer la reforma anticipada, i aquest penso que és un error incomprensible i, a més a més, injustificable. Insisteixo de nou que el caràcter voluntari dels centres a hores d'ara ja no és possible. Això es pot fer en l'etapa d'experimentació, però no quan es decideix anticipar la reforma, perquè admetre el caràcter voluntari de l'adscripció dels centres a la reforma anticipada és tant com admetre que els centres poden o no poden fer re-

forma quan els toqui d'acord amb el calendari establert. Per tant, vull dir, no m'invoqui de nou el tema que alguns centres potser no calia que hi fossin perquè no els venia bé. Llavors, aquests centres, aquests centres han de saber... Aquests centres han de saber que això no forma part de les seves responsabilitats; forma part de la responsabilitat del Ministeri en el seu territori o de la responsabilitat de la Generalitat en el territori de Catalunya; tinguem-ho clar.

Quan dic: «Escolti, a la secundària hi ha un segment de professorat que veu amb moltes reserves l'anticipació de la reforma», és evident. I és per això que em sorprenen determinades ingenuïtats, i que vostè es presti a fer de caixa de ressonància de temes menors, que en el fons davant d'això hi ha dues actituds, dues estratègies: una, alguns professors que volen? Volen situar el terme de la més absoluta impaciència en l'assoliment de tots els objectius fixats per la LOGSE des d'ara per tal que entri en crisi el plantejament, i els altres que simplement s'hi oposen. No faci cas als més intel·ligents, perquè aquests també van en contra de la reforma. És això el que li demano; que no faci aquest joc, perquè crec que, efectivament, en la LOGSE vostè i el seu partit hi tenen un paper molt important, no exclusiu, però molt important; i en aquest sentit costa més d'entendre que siguin vostès qui ho facin.

Escolti, quan vostè em diu: «per què Barcelona?» Barcelona per una raó molt senzilla: a Barcelona no tancarem la zona per molt que fem, llevat que ens situem en uns percentatges absolutament inassumibles. I això no podia ser; però a Barcelona ciutat hi ha centres que fan la reforma anticipada. El que no podíem pretendre era tancar la zona de Barcelona ciutat, perquè això no ho podíem fer –això no ho podíem fer. Vostè ho entén, això, oi?

Miri, nosaltres considerem que la *ratio* de trenta és un objectiu que aconseguirem en el termini fixat; pretendre la seva implantació ara, la de la *ratio* de trenta, faria impossible l'anticipació de la reforma. No és una qüestió que vulgui o no vulgui, és una qüestió que sigui possible. I, miri, nosaltres, com les altres administracions educatives, quan decidim anticipar la reforma, mentre estiguem en el període d'aquí fins al curs 2000-2001, és evident que hi ha algunes limitacions –és evident que hi ha algunes limitacions. Jo coneix les nostres i coneix les d'altres administracions. Jo tampoc cauré ara en el parany de dir ara aquí quines són les limitacions que té el Ministeri, entre altres coses perquè no és el meu paper; el Ministeri també té algunes dificultats. I, malgrat tot, el Ministeri, nosaltres i les altres comunitats educatives, vam decidir en aquesta Conferència que, si es retardava el calendari, calia anticipar la reforma en els termes convinguts. Jo no cauré en aquest parany; li demano que no em convidi que ho faci, perquè em sembla que vostès i nosaltres hem d'actuar des d'un sentit de la responsabilitat.

Ara bé, en el seu conjunt, les mesures amb què es porta a terme la reforma són suficients perquè funcioni bé, són suficients perquè funcioni bé. Hi ha prevista la inversió en les aules de tecnologia; he parlat també dels criteris amb què

s'ha pres aquesta decisió i els mitjans de què es disposa. Els cursos per al professorat, jo no sé quina informació té vostè, però nosaltres en fem l'avaluació i en aquest sentit els cursos que hem fet per al professorat són satisfactoris i s'afegeixen als que ja havíem fet fins ara. Per tant, que no s'invoqui això ara com una dificultat per aplicar la reforma. El professorat des de fa temps s'està formant per aplicar la reforma. I en aquest sentit, miri, nosaltres, efectivament, vull dir, abans de l'estiu ens agradaria ja tenir decidit quins centres l'any vinent anticiparan la reforma.

Ara, també li demano que, si realment vostè el que vol és que, les seves propostes, jo les prengui en consideració, no em digui primer per la premsa, sense concretar —perquè lògicament no van concretar quines eren aquestes deu mesures—, ni ara a cuita-corrents quines són les mesures que proposen. Vostès han tingut sempre el meu despatx obert i a la seva disposició; vostè i tots els grups polítics d'aquest Parlament. Si hi ha algun tema i el volen parlar, vinguin i en parlarem. És això l'únic que li puc dir, el mateix oferiment que li he fet sempre: quan vulguin diàleg, escoltin, truquin; truquin, ens veurem i en parlarem. Potser sí que hi ha algun aspecte que és assumible, potser sí; però jo no m'hi pronunciaré ara. Alguns em sembla que es poden deduir de la meua intervenció. Potser vostè voldria la totalitat dels deu: els deu ja li he dit que no, tots deu segur que no, perquè el de la *ratio* no és possible; intentarem que no passi de trenta-cinc i en molts casos —en molts casos— s'acostarà més als trenta que als trenta-cinc. Escolti, fins que no tingui les dades de matrícula, aquest compromís, jo no el puc prendre ni vostè me l'hauria d'exigir, si és que fa uns plantejaments que siguin raonables i coherents; però, fins que no hi hagi tancada la matrícula, vostè comprendrà que, aquest compromís, jo no el puc prendre perquè no puc comprometre uns recursos pressupostaris dels quals no disposem. Amb els que disposem, procurarem que aquesta anticipació es faci amb tot el rigor i amb tot l'èxit, i a més a més li asseguro que fer el joc a segons quins segments de professorat és una dinàmica francament perillosa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Modificació de l'ordre del dia

Les interpellacions que són els números 9, 10 i 11 de l'ordre del dia han quedat posposades.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'impuls autonòmic i l'increment de l'autogovern

I ara passarem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre l'impuls autonòmic i l'increment de l'autogovern, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. FUENTES: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, des del nostre Grup, des d'Iniciativa per Catalunya hem presentat aquesta interpellació al Govern sobre els seus propòsits de capteniment en relació amb l'impuls autonòmic i l'increment de l'autogovern de Catalunya perquè pensem que aquest procés està bloquejat, encara avui continua bloquejat —després intentaré explicar per què pensem que això és així—; pensem que aquest bloqueig té clarament responsables; pensem que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de jugar un paper important en aquest desbloqueig; pensem que el Parlament també l'ha de jugar, a desgrat que la majoria d'aquest Parlament ens ha rebutjat aquesta possibilitat que nosaltres hem reclamat per la via d'una ponència conjunta, per la via d'una comissió d'estudi de l'autogovern i per la via, també, d'unes iniciatives parlamentàries que hem presentat, però, en qualsevol cas, sí que pensem que ara i avui és absolutament imprescindible que coneguem què és el que pensa fer el Govern i quan ho pensa fer, per realment sortir d'aquest bloqueig.

Hem dit que el procés d'autogovern de Catalunya està bloquejat i jo diria que en molts aspectes fins i tot amb petits retrocessos importants. Cal recordar que això, òbviament, va partir de la LOGSE; és cert —moltes vegades es dona com un argument important— que l'establiment, la promulgació de la Constitució, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i després els traspassos subsegüents que es van produir en virtut del que preveu el títol VIII de la Constitució i el títol primer de l'Estatut han donat cotes importants d'autonomia a Catalunya —això és evident; això, no som pas nosaltres que ho negarem—, però és cert també que tant la Constitució com, sobretot, l'Estatut, en el seu títol primer, preveu tot un seguit de competències, i aquestes competències es materialitzen, s'han de materialitzar en el traspàs de drets, de serveis i d'organismes que a hores d'ara encara no s'ha completat. I estem parlant de la vigència de l'Estatut de fa ja quinze anys i estem parlant de més de vint-i-cinc competències, organismes i serveis encara pendents a hores d'ara, en relació —hi insisteixo— amb àmbits propis de Catalunya en funció del que preveu l'Estatut.

Per tant, no s'han complert aquestes previsions, però alhora hi ha una previsió constitucional que ens pot permetre ampliar considerablement les nostres competències i ens pot permetre, alhora, simplificar l'Administració de l'Estat per la via de la supressió pràcticament total de l'Administració de l'Estat a Catalunya, que és la via de l'article 152 de la Constitució, que preveu efectivament, per via de llei orgànica, la cessió d'aquestes competències. Aquesta via, la via de l'article 152 de la Constitució, és una via inèdita; per tant, això que està previst en la Constitució no s'ha aplicat en absolut.

Però quan jo parlava de retrocés en molts aspectes és que, per la via de les lleis de bases estatals —i em sembla que en això podem coincidir fàcilment—, s'han retallat competències de Catalunya, s'han retallat possibilitats d'actuació de Catalunya en règim local, en hisendes locals, en ports, en

costes, en el poder judicial –per tant, també en l'Administració de justícia– i en moltes altres. És a dir que per aquesta via s'han retallat competències de Catalunya.

I jo he de dir que aprofundir l'autogovern de Catalunya, aconseguir aquestes competències per a Catalunya no és exclusivament una qüestió de més poder per a la Generalitat –que hi té tot el dret, tota vegada que Catalunya, com a nació, té dret a l'autogovern i, per tant, a assolir les màximes cotes de poder i d'autogovern–; és que és absolutament imprescindible perquè la Generalitat millori els seus instruments en l'àmbit de treball –per exemple, en el traspàs de l'Inem, de la Inspecció del Treball i molts d'altres que estan pendents–, que són absolutament imprescindibles per poder tirar endavant una política –que serà més encertada o menys, això ja ho discutirem–, però, en qualsevol cas, amb tots els instruments a la seva mà, amb molts instruments més a la seva mà.

També en l'àmbit d'indústria, també en l'àmbit de turisme, també, sobretot, en l'àmbit de recerca, penso que hi ha pendents de traspàs –no solament la recerca pel que fa referència a l'ensenyament, sinó la recerca, també, de molts departaments, com és Obres Públiques, com són molts d'altres–, i que per tant això ja és una necessitat; és una necessitat per poder millorar les possibilitats de govern de la Generalitat de Catalunya, però alhora per reduir i simplificar l'Administració de l'Estat. Penso nosaltres que a Catalunya aquesta Administració s'ha de suprimir i, per tant, que han de passar aquestes competències a la Generalitat.

I també penso que hi ha una altra via per la qual nosaltres no hem aconseguit cap competència i que és absolutament imprescindible, que és la que fa referència a la construcció de la Unió Europea. En la construcció de la Unió Europea es produeix la necessitat –no acomplerta fins ara– que Catalunya participi en la formació de la voluntat estatal, que després s'expressa a Europa, a les institucions europees, però alhora cal també una representació de Catalunya en aquestes institucions europees; cal també que la Generalitat de Catalunya recuperi facultats d'execució de competències que han passat a Europa, i cal també –ho hem dit en ocasió d'una altra interpellació– que la Generalitat tingui competències a l'hora de determinar i a l'hora d'aplicar els fons de cohesió europeus.

Tot això no s'ha produït; per tant, és evident que existeix un bloqueig a aquest procés, que hauríem d'afegir a un altre aspecte, que jo el separaria, tot i que considero que és extraordinàriament important i que hi va lligat, perquè aquest sí que requereix una reforma constitucional. Tot el que hem dit fins ara, amb l'Estatut i la Constitució, tal com els tenim avui, es pot materialitzar ja. És cert que per reformar el Senat, per convertir el Senat en una cambra territorial, cal modificar la Constitució, cal modificar la Llei electoral però cal modificar la Constitució, perquè la Constitució, a l'article 69 i concordants, assenyala molt clarament la composició del Senat, el seu sistema d'elecció, les seves competències de cambra de segona lectura, per tant competències extraordinàriament limitades que, si no és amb una reforma constitucional, no es poden assolir.

En qualsevol cas, nosaltresensem que cal anar a aquesta reforma; nosaltres hem entès sempre que la creació de la Comissió General de les Comunitats Autònomes al Senat i que la reforma del Reglament del Senat era ni més ni menys que un primer pas, que havia de ser un pas però per avançar decididament en aquesta direcció, perquè malauradament l'experiència que tenim ja de la primera reunió a la Comissió General de les Comunitats Autònomes encara abona molt més aquesta tesi de la ineficàcia per a això que estem proposant i això que estem plantejant.

És evident que aquesta situació té responsables. Nosaltresensem que hi ha una responsabilitat evident del Govern central, però també hi ha una responsabilitat evident del Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè nosaltresensem que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha aplicat i aplica –i després insistiré en els elements d'aplicació avui– una política que no és l'adequada. Nosaltresensem que el Govern de la Generalitat de Catalunya en aquesta qüestió ha optat per la via de la reclamació permanent, de la reclamació constant, del greuge amb el Govern central, i això és innegable que els ha donat bons resultats electorals, que això pot ser bo per a la seva coalició, però jo crec que això és dolent per a Catalunya, que això és dolent per al nostre autogovern, és dolent per a la nostra autonomia. I el que més em preocupa és que ara, a partir de la nova situació política que es va crear a partir de les eleccions del 6 de juny, vostès continuen amb una actitud que la va posar en relleu molt clarament el senyor Escudé en la reunió de la comissió corresponent, quan es van debatre les iniciatives que vàrem presentar nosaltres, quan va dir que per aconseguir més cotes de l'autogovern cal veure sempre el que es pot donar a canvi. És a dir que situem la nostra autonomia, el nostre autogovern al nivell purament de ser un objecte d'intercanvi per uns vots que avui Convergència i Unió està amb possibilitats de donar al Govern central. Jo crec que amb això es fa un mal servei a l'autonomia i a l'autogovern, perquè l'autonomia i l'autogovern de Catalunya és molt més important que aquest intercanvi de vots. Jo crec que, l'autonomia i l'autogovern de Catalunya, els hem de debatre i els hem d'impulsar essencialment des del Parlament; perquè vull acabar dient que el Parlament és qui té la competència, en virtut del que preveu l'article 28 de l'Estatut de Catalunya, per reclamar i acordar noves competències en funció del que preveu l'article 152 de la Constitució, i per tant –i per tant– la majoria de Convergència i Unió ens pot, efectivament, rebutjar les nostres iniciatives, ens pot barrar el pas, però, quan això es fa, s'està incomplint el que preveu l'Estatut de Catalunya i jo crec que, en definitiva, s'està fent una cosa molt més greu: que no s'està treballant com penso que avui estem absolutament en condicions de treballar i que estem absolutament carregats de raó per exigir l'autonomia de Catalunya, l'autogovern, la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat, el canvi, en definitiva, que s'ha de fer ja en l'estructura de l'Estat, perquè tot això, al cap de quinze anys de vigència de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, no es pot dir que no sigui ja de justícia exigir-ho, i d'exigir-ho amb urgència.

Si tot això està com està, si existeix aquest bloqueig, vostès tenen una responsabilitat important, i jo espero que el senyor conseller m'expliqui els propòsits de capteniment, el pla del Govern per afrontar tot això, amb determinació de quines són les competències, de quins són els terminis, de què és, en definitiva, el que està plantejant el Govern de la Generalitat al Govern central per canviar substancialment els nivells del nostre autogovern, per millorar l'autonomia de Catalunya d'una manera substancial i ràpida.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra i Moner): Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, el nostre suport o el dit «suport» al Govern de l'Estat, hem dit diverses vegades, jo crec que fins i tot des d'aquesta tribuna, que es basa en tres eixos fonamentals. El primer, el desig de donar estabilitat al Govern de l'Estat fins allà on es pugui, i si es pot, i durant la duració de la legislatura —aquest seria el nostre desig, si podem. El segon —que ja es va iniciar amb els pressupostos de 1994, i que espero que segueixi en el curs d'aquest any i, sobretot, en els pressupostos de 1995— és el d'arribar a acords amb el Partit Socialista i amb el Govern sobre determinats aspectes de la política econòmica, sobretot en la línia —no és el tema de la interpellació d'avui— del suport de l'economia productiva. I el tercer és arribar a acords sobre una determinada política autonòmica, el que normalment es coneix com a gir autonòmic. Nosaltres ens movem en aquestes tres línies d'actuació.

Aleshores, el senyor Roc Fuentes ens acusa de la reclamació permanent; em sembla que aquest és un discurs que s'ha fet molt sovint, però que jo diria que està una mica passat de moda en aquests moments, perquè, per exemple, en les resolucions del debat d'ahir, no n'hi va haver cap de tipus autonòmic, i això és una cosa que està molt lluny de la reclamació permanent. Em sembla que ens hauríem d'adaptar amb més rapidesa a la situació política tan canviant.

I, per altra banda, ens acusa també —que aquesta és una acusació que ja em molesta molt més, perquè lliga amb l'acusació de determinats sectors de la dreta més espanyolista i de determinats mitjans de comunicació— de l'intercanvi, el del *mercadeo*. (Pausa.) No, no, ho ha dit vostè. (Rialles.) No, al senyor Escudé, vostè li ha tret de context el que va dir: ho va dir referit a..., quan vostè feia referència a l'actitud basca. Però, en fi, és igual... Escolti, senyor Roc Fuentes, jo li dic que no ho digui més, això de l'intercanvi i del *mercadeo*, perquè no ho pot dir vostè, això. No ho pot dir. Ni l'intercanvi, és tota aquesta cosa... És clar, escolti, per donar suport a un govern hi ha d'haver acords, no es pot donar suport gratuïtament —«gratuïtament» que no se m'agafi, tampoc, en termes mercantils—, hi ha d'haver unes coincidències en determinats eixos i nosaltres som molt modestos: ho fixem en l'estabilitat, que aquesta és una aportació nos-

tra, sense res a canvi, i després en coincidències en política econòmica i en política autonòmica.

I diu: «que això es faci ràpid i d'una manera..., amb calendaris i tot». Miri, això dels calendaris lliga amb el que a vostè tant li molesta de les reclamacions: quan s'imposa un calendari, els calendaris, doncs, formen part de la negociació, del pacte i de fer les coses quan es pot. Nosaltres, en principi, tindrem la voluntat de donar suport durant tota la legislatura —ho hem dit diverses vegades—, que no se m'interpreti que aquest és un compromís també..., un xec en blanc: no, no, sempre que hi hagi coincidències. I això es veurà dia a dia —i el «dia a dia» que tampoc se m'agafi com una reclamació permanent.

Aleshores, jo li diré els eixos principals d'actuació de la política autonòmica que nosaltres en aquests moments prioritzem, i que pot ser que durant el curs de la legislatura en vinguin molts més, perquè vostè ha citat una sèrie de traspassos, amb els quals coincidim i que provenen d'una llista que jo he donat a la Comissió de Traspassos, i que vostè té, però jo li diré quines són les prioritats.

Miri, les prioritats són, durant els anys 94 i 95, avançar en el tema del finançament autonòmic; aleshores, hi ha tota una sèrie de serrells de l'acord de finançament que s'estan portant a terme; per exemple, la participació de les autonomies i de Catalunya en l'Agència Tributària estatal s'ha posat en marxa i hi som, per a definir els plans d'inspecció, la política general, amb els impostos més importants de l'Estat, i la nostra participació a la delegació territorial de l'Agència a Catalunya, també hi som —això s'ha posat en marxa.

Hi ha un tema enormement important que és l'elaboració del llibre blanc sobre el finançament autonòmic, que, encara que amb un cert retard, ja s'hi està treballant. S'han nomenat quatre experts, quatre experts de prestigi —no tots són coincidents amb les nostres tesis, òbviament, però alguns d'ells sí— i s'estan iniciant els treballs i els contactes per avançar en una línia que definirà moltíssimes coses importants per a nosaltres, com són, primer, un diagnòstic de la situació, del que rep per càpita un ciutadà d'Euskadi o de Navarra, un ciutadà de les comunitats del 151, un ciutadà de les comunitats del 143, comparant entre les del 143 i les del 151 els recursos que donen els ministeris amb les competències que són de l'Estat en el territori de les del 143... En definitiva, un diagnòstic clar i irrefutable, donat per experts, que serveixi per a les nostres negociacions. Després, una proposta de determinació dels serveis públics que l'Estat ha de garantir a tots els ciutadans. Això lliga amb aquella qüestió constitucional dels serveis mínims que mai hem afrontat i que ara, finalment, s'afrontarà. Les mesures per a augmentar —aquest és un mandat que tenen els experts del llibre blanc— el grau de corresponsabilitat fiscal de les comunitats autònomes. Per tant, va en la línia que el 15% és un primer pas, i el mandat que tenen és com ens proposen augmentar aquesta corresponsabilitat fiscal. I, després, tot el tema de la capacitat normativa sobre els tributs cedits, que, com que demana uns canvis legislatius, és enormement important que

els experts recomanin el que s'ha de fer. Evidentment que la decisió política no és dels experts; la decisió política, òbviament, és dels polítics i del Consell de Política Fiscal i Financera, però em sembla que aquest és un pas enormement important, i ja que parlàvem de calendaris, aquest estudi, en les seves grans línies, ens ha de ser consultat abans de finals de setembre, i ha de ser lliurat al Ministeri i a les comunitats autònomes abans de final d'any, perquè durant l'any 95 puguem negociar el que serà d'aplicació, segons l'últim acord, de 7 d'octubre de 1993, a partir del primer de gener de 1996.

Un altre gran tema –vostè no l'ha citat, però és normal, perquè vostè em demanava a mi quines eren les nostres prioritats– és el tema del finançament de la sanitat, que és un tema que, com vostès saben, representa prop del 40% del nostre pressupost. Des de finals de l'exercici 93 hi ha unes negociacions en marxa entre el Ministeri d'Economia i la Conselleria d'Economia i Finances i la de Sanitat, amb una línia bilateral i, al mateix temps, en el marc del grup de treball que es va crear en el Consell de Política Fiscal i Financera, on participen totes les autonomies que tenen la sanitat. En aquest aspecte, jo crec que hi ha punts de coincidència i punts de desacord, i esperem que d'aquí a un mes tinguem les idees més clares sobre aquest tema. Per tant, en aquest camp de la sanitat, el termini que ens fixaríem és d'un mes. Aquí hi ha una possibilitat que l'actual percentatge que ens toca, que és del 15,81, si tenim en compte la població protegida, pugui passar al 15,99 –és a dir, això representaria una millora.

I, després, per a l'aflorament de les factures, doncs, hi ha un procés de càlcul del que no ha estat aflat en el sistema Insalud, que ens representaria una aportació, corresponent als anys 92 i 93, d'uns quaranta tres mil milions de pessetes.

I després hi ha punts de desacord, en primer lloc, amb el tema de la suficiència de pressupost, però crec que aquest és un tema que va molt més enllà d'unes negociacions d'Administració central - Administració autonòmica, i que és el concepte del pes que ha de tenir la sanitat en els pressupostos de l'Estat, i que, com vostè sap, és un debat a tot Europa, de si realment els estats seran capaços de fer front a les necessitats de la sanitat. I, en canvi, hi ha desacord quant al tema de l'atenció sanitària dispensada a desplaçats d'altres comunitats autònomes; vostè sap que hi han dues sanitats, dins del conjunt de l'Estat, que és la sanitat a Madrid i la sanitat a Catalunya, que reben quantitat de malalts d'altres comunitats autònomes, i, en això, hem de trobar el sistema que això ens sigui retribuït. És un sistema complex però estem en vies d'estudi.

I després hi ha tot el sistema, sempre tan sovint reiterat, de l'aplicació dels automatismes en les desviacions i en els pagaments que es produeixen a l'Insalud. I evidentment que hi ha per part de l'Administració central un gran desig que hi hagi una contenció, no únicament nostra, sinó de l'Insalud i de totes les administracions sanitàries, en el tema de la despesa, però això ja dins d'una línia de política pressupostària.

Bé, l'altre gran tema és el Fons de cohesió. Sobre el Fons de cohesió també hi han unes converses en curs, en les quals, dins de la línia d'aquella Moció que va ser aprovada en sessió del 21.9.93, que instava el Govern a establir una forma de participació de les comunitats autònomes en la selecció i propostes de projectes, per a ser finançat amb càrrec al Fons de cohesió, segurament per la via de conveni i tenint en compte que el Fons de cohesió –com vostè sap molt bé i ho va dir en la seva anterior interpellació sobre els fons estructurals– s'aplica a infraestructures i a medi ambient, totes dues competències de la Generalitat, i en obres que fa la Generalitat, que s'haurien de considerar també d'interès general, creiem que el Fons de cohesió no ha de servir, com diu el Ministeri d'Economia i Finances de Madrid, d'ingressos, de complement d'ingressos en els pressupostos de l'Estat, sinó que realment ha de servir per a allò que fou creat, és a dir, finançament de projectes d'infraestructures i de medi ambient que puguin ser interessants per a tot el país. I és evident que tant en medi ambient, per l'estructura industrial i demogràfica de Catalunya, i en infraestructures, per les seves comunicacions amb Europa, Catalunya té molts projectes i, de fet, ha presentat moltíssims projectes. Espero que en la reunió que es va tenir amb el ministre Solbes el 28.3.94 es pugui avançar en aquesta línia de col·laboració amb el Fons de cohesió.

Per tant, amb aquest: complement del finançament general, finançament sanitari, Fons de cohesió, aquí ja tenim tres prioritats.

L'altra prioritat és la Comissió Mixta de Transferències: accelerar els traspassos. Com que se m'ha encès el llum, intentaré ser breu, però sí que li haig de dir que el 7 i el 12 d'abril proppassats hi van haver unes reunions de la ponència que ens fan pensar que, en Agricultura, es poden complementar una sèrie de traspassos; i dic Agricultura perquè seria un cas emblemàtic que lliga amb una altra prioritat que vostè també ha dit, que és la de l'administració, diguem-ne, única, o, en tot cas, l'administració ordinària preponderant –que diu el president Pujol en els seus discursos–, perquè, si aquests traspassos es fan, i creiem que es faran en un termini d'un mes, Agricultura podria ser el departament pilot, i que fos l'única administració en matèria agrícola que actués a Catalunya mitjançant les delegacions a les quals vostè fa referència. Aquests són traspassos molt importants, que també comportarien el traspàs dels serveis de defensa contra frauds, que és un tema que sempre ha estat polèmic, precisament per la circulació de les mercaderies, tots aquells arguments de la llibertat de mercat i del control de l'Estat sobre les mercaderies que circulen per tot l'Estat. La ponència de Sanitat es reuneix, hi ha uns traspassos molt importants que s'estan negociant amb Justícia –personal laboral de l'Administració de justícia– i ampliació dels mitjans materials; la ponència de Cultura també, i tots aquests són temes que s'estan accelerant molt, i que, evidentment, en un termini d'aquí fins abans de l'estiu hem de veure concretats, amb un avenç considerable en tots els traspassos.

Ara, la resta de llista de traspassos no és prioritària com aquests que li dic, on podem arribar a un acord, però sí que

esperem, durant el curs de la legislatura, plantejar-los i defensar-los. També en temes d'Indústria i de Turisme, que vostè ha citat —em sembla que són dos departaments que vostè ha citat en la seva exposició.

Sobre el tema de l'administració ordinària preponderant, totalment d'acord amb el que vostè ha dit: és un tema que també seria la nostra cinquena prioritat, en el sentit d'anar en la via de la possible delegació de funcions, o també d'en càrrec de funcions, malgrat que continuarien essent de titularitat estatal, potser, i que la gestió seria exercida per la Generalitat de Catalunya, de tal manera que per les competències pròpies o per les competències romanents a l'Estat, l'administració present davant dels ciutadans seria l'Administració de la Generalitat. Jo crec que aquesta és una línia que hem encetat, i que, com li deia abans, esperaríem fer molt aviat una prova pilot amb Agricultura, perquè tindria ja pràcticament tots els traspassos i totes les delegacions necessàries per poder fer això.

I, finalment, vostè ha citat una sèrie de lleis orgàniques, que hem de veure la possibilitat —però en això del termini sí que no li puc dir, però sí que també ho considerem prioritari— de modificacions, per exemple, de la Llei de costes, o bé de tot el tema referit al règim local i a les hisendes locals, i aquestes serien, en lleis orgàniques, de moment, les nostres prioritats. Vostè també ha citat l'Administració de justícia, però la primera prioritat jo crec que aniria cap a la Llei de costes i el que fa referència al règim local.

I, finalment, senyor Fuentes, l'última prioritat que tenim en política autonòmica és clarificar un tema enormement difícil i que, ja que vostè ha mostrat impaciència perquè fa molts anys que està aprovat l'Estatut, li haig de recordar que a l'Alemanya Federal van trigar disset anys a clarificar-lo —esperem que el clarifiquem més ràpidament—, que és tot el tema de les relacions amb la Comissió Europea, que, deixant de banda el Comitè de Regions i totes aquestes modificacions que provenen del Tractat de Maastricht, seria, en definitiva, dues línies: com es fa realment la nostra aportació a la formació del criteri estatal sobre temes que també afecten les autonomies —que són pràcticament tots— perquè l'Estat ho faci arribar directament o mitjançant un representant de les comunitats autònomes a Brussel·les, i, per altra banda, com es fa perquè les directives que vénen de Brussel·les respectin el bloc constitucional i s'apliquin directament per l'Administració que té les competències, sense que entre les directives i les administracions hi hagi una interpretació que pugui retallar competències.

I aquests són, senyor Roc Fuentes, bàsicament, els eixos prioritaris definits del que nosaltres considerem, de moment, la política autonòmica i que els mitjans de comunicació designen com a «gir autonòmic».

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Fuentes pot intervenir en un torn de rèplica.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, és evident

que potser el temps d'una interpellació no ens dona el suficient marge per poder aprofundir aquestes qüestions.

Jo he de començar dient —recollint unes paraules que vostè ha dit— que jo precisament he fet una distinció entre l'equivocada —des del nostre punt de vista— política del Govern en relació amb l'impuls autonòmic, de manca de concreció global i detallada de les qüestions que es plantejaven, i per tant la reclamació permanent que vostès feien, i el que ara s'està plantejant, que és el que el senyor Escudé —tal com consta en el *Diari de Sessions*— va assenyalar en la Comissió. És a dir, nosaltres ara tenim un altre paper, i, per aconseguir algunes transferències autonòmiques, el que cal és, doncs, alguna cosa a canvi, i per tant l'autonomia, l'autogovern de Catalunya es situa en aquest terreny d'element d'intercanvi. Jo en cap moment he parlat d'elements comercials, ni molt menys, i fins i tot pràcticament no he fet ni referència al suport que vostès donen al Govern.

Només sí que volia dir una qüestió, perquè això no ho ha dit vostè però crec que val la pena que sortim tots plegats al pas d'això, que ho barrem. Hi insisteixo, això, no ho ha dit vostè, però sí que surt a vegades: es contraposa estabilitat amb gir autonòmic, i això..., no, no, això no ho han dit vostès, però crec que és important que tots plegats assenyallem clarament que precisament el gir autonòmic, l'aprofundiment de l'autonomia és un element extraordinari per a l'estabilitat i per al desenvolupament de l'Estat. Ja he dit, he començat dient que, això, no ho havia dit vostè, però em sembla que val la pena que això quedi molt clar; perquè sí que s'ha dit, sí que han sortit, en fi, han sortit barbaritats de molts calibres en els últims temps, però aquesta també s'ha dit.

I, per tant, jo crec que..., per això nosaltres tenim especial interès a situar aquesta qüestió com un element essencial, fonamental per a Catalunya, el de l'impuls de l'autogovern, que no solament no està negat amb l'estabilitat del Govern, sinó que és un element de millora per a Catalunya i per al conjunt de l'Estat; perquè la simplificació de les administracions, perquè l'increment de l'autogovern, la millora de les possibilitats de govern de Catalunya no està en absolut en contra, sinó al contrari, és un element per millorar el conjunt de l'Estat.

Per tant, aquesta és una qüestió que jo volia deixar molt clara, perquè sempre el temps d'una interpellació és breu i moltes vegades, no totes les coses que un vol, les pot arribar a dir.

Aleshores, és indubtable que, des del nostre punt de vista, em falten moltes coses en la seva resposta. Vostè m'ha explicat amb cert detall, doncs, elements de millora del finançament, que jo li agraeixo, que jo li agraeixo aquestes qüestions que s'estan negociant; ara, jo crec que sí que és important que ens detinguem molt més en les competències que la Generalitat està reclamant. Vostè està en una comissió que està negociant amb el Govern aquestes qüestions; s'ha reunit la comissió delegada per a afers autonòmics del Govern de l'Estat; va haver-hi el debat a la Comissió General de les Comunitats Autònomes..., que jo he dit abans que va ser decebedor, i ho va ser per molts motius.

Un dels motius és que allà va aparèixer com a gran novetat la possible transformació —transformació— dels governadors civils —no ja la supressió, sinó la transformació—, i, aleshores, arbitrar alguna fórmula de representació de les comunitats autònomes en la Unió Europea. Bé, després, la novetat aquesta més important, que era la reforma dels governadors civils, ja va ser immediatament desmentida pel Ministeri de l'Interior, que va dir que de cap manera, perquè sembla ser que van protestar immediatament els governadors, que volen mantenir les seves prerrogatives i els seus llocs.

I el cert és que hem llegit, hem sentit, coneixem que hi ha possibilitats de millora de l'autogovern per la via d'algun traspàs dels que tenim pendants des de fa molts anys —i això cal dir-ho—, però no es planteja —i per mi això no podria ser un gir autonòmic— realment la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat. Jo no he parlat d'Administració única de la Generalitat; entre altres coses, perquè nosaltres hem defensat sempre que a Catalunya ha d'haver-hi dues administracions: la local i l'autonòmica; la de la Generalitat, però també un poder local fort —que no és el tema d'avui, però que cal dir-ho. Vostè en diu, en fi, ho denomina com a «Administració preponderant»..., en fi, no sé repetir ara exactament els termes que vostè ha utilitzat, però crec que sí que ens podem entendre fàcilment, perquè el que pretenem és que, per la via de l'article 152 de la Constitució, aquestes competències, encara que siguin pròpies de l'Estat, passin a la Generalitat de Catalunya i, per tant, siguin molt més properes al ciutadà i siguin un instrument de la Generalitat de Catalunya, però això mai —mai—, des del nostre punt de vista, negarà la importància de l'Administració local. Per tant, per nosaltres, dues administracions a Catalunya: la Generalitat descentralitzada —i per tant també amb elements de transformació importants, que no se n'han pres— i l'Administració local.

Per tant, aquest és un aspecte important. Per avançar en l'autogovern, hem de veure què fem amb l'article 152 de la Constitució; perquè, no ens enganyem: no pot ser un gir autonòmic, no pot ser la gran troballa que anem completant —tot i que és positiu, tot i que és bo, tot i que jo ho celebro, naturalment— les transferències que tenim pendants per competències pròpies i que fa molts anys que ja hauríem de tenir. Per tant, això és d'estricta compliment del que ens deuen des de fa molts anys —per dir-ho amb unes altres paraules—, però aleshores hem de veure com realment avancem per aquesta via de l'article 152 de la Constitució, i també hem de veure com recuperem..., i per això jo li demanava més concreció, i per això jo li anuncio que demanaré en la Moció que el Govern ens faci un pla i que el vingui a debatre en un debat general en el Parlament en relació amb l'autogovern, perquè penso que el Parlament de Catalunya té el dret i, sobretot, té l'obligació de conèixer, debatre i, si s'escau, donar el seu suport, el seu impuls al Govern perquè s'aprofundeixi l'autogovern de Catalunya.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Té la paraula l'honorable conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, el senyor Fuentes m'ha respost les meves primeres paraules, que eren conseqüència d'unes paraules que ell havia dit sobre estabilitat i gir autonòmic. Jo, quan he assenyalat els tres eixos de la nostra actuació —estabilitat, política econòmica i política autonòmica—, ja he dit que, l'estabilitat, la donàvem perquè és un bé en si, creiem nosaltres, a canvi de res, i que tant en la política econòmica com la política autonòmica, doncs, busquem coincidències, perquè no podem donar suport a un Govern sense intentar trobar coincidències; no dic «imposar» la nostra política, sinó trobar acords i coincidències, tant en política econòmica com en política autonòmica.

I que em perdoni el senyor Fuentes si he parlat d'aquests temes de mercadeig, que potser no estaven en la seva intenció però que a mi m'ha semblat interpretar de l'intercanvi, d'aquestes coses..., perquè hem estat objecte de tantes acusacions en aquest aspecte que m'agradava sortir al pas (*Remor de veus.*) Doncs un exemple més que... (*Remor de veus.*) Però ho porta retallat, eh? Molt bé.

Després, en els altres temes, home, les prioritats que jo he exposat, que afecten les competències de la Generalitat i el complement dels traspàsos, que afecten el finançament general i completar un procés tan important com és la corresponsabilitat fiscal i que deixi clar que el 15% era un primer pas; o el finançament de la sanitat; o l'Administració que actua davant dels ciutadans, aquests són temes de primera magnitud, i molt importants, i que tindrem ocasió de debatre en altres ocasions.

I aprofito aquest torn de rèplica per demanar excuses al senyor Fuentes i a tota la cambra perquè m'he deixat un tema molt important, que en la llista de prioritats m'he saltat, que és el tema de la policia, que també és una prioritat per nosaltres molt important i que voldríem que anés en la línia d'aquell model policial que vaig tenir l'honor de presentar davant del Parlament el 1984 i que va rebre l'aprovació unànime d'aquest Parlament, i potenciant la policia autonòmica amb les substitucions que es fan ara, però potenciant-la també amb la creació de nous policies, potenciant les policies locals i també estudiant el traspàs de cossos i forces de seguretat de l'Estat, que passarien a dependre de l'autoritat de la Generalitat. Aquesta és una negociació que pot ser de la màxima importància política si surt bé, i que està en curs i que, en tot cas, jo voldria deixar aquí ben assenyalat que també constitueix una de les principals prioritats del nostre Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i dotze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. de Alfonso i Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el conseller de Sanitat i Seguretat Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre el
comerç interior a Catalunya**

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el comerç interior a Catalunya, presentada pel diputat senyor Josep Clofent. Per presentar-la, té la paraula el senyor Clofent.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple vam estar substanciant amb el conseller de Comerç, Consum i Turisme una interpellació en la qual el nostre Grup pretenem posar de manifest que darrerament –i contràriament al que havia estat habitual– la Conselleria havia produït, s'havia conduït de forma diferent respecte de diferents polítiques que havia anat fent el mateix Departament.

He de manifestar que, un cop feta la interpellació, la contesta que ens va fer el conseller no ha satisfet el nostre Grup. Les preguntes que contenia la interpellació avui encara estan sense resposta, i les que se'ns van donar com a resposta, com a pretesa resposta, no convencen; són respostes que no donen cap explicació real dels problemes que plantejàvem.

En els aspectes relacionats amb els criteris que havien portat a l'autorització del Pryca o de l'àrea comercial a Sant Cugat, la resposta del conseller dient: «és que Terrassa, el dia que vam denegar el Continente, és perquè només havia crescut un 1%, i Sant Cugat ha crescut un 20%», ens semblen raons que no són tals raons. La resposta del conseller continua essent la clau –la resposta que ens donava en la pregunta sobre les raons del perquè havien denegat la gran superfície de Terrassa– de tot el conflicte que estem debatent. Ens deia literalment en la seva resposta –senyora diputada...– que «en l'àrea d'influència d'un equipament comercial varia en funció de diversos paràmetres, com són la seva tipologia, accessibilitat, superfície, entre altres. En el cas d'un projecte de centre comercial, com el que fa referència la present pregunta, l'àrea d'influència que es considera normalment és la que delimita una isòcrona de vint minuts. En aquest àmbit» –diu el conseller– «existeix la major concentració d'equipaments comercials de Catalunya, amb una ratio de dotze habitants per metre quadrat, mentre que en el conjunt de Catalunya és més del doble: vint-i-tres habitants per metre quadrat de gran superfície comercial.» Aquest any, de la resposta del conseller, en l'autorització del centre

comercial de Sant Cugat aquestes xifres no s'han modificat; per tant, la resposta no pot ser, en aquest cas, satisfactòria.

El problema –i per això presentem la Moció que presentem, amb un primer punt en què demanem revocar l'acord d'autorització d'aquesta àrea comercial a Sant Cugat– és perquè, independentment d'aquesta contradicció, que no hauria d'existir, en la denegació d'una i en la posterior autorització d'una altra, apareixen en les actes de la Comissió que ho autoritza suficients elements que permeten mantenir seriosos dubtes sobre el procediment, i jo diria que fins i tot permeten anar a algun tribunal perquè decideixi què ha passat aquí. No és possible que es facin autoritzacions podent-se afirmar el que s'afirma en alguna acta. Llegeixo..., en el cas concret de l'autorització de l'àrea comercial de Sant Cugat, deia un dels membres de la Comissió: «Recorda que el desembre del 92 la Comissió va acordar informar desfavorablement una sol·licitud d'implantació d'un establiment de caràcters similars, concretament de l'empresa Continente al municipi de Terrassa. Creu que els mateixos arguments que van motivar la denegació d'aquesta sol·licitud haurien de fer-se valer en aquest moment. "Emetre ara un informe de contingut oposat" –diu– "suposa un perill important, ja que podria donar lloc, en certa manera, a interpretar que s'actua amb arbitrarietat. Es podria crear la imatge que els permisos no es concedeixen en funció de les necessitats reals del país, sinó atenent altres factors."» Acabo aquí la cita; podria continuar-la.

Una autorització d'una comissió on és possible afirmar el que s'afirma aquí..., jo crec que valdria la pena que reconsideréssim la decisió, i més quan en l'acta posterior a la propera sessió de la mateixa Comissió la mateixa persona, i referint-se a un projecte en la mateixa localitat, retirat, diu literalment el següent: «Demana la paraula per exposar que els socis de l'empresa Disvahe» –segona autorització que es retira en el seu moment– «li han tramès. Explica que ha tingut converses amb els socis de l'empresa i li han assegurat personalment que rebien pressions de la Direcció General de Comerç per retirar el seu projecte, possiblement perquè pocs dies enrere s'havia produït l'autorització d'un gran centre comercial, amb un hipermercat com a locomotora, en el mateix municipi. El seu plantejament inicial, diu, va ser contrari al procés de Disvahe per diversos motius, entre altres per l'oposició dels comerciants de Sant Cugat i també per les irregularitats existents en la privatització d'aquests terrenys per part de l'Ajuntament. Això no obstant, l'autorització del projecte Interin i Pryca dóna una altra perspectiva al tema, ja que –continua dient– seria inadmissible que en un mateix municipi s'aproves una implantació comercial de 55.000 metres quadrats edificats i se'n denegues una altra de 7.000.» No vull continuar la cita d'aquesta Comissió.

Aquests són elements, senyores i senyors diputats, que ens fan pensar que la Conselleria, la Comissió, qui sigui, es pot equivocar. Amb aquests antecedents, jo crec que hi han indicis raonables per considerar, des de posicions positives de col·laboració, que valdria la pena reconsiderar la decisió;

perquè una cosa que hauria de ser anecdòtica i no tinguda en compte en el Parlament avui pot agafar un caràcter especialment greu. Diu, en un retall d'un diari: «Dies abans de la concessió del permís del Pryca de Sant Cugat, Enric Grass i Werner Kung jugaven al golf plegats a l'illa de Madeira.» Això hauria de significar que el senyor Gras i el senyor Kung havien anat a jugar a l'illa de Madeira a golf. Senzillament vol dir que els agrada Madeira i els agrada el golf. Després de llegir el que diu la Comissió, jo no sé si només jugaven a golf.

Diu el senyor director de Comerç a *L'Observador* del dia 29 del IV del 93: «Segons Comerç, la instal·lació d'hipers a Catalunya ha tocat sostre.» Diu, en el *Diari de Terrassa*: «No hay sitio para ningún otro hipermercado en el Vallès.» Quan el senyor director de Comerç diu el que diu o diu el que li diuen?, perquè és que, la veritat, és difícil d'entendre la política que s'està fent des d'aquest Departament. Deia ahir el senyor Grass —jo el vaig sentir per la ràdio tornant cap a casa, a través de Catalunya Ràdio— que «hem decidit ara ajornar tots els expedients en curs, i hem decidit ajornar-los» —fixin-s'hi bé— «no per altra raó que les pressions dels petits comerciants». Home, amb un marc legal, amb una llei d'equipaments comercials, a un li pot agradar les decisions, o no, que d'acord amb la llei pren aquest organisme; el que no és acceptable és que un director digui que pren la decisió que pren per pressions. Això no és acceptable. Jo el que em temo és que la llei, possiblement, ho conté. Per tant, el segon punt, l'argument bàsic de per què plantejem el nostre segon punt de revisió de la llei és perquè això no pugui passar, perquè el marc legal que al Parlament es dona es pugui complir i s'hagi de complir.

Per tant, per aquestes raons i també perquè, en qualsevol cas, l'autorització o denegació de superfícies comercials a Catalunya haurien de ser sempre, independentment de si ens agrada la decisió o no, preses amb la més absoluta objectivitat... Jo hauria de quedar davant de tots vostès com un diputat que afirma temeràriament coses, i la tristesa meua en aquests moments és que jo no tinc pas cap mena d'impressió que sigui un temerari; en absolut. I això no és prou greu. El més greu és que en el sector comercial a Catalunya avui hi ha la impressió que presideix l'arbitrarietat en moltes de les decisions.

El tercer punt que presentem a la seva consideració, esperant que ens l'aprovin, és la revisió del Decret d'horaris comercials. Ens trobarem la paradoxa que ens hem anat trobant darrerament a Catalunya i que és norma en el Departament de Comerç, Consum i Turisme: el recorreran i el guanyaran; primera raó, per la mateixa que ja va suspendre el Tribunal Contenciós Administratiu el Decret 154, que regulava els horaris, perquè un reial decret —deia en definitiva el Tribunal— s'ha de regular per llei. Tornem a regular per decret. Però és que a més a més som més papistes que el papa; el Decret de l'Estat no diu que s'hagin de computar les hores dels festius entre setmana, aquí sí que es diu, i aleshores arriba el conflicte en les excepcions a l'hora de parlar dels municipis turístics.

Ho deia durant la interpellació, que no em sembla malament que els municipis dubtosament turístics puguin acordar adreçar-se a la Generalitat dient: «Ens sembla que sí que som turístics» i no per la raó que puguin ser o no ser turístics, sinó per la raó que, el Decret, hi ha una realitat a Catalunya que no contempla, dues realitats concretament: una, que quan parlem de comerç a Catalunya sovint ens equivoquem i pensem que Catalunya és Barcelona, la seva àrea d'influència o les petites àrees metropolitanes, a la resta de pobles de Catalunya, en nombre d'una manera indiscutible, no té res a veure la seva realitat, parlant de comerç, amb l'àrea de Barcelona; en molts pobles de Catalunya el comerç obre quan obren el poble i tanca quan tanquen el poble; molts pobles de Catalunya l'única possibilitat que tenen de fer negoci és aprofitant la sobrerresidència que tenen de caps de setmana, i en cap cas això es contempla.

Per tant, la possibilitat que el Decret permeti que municipis no clarament turístics es puguin acollir a aquesta fórmula per sol·licitar l'excepció i poder treballar els diumenges ens sembla que, per als interessos dels consumidors i per als interessos dels comerciants, poden ser una bona fórmula. Manera de resoldre-ho i que proposem en la Moció: senzillament es tracta que la Generalitat, que ha definit quines són les zones i els municipis turístics de Catalunya, afegixi en el Decret de regulació d'horaris quins són aquests municipis que la Generalitat ja té contemplats com a turístics i deixi el tràmit del Decret per aquells que no s'hi vegin reflectits. Poden haver-hi errors en la concepció d'una manera o d'una altra, en cap cas ha d'haver-hi la possibilitat, a partir de la interpretació d'aquesta norma, que un municipi turístic acordi que no ho és.

I no em diguin que això es fa per respecte municipal, com algú ja m'ha dit, perquè la decisió de l'ajuntament no és vinculant, la decisió de l'ajuntament després de fer-los fer tot el tràmit, resulta que qui té la paraula és el director de Comerç, aquest senyor que diu que demà en donen, que demà no en donen, que, per tant, la seva actuació és bastant confusa darrerament, i a més a més la decisió de l'ajuntament no la pren només l'ajuntament, resulta que les cambres de comerç, els sindicats, tothom pot opinar. El Decret que regula aquest tema a l'Estat diu amb claredat que les zones turístiques són zones amb excepció, perquè suposo que a cap de vostès se'ls escapa que hi han indrets a Catalunya, turístics, que treballen els tres o quatre mesos d'estiu o no treballen la resta de l'any, perquè han de tancar. Per tant, caldria que poguéssim gaudir sense més dificultats de les possibilitats de fer-ho.

Segurament no m'ho votaran a favor, però no tinc cap mena de dubte —no tinc cap mena de dubte— que no trigarem gaires mesos a veure la iniciativa del Govern o del Grup que li dona suport per demanar i aplicar aquestes mateixes mesures.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Clofent. Els senyors portaveus tindrien inconvenient que es tramités conjunta-

ment aquesta Moció amb la següent, que també és sobre el comerç a Catalunya? (*Pausa.*) Doncs així es farà. Per tant, té la paraula el senyor Curto.

**Moció subsegüent a la interpe·llació
al Consell Executiu sobre la crisi
del comerç a Catalunya**

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, molt breument, per a significar que la Moció que el Grup Popular sotmet a la consideració de la cambra, conseqüent a la interpe·llació sobre la crisi del comerç a Catalunya, està orientada —esta Moció— fonamentalment a allò que ja vam dir, a tot allò que significa la permanència, l'impuls i la conservació de les empreses mitjanes i menudes que per la seva naturalesa —moltes vegades ho ha reiterat lo president de la Generalitat— constitueixen un dels sectors essencials que dona estabilitat i consistència a tot allò que significa lo conjunt productiu de l'economia catalana.

I és així perquè l'anunciada situació de crisi al tancament del passat exercici de 1993, dades globals que es disposen en este moment, que ha provocat esta situació de crisi, conseqüències i enfrontaments socials de gran transcendència, era absolutament previsible, esta situació de crisi, tots l'havíem de conèixer, en conèixer a la vegada les magnituds macroeconòmiques del tercer trimestre de 1993 i que, aplicades a Catalunya, lamentablement han resultat desviacions negatives superiors a les de la mitjana espanyola, ja sigui amb creixement de la xifra d'atur, en la taxa d'inflació, en l'increment de la despesa pública de la Generalitat, en la caiguda dels beneficis empresarials i en la pèrdua de la inversió estrangera per raons de confiança i de rendibilitat.

En termes reals, totes les il·lustres diputades i diputats saben que l'economia catalana va acabar el 1993 amb una recessió sense precedents en caure el nostre producte interior brut un 1,8%, equivalent a un punt negatiu per damunt de la mitjana estatal.

I en este context anunciat de crisi dramàtica, lo comerç català inevitablement va sofrir una de les pitjors temporades dels últims anys en un descens de les vendes —tornarem a recordar les xifres— del 17,3%; l'automoció va caure un 26% i el vestit i la confecció un 23%; en la reducció d'un 3% de la població activa en lo sector del comerç; en la caiguda dels marges comercial d'un 10% —10% per damunt de la mitjana espanyola—; en una forta reducció en les contractacions en la campanya de Nadal, i, com a acte final d'este fet lamentable, d'estes xifres lamentables, lo tancament de més de dos mil establiments comercials amb totes les conseqüències que els vulguin atribuir. És a dir, crisi econòmica general, crisi econòmica general superior a Catalunya, que gradualment —agradi o no agradi reconèixer-ho— va destruint los sectors més dèbils i més desprotegits del nostre sector productiu, la qual situació, esta, de crisi, determina obligatòriament una renovada orientació política d'acord amb les exigències més rellevants.

Per això diem nosaltres, mantenim avui que el debat de fons, al marge de l'estratègia de les mesures que es puguin establir sobre la preocupant paràlisi del comerç, lo debat de fons és l'adequació de la política econòmica del Consell Executiu a través de la seva política pressupostària, amb l'objectiu d'afrontar els esdeveniments actuals concretats avui ja no només en lo desenvolupament, en la continuació o en lo futur del comerç, sinó que concretats en lo manteniment més immediat del nostre sector comercial, és a dir, mesures de crisi, mesures de xoc.

Los antecedents publicats per la fundació FIES, de les caixes d'estalvi, coincideixen lamentablement en l'últim informe, vam dir, de conjuntura econòmica, editat pel Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, que determina, proclama i demostra que, d'acord amb los antecedents que facilita la central de balanços del Banc d'Espanya, l'empresa catalana està sofrint un deteriorament més acusat que el conjunt d'empreses de la mitjana espanyola; que les despeses de personal per ocupat a l'empresa catalana van créixer 2 punts per damunt de la mitjana estatal; que els capítols d'amortitzacions, de provisions i de costos financers tenen una major desviació negativa a Catalunya en termes comparatius amb els de la resta d'Espanya; que el valor afegit va créixer un 4% a la mostra espanyola i només un 2% a l'empresa catalana; que en estos moments de 1994 s'està reduint ja la diferència de rendibilitat que les empreses catalanes tenien sobre la mitjana de les empreses espanyoles, tot això en termes de comparacions homogènies, tot això en empreses que tenen les mateixes dimensions.

I, és clar, si estes dades de 1992 i de 1993 estaven en coneixement del Govern de la Generalitat, perquè estaven editades pel mateix Departament d'Economia i Finances de la Generalitat, lo que no acabàvem d'entendre, lo que avui encara no acabem d'entendre és com és que el Departament de Comerç, Consum i Turisme tingui lo pressupost més baix del total del pressupost que controla el Consell Executiu, i en tot cas lo Departament de Comerç, Consum i Turisme és l'únic departament que baixa la consignació pressupostària respecte al 1993, que baixa la inversió respecte al 1993 i que perd pes específic en relació amb lo pressupost de 1994.

I en estes condicions la credibilitat que genera legitimitat no és imputable en este cas concret a les accions d'un govern que, amb un pressupost d'un bilió set-cents milions de pessetes, destina únicament la xifra de vuit mil milions de pessetes a un departament que, com el de Comerç, Consum i Turisme, és determinant en la concepció comercial específica i pròpia de Catalunya, d'acord amb la nostra estructura productiva.

Per això en esta Moció ens referim a la superació de qüestions de fons que afronten problemes pendents avui encara encallats o consolidats, fonamentades, estes qüestions de fons, en accions de caràcter fiscal, en mesures de tipus econòmic, en les relacions laborals i en la constitució de nous empresaris.

Per conseqüent, no es tracta només d'afrontar la crisi per la recessió del consum o de modernitzar les nostres estructu-

res comercials, o de reduir l'excés de la saturació de l'oferta comercial —que tot això és necessari, tot això és importantíssim—, sinó que, a més, es tracta d'establir lo criteri general d'una voluntat política de govern que va més enllà del sistema de tapar forats o de neutralitzar situacions conjunturals.

És a dir, en ordre a la seva adequació, preguntar-nos tots —sobretot lo Govern— quin és lo volum que volem que tingui lo nostre sector comercial; antecedents reals sobre la posició actual de l'empresa comercial catalana; objectius i prioritats a curt i mitjà termini, i sobretot consignació adequada de recursos econòmics a través del pressupost.

I, amb estos antecedents de taxa negativa i preocupant de l'evolució del nostre producte interior brut, de poc serveixen les polítiques precipitades basades en la improvisació i molt menys improvisació enmig d'una crisi econòmica que doblega, com sempre, les economies més dèbils i més inconsistentes, és a dir, les empreses mitjanes i menudes i a més les famílies i els treballadors.

Los divuit punts que constitueixen la Moció es refereixen de manera concreta i sintetitzada a les amortitzacions de l'immobilitzat de les empreses, als crèdits de cobrament dubtós, a la regulació de balanços, a la revisió de signes dels índexs i dels mòduls, a la deducció per inversions d'actius immobilitzats, a la transparència fiscal i a la modificació pressupostària del Departament de Comerç, Consum i Turisme.

Este és, senyor president, lo sentit del posicionament, lo sentit de la Moció que presenta el Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Senyor Curto, no vol pas posicionar-se respecte a la Moció del Grup Socialista?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Ho farà Víctor Ros.

El Sr. PRESIDENT: No hi han esmenes; per consegüent poden ara ja intervenir els grups per fixar posició. El senyor Reguant vol intervenir? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per fixar la posició, breument, a la primera, la del diputat Josep Clofent, per anunciar el vot favorable perquè entenc que el que demana el diputat és llum i taquígrafs i anàlisi racionalitzada i acurada quan es tracti de prendre la decisió d'autoritzar o no una gran superfície, no importa a quina zona de Catalunya. I també perquè en un segon aspecte proposa contemplar l'excepcionalitat horària en aquells municipis de clar signe turístic en dos aspectes positius pel que fa al control i a la transparència i a la positivitat d'aquests dos aspectes.

Per això anunciem el vot favorable a aquesta.

I a la del diputat popular, senyor Curto, m'ha semblat entendre que la seva extensa Moció l'ha sintetitzat molt millor que d'altres diputats fan en aquesta cambra, i la hi votarem també favorablement en el sentit que el que demana, ja evidenciat, és que la inversió pressupostària que fa el Govern és de vuit mil milions de pessetes amb un pressupost d'un bilió set-cents mil milions, la qual cosa per si sola parla de l'interès absolutament testimonial que té aquest sector.

Dir només que en tots els punts que he procurat mirar-me detingudament, per exemple, l'11, demana establir les negociacions necessàries amb el Govern central per tal de modi-

ficar, entre el 94 i el 95, la deducció per inversions en actius fixos aplicables a la quota de l'impost que gravi el rendiment empresarial que passarà del 5 al 10%.

No els llegiré tots els altres punts —per bé que és la meua inclinació natural— i dir també que votarem favorablement aquesta Moció, és a dir, tots els punts de la Moció del diputat Curto, del Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Doncs, el Grup Parlamentari Popular, ara, per fixar posició: té la paraula el senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular votarà a favor dels tres punts presentats per l'illustre diputat Josep Clofent —he dit bé el cognom perquè l'illustre diputat és de la meua comarca, de la comarca del Maresme i ens coneixem i tenim molts punts en comú. Per tant... (*Remor de veus.*) Molt bé.

I votarem a favor d'aquesta Moció perquè aquesta és una preocupació que el Grup Parlamentari Popular ha mantingut sempre: la defensa del comerciant, la defensa del botiguer, la defensa del petit i mitjà comerciant. El diputat que ara els parla, la primera intervenció que va tindre en aquesta cambra, precisament, va ser en una interpellació respecte a la implantació de les grans superfícies comercials a Catalunya, al nostre país. És evident que nosaltres no estem en contra de la implantació de les grans superfícies comercials; del que estem en contra és de la implantació desmesurada d'aquestes grans superfícies comercials, i precisament per això donem suport a aquest primer punt, a aquest primer punt que demana revocar l'acord d'autorització corresponent als expedients C/02.94 i C/03.94, que autoritzen una gran superfície comercial al municipi de Sant Cugat. Per què? Perquè fa dos anys, en un municipi proper, doncs, el de Terrassa, no s'autoritzava, i, com molt bé s'ha després de la intervenció del portaveu del Grup Popular en l'explicació a la seva Moció, s'ha vist clarament que en el transcurs d'aquests dos anys el comerç no ha millorat: el comerç ha empitjorat i molt. I en aquest sentit és evident que si fa dos anys hi havia unes raons objectives per impedir la implantació d'una gran superfície comercial, aleshores, ara aquests motius encara són més.

El segon punt..., perquè, evidentment, té una relació amb el primer punt, perquè en el segon punt es demana que hi hagi..., s'elegeixin per criteris tècnics i s'elabori un reglament que determini els paràmetres objectius per tal de procedir a l'autorització o no de noves grans superfícies comercials. El que es demana és objectivitat, i el que es demana és que per via reglament es marquin uns criteris clars a través dels quals no puguin haver-hi males interpretacions, que, per aquest diputat que els parla, no n'hi ha mai, de males interpretacions, però es pot donar el cas que algú pugui pensar malament. En aquest sentit, nosaltres li donarem suport, i desitjaríem que la resta de grups també li donés suport, especialment el Grup de la majoria.

I quant al tercer punt, doncs, està molt clar —i ho ha dit el senyor Clofent—: no és anar contra el municipalisme —ni

molt menys— el fet que nosaltres agafem i diem: escoltin, aquells ajuntaments turístics, que estan classificats com a turístics pel mateix Departament corresponent, doncs, se'ls consideri, segons el Decret, com a turístics, no com succeeix —i es va veure en la interpellació—, que alguns ajuntaments que estan qualificats com a turístics pel mateix Departament i que surten en una relació en el llibre blanc, doncs, aleshores no puguin gaudir dels avantatges que dóna aquest Decret quant a la llibertat d'horaris. Perquè ho deia el senyor Clofent i jo ho comparteixo totalment, perquè visc en una zona turística —de segona residència, però també és turística, la segona residència—: els petits i mitjans comerciants es guanyen la vida de tot l'any no en tres o quatre mesos; en alguns llocs, en un mes i mig, dos mesos, s'intenten guanyar la vida, cada vegada és més difícil però s'intenten guanyar la vida. (*Veus de fons.*) Puc assegurar-li que sí —puc assegurar-li que sí. I aleshores ja ho deixa ben clar aquest tercer punt: que els que estiguin qualificats com a turístics pel mateix Departament i aquells altres que no, els ajuntaments, la cambra, les agrupacions, els sindicats..., que no són informes vinculants, com ha dit el diputat, ho puguin sol·licitar.

Crec, amb tota sinceritat, que no el Grup Popular, sinó que els petits i mitjans comerciants, si vostès donen suport a aquesta Moció, els ho agrairan.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, primer faré el nostre pronunciament en relació amb la Moció presentada pel Grup Socialista, en relació amb els seus tres punts.

He de començar dient que nosaltres donarem suport al primer punt perquè pensem que el que posa en relleu d'una manera molt clara és precisament la manca d'objectivitat i, per tant, l'aplicació de criteris diferents en situacions que no haurien de ser-ho. Jo no vull pas fer localisme i no faré referència a un centre comercial, a una gran superfície que s'havia d'instal·lar en una importantíssima ciutat del Vallès, però, en qualsevol cas, és indubtable que el criteri seguit a Sant Cugat és radicalment diferent. Ni en la interpellació —que vàrem seguir atentament— ni avui, òbviament, hem tingut elements per valorar positivament aquesta autorització, ans al contrari, i, en conseqüència, nosaltres pensem que aquest punt és perfectament adequat al que nosaltres també pensem en relació amb l'autorització de les grans superfícies comercials, i pensem, per tant, que se li ha de donar suport.

He de dir que el segon punt em plantejava un dubte en relació amb una part d'aquest punt, que és el que fa referència..., perquè aquí del que es tracta és, com a conseqüència del que hem dit en el primer, intentar modificar la Llei precisament per introduir criteris objectius a la mateixa Llei i per la via del reglament. De tota manera, el que hem de dir nosaltres és que que les comissions territorials s'hagin d'elegir per criteris tècnics no és una qüestió que potser sigui el

millor sistema, el millor procediment per a aquesta objectivitat. En qualsevol cas, he de dir que votarem aquest punt també favorablement, perquè sí que pensem que un reglament que determini els paràmetres objectius és important i, en conseqüència, encara que poguéssim tenir dubtes sobre aquesta qüestió molt concreta, finalment han pesat més els aspectes que ens semblen positius, i amb els quals coincidim, del segon punt, i, per tant, votarem favorablement.

Com també ho farem al tercer punt. És a dir, ens sembla que és obvi, que ha de ser obvi que els municipis amb consideració turística han de figurar en l'annex i han de gaudir, per tant, d'aquestes facultats, d'aquestes possibilitats que recull el Decret 41 del 94, i, alhora, ha de quedar la porta oberta perquè altres municipis que puguin reunir determinats requisits, que potser no seran tots, però que puguin justificar aquesta consideració —i sabem que a Catalunya n'hi ha molts, que no són necessàriament municipis de la costa o municipis que tinguin una determinació claríssima com a turístics—..., hi ha molts municipis en què realment és important que aquesta porta també quedi oberta.

Per tant, votarem favorablement els tres punts de la Moció del Grup Socialista, presentada pel senyor Clofent.

En relació amb la Moció presentada pel Grup Popular, he de dir que, aquesta Moció, des del nostre punt de vista, la valorem molt positivament, en el sentit que ha comportat, sens dubte, un treball extraordinari per al Grup Popular, perquè ha fet una moció de divuit punts. Nosaltres pensem que això donaria realment lloc, o podria donar lloc —i possiblement seria interessant de plantejar-ho—, a un debat general sobre el comerç a Catalunya, perquè, certament, aquí es plantegen moltes qüestions. Es plantegen qüestions que ens afecten directament, és a dir, qüestions en les quals hi ha competències de la Generalitat de Catalunya, i es plantegen després tot un seguit de qüestions que expressen, molt legítimament, les posicions del Grup Popular a l'entorn de mesures ja molt concretes i que, acceptant —com no pot ser pas d'altra manera— la llibertat de tots els grups per plantejar les qüestions com creguin convenient, ens sembla, des del punt de vista formal, que la via més adequada pot ser o bé la reforma dels pressupostos de l'Estat per la via de les esmenes en el moment que es plantegin, o bé la reforma de moltes lleis estatals, també bé sigui per una iniciativa parlamentària pròpia —és a dir, per una proposició de llei— o per esmenes a projectes de llei que es plantegin.

Però, en qualsevol cas, aquesta és únicament una qüestió formal. El cert és que nosaltres —i no podria ser d'altra manera—, també en algunes d'aquestes qüestions tan concretes que planteja el Grup Popular, no hi estem d'acord, no coincideixen amb la idea que nosaltres tenim de les mesures que han d'emprendre el Govern central i el Govern de Catalunya per millorar la situació de comerç. I, per tant, he de dir que, en relació amb la Moció del Grup Popular, nosaltres votarem favorablement els quatre primers punts i ens abstindrem en els restants.

He d'explicar que, el primer punt, el votarem favorablement —el que tracta de confeccionar el cens comercial de Ca-

talunya—, tot i que pensem que avui, amb els mitjans informàtics que tenim i per la via dels impostos que satisfan els comerciants, realment, aquest cens ha d'estar fet immediatament, però, en qualsevol cas, el fet de tenir aquest element a l'abast ens sembla que és important, que no és sobrer, i, en conseqüència, tot i que podria no ser imprescindible per aquesta via que dic, el votarem favorablement. És evident que demanar que s'informi el Parlament de Catalunya, nosaltres, en aquest cas com en tots els casos, hi donarem suport. Nosaltres pensem que cal, per tots els mitjans, revitalitzar el paper del Parlament de Catalunya, les seves facultats d'impuls, d'iniciativa, de control de l'acció de govern, i, en conseqüència, aquesta informació ens sembla important, i ho votarem favorablement, com també la simplificació dels procediments, dels tràmits jurídics i administratius per a la constitució de noves empreses; no es diu exactament quins han de ser aquests tràmits, però la idea fonamental que recull aquest punt nosaltres pensem que és positiva, que cal a tots els nivells simplificar les administracions. Naturalment en relació amb una qüestió molt diferent, però jo mateix aquest matí aquí, en una interpellació, feia referència a la necessitat de simplificar les administracions i també de simplificar els procediments administratius.

I, finalment, el punt número 4, que tracta d'un suplement de crèdit partint de l'escassa dotació del pressupost del Departament de Comerç, Consum i Turisme, encara que no s'especifica on ha d'anar adreçat, quines serien les prioritats que aquest increment hauria de tenir, sí que ens sembla que, en qualsevol cas, el pressupost és evidentment insuficient, i, en conseqüència, ho votarem favorablement.

Com he dit abans, els altres punts, no els podem votar favorablement, per les raons que he expressat —essencialment, per les raons de fons, que no pas les de forma—, i ens abstinem en la votació.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en aquestes dues mocions subsegüents a interpellacions del Grup Popular i del Grup Socialista hem tingut, entre altres aspectes del sector del comerç i, en definitiva, també de la petita i mitjana empresa, que afectava també sobretot la Moció del Partit Popular, un debat que en el seu moment el conseller Alegre ens explicava i debatia la problemàtica si sobre el sector del comerç, el sector que afectava la segona part del sector de serveis —en aquest cas concret, el comerç—..., la política existent entre el petit i mitjà comerç, el comerç al detall en aquest cas, contra les grans àrees, contra les grans superfícies. I semblava que una part de les evasives que feia el conseller eren sí a la intervenció o no a la intervenció per part de l'Administració —en aquest cas, la que ens concerneix en part és la de la Generalitat— sobre el creixement i la regulació de les grans àrees. El que és clar és que, immediatament després del de-

bat que es va succeir entre aquests dos grups i el conseller, es produïa una mena de moratòria a l'adjudicació de noves àrees de superfície, i que, en definitiva, el que buscava eren criteris generals de creixement en aquest aspecte.

El que queda clar és que el debat no és aquest, i els dos grups —mesura important— han deixat molt clar que el raonament no és intervenció o no-intervenció, en aquest cas; el raonament és un creixement racional, un creixement proporcional, en base al territori i les necessitats econòmiques i demogràfiques. El mateix conseller va dir que els aspectes de decisió de la Comissió, en aquest cas, d'Equipaments Comercials, eren criteris tècnics, criteris que ell va dir, concretament, que eren la població actual i la potencial, la contribució d'una àrea comercial, els canvis de tipus social, la xarxa viària de l'entorn i ofertes de serveis auxiliars. En teoria, era evident que eren condicions tècniques, però l'ombra de dubte que planava en els dos grups que feien la interpellació, i plana en els grups —suposo, segurament; ja ho ha dit el company Roc Fuentes— que no hem substanciat la interpellació al seu moment, l'ombra de dubte és que els criteris són estrictament polítics. I aquesta ombra de dubte és la que ha portat, finalment, el Departament i el Govern a crear aquesta moratòria de concessió. És una ombra de dubte que plana constantment —l'exemple de la interpellació del Grup Socialista en donava compte—, una ombra de dubte que no recau en criteris tècnics, que no recau en criteris de creixement i en criteris de repartiment. La manera d'acabar amb aquesta ombra de dubte era, en definitiva, un model de distribució territorial a Catalunya de les àrees de superfície, tal com s'ha fet en altres estats.

I aquest era el plantejament que aquí discutíem; no es tracta d'intervenir o no intervenir sobre l'economia, aquest no és el debat: és eliminar aquesta ombra de dubte que avui hem pogut també veure plasmada en altres aspectes, com era el cas Casinos. Ombres de dubtes que cal anar eradicant en benefici de la ciutadania i ombra de dubte que a les grans àrees afectava molts ajuntaments.

També es va dir —i ho va dir el mateix conseller— que les grans àrees havien contribuït a la millora dels centres de molts municipis; també havia dit el conseller que les grans àrees havien contribuït en els municipis —ho diu, ho he estat llegint en el discurs que va fer... És veritat —és veritat—, però el sistema de finançament dels municipis no és, precisament, el de la concessió de llicències a les grans àrees de superfície.

Creiem, sincerament, que aquestes interpellacions i aquestes mocions han servit, potser, per acabar amb aquesta situació de desgavell, aquesta situació de no-control territorial del creixement i la implantació de les grans àrees.

Però, d'altra banda, també va dir el conseller que l'esforç que s'estava fent per part del Departament era important i que afectava, havia afectat en els darrers dos anys a 68.000 persones i a 127.000 establiments, a partir de les subvencions i l'ajut que s'havia donat des del Departament. Per aquesta raó fins i tot el Partit Popular demana una ampliació del pressupost —que tots sabem que és migrat; estem parlant

de 8.000 milions, el 0,5% del total dels pressupostos de la Generalitat-, que caldria buscar una ampliació d'aquest pressupost per poder-ho finançar.

Bé, ho varem dir el Grup d'Esquerra Republicana allà, en una interpellació, gairebé fa mig any: encara, en un jutjat de Barcelona hi ha secret de sumari sobre els casos Gatec i Sinac, Serveis Informàtics al Comerç, subvencionat bàsicament pel Departament, i l'altre que era de facilitar la millora dels recursos humans a les diferents persones dedicades al comerç. Encara hi ha, avui en dia, una situació de *sub iudice* en aquest cas. Encara no sabem -i va dir el conseller que fins que no s'hagués dirimit per la via judicial no en podria dir res- què ha passat amb aquesta part, en definitiva, de subvencions que s'han donat a la Federació de Gremis o a la Confederació Catalana de Comerç. Encara no sabem què ha passat amb aquestes dues empreses; una situació que encara no sabem, i, per tant, difícilment nosaltres, a hores d'ara, en demanar la responsabilitat, fins que no se sàpiga això podem veure llum, transparència en la política de subvencions que s'ha portat a terme per part del Departament de Comerç en aquests àmbits.

Per tant, nosaltres, dit això, creiem que en aquests moments la reconversió pendent és la del comerç. S'ha donat suport, s'ha suportat econòmicament, s'ha palliat en la mesura possible, a vegades amb deficiències, però a vegades amb ajuts importants a sectors importants de reconversió, però la reconversió salvatge que ha aplicat un nou model comercial, com són les grans àrees, no ha tingut el suport adient i escaient per part del Govern i, evidentment, del Departament de Comerç.

És per aquesta raó que nosaltres creiem -i ho diré més endavant, i faig costat..., també s'ha dit aquí pel Grup d'Iniciativa- en la necessitat d'un debat monogràfic, un debat monogràfic de comerç; que, moltes -ja ho dic ara- de les propostes que ha fet el Partit Popular, algunes són interessants -algunes les podem compartir; altres no, però, algunes, les podem compartir. Em penso que el marc escaient és en un debat monogràfic de comerç, i em sembla que el compromís que hauria de tenir el Grup de la majoria sortia d'aquest debat, amb la proposta d'un debat que ens permeti veure, discutir amb temps, amb arguments, quina és la situació, el futur dels potencials del comerç a Catalunya, un sector important -ho repeteixo-, amb una reconversió que podríem dir malthusiana en aquest aspecte. Hi ha hagut potenciació, hi ha hagut suport a diferents reconversions del sector primari, importants, contínues, amb ajuts comunitaris; n'hi han hagut d'importants en el sector secundari, però el que podríem dir un suport al sector del comerç, un suport important a aquesta reconversió, falla pel seu pes, no existeix com a tal. Hi ha hagut ajudes, hi ha hagut subvencions, però una reconversió ben situada, que se sàpiga on es vol anar, realment, sembla que falta.

En aquests moments, els treballadors del sector comerç potser són dels més afectats: condicions laborals cada cop més difícils, amb una situació..., és coneguda ja la situació dels autònoms, que realment es troben amb dificultats im-

portants en aquest moment. Ho deia també el Grup Popular: les dificultats d'obrir un negoci avui en dia -també ho deia el Grup Socialista-, traves burocràtiques, important pressió fiscal -en aquests moments, encara els tipus d'interès per a ells, depèn de quins crèdits, encara són difícils- i, per tant -ho repeteixo-, un futur gens esperançador per al petit i mitjà comerç, que -ho recordem- és important a Catalunya i que ocupa, bàsicament, si sumem tot el bloc del comerç, gairebé 350.000 persones.

Per tant, votarem a favor les tres propostes del Grup Socialista, és evident; sobretot també..., les tres, tant pel que fa a l'àrea, la gran superfície que afecta, en aquest cas, Sant Cugat; també en el cas del tema del turisme, que és el tercer punt, i votarem les quatre primeres del Grup Popular. En la quarta, que és aquella que fa referència a l'ampliació de crèdit..., ho diem amb la recança que encara és hora que el Govern doni una resposta al que va succeir en el seu moment a les subvencions que es van donar a la Federació de Gremis i també es va donar a la Confederació Catalana de Comerç; és encara hora que es doni resposta oficial a aquest tema. És com el de Casinos: s'han adormit quatre anys; possiblement, dintre d'uns quants anys -dintre de dos anys tocaria, més o menys, en la mateixa relació cronològica-, tocaria saber què va passar amb aquelles subvencions a la Gatec i a la Sinac.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió... No. El Grup Socialista vol posicionar-se respecte a la Moció del Grup Popular? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el senyor Clofent.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per començar, agrair als grups parlamentaris que han manifestat no només el suport a la nostra Moció, sinó els arguments que han donat, que jo crec que, en bona part, vénen a precisar...

El Sr. PRESIDENT: S'ha de posicionar sobre l'altra Moció, eh? No entri en la seva.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies. Grups parlamentaris que recolzen..., respecte a la Moció del Grup Popular, fent cas -com sempre, i no pot ser d'altra manera- al president.

Els tres primers punts, els donarem suport, perquè, d'una forma o una altra, vénen a ser, també, aspectes que aquesta modificació de la Llei hauria de contemplar com a paràmetres objectius a l'hora d'actuar comercialment a Catalunya; ens semblen absolutament imprescindibles. No així en el punt 4, i no perquè no estiguem d'acord -que estem d'acord amb vostès- que el Departament hauria de tenir més pressupost, però ho farem per coherència parlamentària.

En el darrer exercici pressupostari, en el debat pressupostari, el nostre Grup no va presentar esmena a la totalitat a aquest Departament, i no ho va fer -i explicaré el perquè- perquè en els darrers anys amb la Conselleria hem anat seguint un procés d'esmenes-negociació que ha portat per a nosaltres a un primer punt d'acord important, que era que el

capítol de subvencions es dividia darrerament ja a parts iguals entre municipis i privats, i iniciativa privada. Ens semblava important tota vegada que nosaltres enteníem que era molt important l'equipament comercial col·lectiu en els municipis. Per tant, des d'aquesta perspectiva vam arribar a acords en el pressupost, i ens sembla, en aquests moments, que no hi ha raons en aquests darrers quatre mesos per modificar la posició.

I respecte als altres punts, en molts d'ells estem d'acord amb vostès; amb el que no estem d'acord és amb el procediment presentat. A vostès els consta –i darrerament en tenen una evidència– l'esforç que el nostre Grup Parlamentari, tant el de Madrid com el d'aquí, ha fet en aquests mateixos aspectes del petit comerç i de la petita indústria, concretament amb la LAU –hi ha un gran nivell d'acords amb esmenes en aquesta Llei favorables al petit sector comercial–, i ens sembla que, en el marc dels pressupostos generals de l'Estat, molts dels punts que vostès plantegen poden ser motiu de recolzament.

Per tant, amb aquestes observacions, manifestem que votarem favorablement els tres primers punts i ens abstindrem a la resta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Neras.

La Sra. NERAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Clofent, evidentment, m'ha endevinat el pensament, i no tan sols el pensament, sinó que vostè i jo ja havíem parlat aquest matí del tema de la Moció, i, per tant, surto aquí, a la tribuna, per posicionar-me i fer, evidentment, el torn en contra dels punts de la seva Moció.

Pel que fa al primer punt, en el qual jo em cenyiré molt estretament al que diu el punt de la seva Moció..., que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a revocar l'acord d'autorització corresponent als expedients que autoritzen una gran superfície comercial al municipi de Sant Cugat.»

Jo li voldria dir, senyor diputat, que entenc que ni el Parlament ni el Consell Executiu són la via per revocar cap dels acords que ha pres cap de les comissions territorials d'equipaments comercials; comissions legalment constituïdes, d'acord amb la Llei –que aquí se n'ha parlat molt– d'equipaments comercials d'aquest mateix Parlament. Penso que les discrepàncies en la forma o en el fons d'aquest acord no s'han de dirimir, en cap cas, en aquest Parlament. Vostè podrà argumentar discrepàncies –les ha argumentat aquí–, podrà argumentar quantitat de coses més, a les quals jo voldria intentar no entrar-hi, senyor diputat, però escolti'm: vostè, tant en la interpellació com, avui, en la Moció, ha fet referència a una sèrie de temes, jo crec, molt greus. Ha parlat de pressions, ha parlat d'actes i de gent que s'havia sentit pressionada. Miri, penso que si, realment, tot això és cert i si realment vostè creu que aquí hi ha hagut negligència, em sembla que no és aquí el lloc..., ho pot, evidentment, ens ho pot fer saber; això, com a diputat que forma part de l'oposició, és evident que ho pot posar de manifest, però jo el que li

recomano és que, en tot cas, el que ha de fer és córrer i anar ràpid en el lloc on cal fer les denúncies.

Ho repeteixo: les discrepàncies dels membres de la Comissió, és clar que hi poden ser. I per què no han de poder-hi ser discrepàncies en una comissió? O és que el Parlament de Catalunya, que aprova les coses moltes vegades no per unanimitat sinó per majoria, és que no hi ha grups que discrepen?, i, en canvi, no són vàlids els acords que prenem? Per tant, em sembla que el sol fet que hi hagi membres de la Comissió que en discrepin, si l'acord s'ha pres per majoria, és un acord plenament vàlid; si no –si no–, en tot cas, senyor diputat, li ho torno a repetir: en tot cas, aquesta no és la via. Les persones que es puguin sentir perjudicades per aquest acord que vagin..., tenen la via que els permet la Llei del contenciós administratiu, i, si això no els sembla prou, tenen també la via judicial. Per tant, aquest em sembla que és el camí; no cap altre, senyor diputat.

Pel que fa al segon punt, la Llei d'equipaments comercials, que regula la composició, doncs –com molt bé s'ha dit també aquí–, de les comissions territorials d'equipaments comercials, així com també els criteris que s'han de seguir per a la concessió de llicències –que també es van explicar a bastament pel mateix conseller–, és una llei que va aprovar aquest Parlament, amb l'excepció del Grup Popular, que es va abstenir pràcticament en tota la Llei, a la qual no va votar-hi en contra, però va ser pràcticament amb l'acord unànim de tots els grups d'aquesta cambra.

Vostè fa molta insistència en els criteris tècnics; al nostre entendre, senyor diputat, aquests criteris tècnics estan plenament garantits. Aquí s'ha parlat que s'hauria de fer un decret o un reglament que contemplés els criteris tècnics; escolti'm, el reglament hi és. Escolti'm, el reglament que desplega la composició de la Comissió i els criteris que s'hauran de seguir per donar aquestes llicències estan plenament establerts en un decret del Govern de la Generalitat del 2 d'abril de l'any 93.

Miri, una altra cosa que ens dóna ple convenciment que aquests acords són correctes i que el decret que desplega aquest article concret de la Llei, també d'alguna manera és correcte, ens ho corrobora que molts acords de la Comissió, evidentment, per les persones afectades o per les empreses afectades han estat recorreguts. Doncs, de les sentències que hi han hagut fins avui, cap, ni una de sola, ha revocat cap d'aquests acords. Per tant, escolti'm, em sembla que això ens mostra, és una prova fefaent que realment els acords han estat ben presos.

Bé, vostè s'ha referit, perquè ha sortit durant el transcurs d'aquest Ple, a la premsa van sortir unes declaracions del director general sobre el tema de frenar per uns moments la implantació de noves superfícies. Bé, a mi em sembla que això no ha d'estranyar ningú. Al contrari, a mi em sembla que això ens ha de donar tranquil·litat de pensar que el Consell Executiu, d'una manera molt acurada, vol fer un estudi de quina és la situació actual del comerç a Catalunya per tal de veure si calen o no calen més grans superfícies al nostre país.

Bé, en qualsevol cas, senyor diputat, aquest és el nostre criteri, que, evidentment, com li deia abans, és ben lògic i ben lícit que els grups, en aquest cas el seu Grup i els altres que s'han manifestat en aquest tema favorablement, doncs, poden discrepar.

Per últim, entraria en el tercer punt de la seva Moció i el qualificatiu que li donaria, senyor diputat, vostè l'ha endevinat: sorprenent, senyor diputat, sorprenent. Perquè, realment, si el Consell Executiu arriba a fer un decret d'horaris en el qual fa un llistat dels municipis turístics perquè aquests es puguin acollir a la llibertat d'horaris comercials, vostès ens haurien dit aquí qui respecta l'autonomia municipal. Contínuament en aquest Parlament se'ns diu que no respectem l'autonomia municipal. Escolti'm, el decret no diu res més que els ajuntaments que creguin que per al seu interès comercial es considerin turístics puguin demanar l'excepcionalitat d'horaris i, per tant, qualsevol ajuntament que, a aquests efectes, cregui que pot ser turístic a efectes comercials ho pot demanar.

Quina por tenen, senyor Clofent i altres diputats, que hi hagi un ajuntament que pugui anar en contra del que és la seva realitat comercial? Jo penso que no n'hi ha cap que hi pugui anar en contra. En tot cas, tindrà un problema molt greu potser el dia de les properes eleccions. Per tant, no entenc, sincerament, no entenc per què demanen el llistat, perquè aquest Decret no barra el pas ni a un sol ajuntament —ni a un sol ajuntament, senyor Roc Fuentes i els altres diputats, que jo espero que se l'hagin llegit—, que cap municipi que es consideri turístic, ho repeteixo, a efectes comercials pugui formar part d'aquesta excepció d'horaris.

I li diré més: aquest llistat estava fet, vostè m'ho va dir; sí, senyor; aquest llistat estava fet. I sap per què es va retirar? Doncs, aquest llistat es va retirar perquè es va consultar la Comissió de Govern Local de Catalunya, que, com vostè molt bé sap, en formen part l'Associació de Municipis i la Federació de Municipis. I aquesta Comissió, que representa evidentment els ajuntaments de Catalunya, no va estar d'acord amb el llistat. Senyors diputats, aquesta Comissió, que representa els ajuntaments de Catalunya, no va estar d'acord amb el llistat; va demanar que fossin els ajuntaments que, d'acord amb els criteris que ells consideressin per al seu municipi, demanessin l'excepcionalitat d'aquest Decret d'horaris.

Evidentment, la seva postura —ho repeteixo— no l'entenc, no l'entenc, senyor diputat, però en qualsevol cas, evidentment, la respecto molt; però permeti'm que no la comparteixi. Per tant, el nostre vot en contra als tres punts de la seva Moció. (*Remor de veus.*)

Entraria ara, senyores i senyors diputats, senyor president, a posicionar-me sobre la Moció que ha presentat el Grup Popular.

Miri, per contestar-li, senyor Curto, per contestar-li aquesta Moció podia optar per dues vies: una, contestar-li punt per punt —són divuit punts, senyores i senyors diputats; suposo que tots se'ls han llegit—; són divuit punts; podria contestar punt per punt, però és evident que segurament em

passaria del temps que tinc establert i, per tant, no podria acabar la meva exposició. O, bé, per tant, contestar-li d'una manera global, com vostè també ha fet a la defensa, tots els punts de la Moció. I, per tant, optaré per aquesta segona via.

En primer lloc, li haig de manifestar la meva sorpresa pel contingut d'aquesta Moció, també. Vostè va fer una interpellació al Consell Executiu, i en aquest cas —al conseller Alegre— sobre la situació del comerç a Catalunya. En la seva intervenció, senyor Curto, va criticar d'una manera molt dura l'actuació del Govern en matèria de comerç. Però, el que m'ha sorprès és que dels divuit punts —s'ha dit també per part del senyor Roc Fuentes—, dels divuit punts de la seva Moció sols quatre fan referència a temes del Consell Executiu, i la resta, o sigui catorze punts de la Moció, són accions a emprendre pel Govern de Madrid.

Deixi'm que li digui també que quan vaig llegir la Moció em vaig pensar que s'havia equivocat de debat. Vaig pensar que aquest no era el debat de l'*estado de la nación*, però, bromes a part, continuo sense entendre per què, si vostè presenta una moció subsegüent a una interpellació sobre la situació del comerç a Catalunya, ens presenta catorze punts que tots ells són mesures i actuacions de tipus fiscal per a petites i mitjanes empreses, que no és que hi estiguem en contra, senyor diputat, però és que encara en aquests moments no tenim competències per poder parlar de temes fiscals. Mesures i actuacions que, com li dic, nosaltres hi podríem estar d'acord, però que en cap cas no ens correspon a nosaltres portar-les a terme, sinó que a qui li correspon és al Govern central.

Però, miri, abans li he dit que no entraria a analitzar-ho punt per punt. Però, tinc alguna temptació perquè hi ha algun punt, hi ha el punt que realment és sucós, senyor diputat. Miri, que vostè ens demani, que vostè demani al Consell Executiu que confeccioni un cens comercial de Catalunya, o bé que vostè demani al Consell Executiu que estableixi les negociacions necessàries amb el Govern central per tal d'establir mecanismes adequats amb l'objectiu d'evitar la competència deslleial amb les vendes a pèrdues, realment és sorprenent.

Miri, a mi em sembla molt bé i em sembla molt coherent que ara el seu Grup s'hagi enganxat al carro en la defensa del petit comerç; estan plenament legitimats per a fer-ho i, a més a més, diria que ja era hora. Però, home, siguin conseqüents! L'any 83, l'any 83 —que m'honoro a dir que jo ja formava part d'aquest Parlament i que vaig ser ponent de la primera llei que en matèria de comerç es va legislar a Catalunya i a tot l'Estat—, el Parlament va aprovar una llei que es coneix ara popularment com la llei de rebaixes. Aquesta llei, entre molts altres aspectes, contemplava la prohibició de la venda a pèrdues, senyor diputat; imagini's si anàvem avançats, fa tretze anys que al Govern de la Generalitat ja li preocupava que hi poguessin haver comerços o, millor dit, grans superfícies que poguessin fer una competència deslleial al petit comerç en la venda a pèrdua. Onze anys després, vostè ens demana que regulem la venda a pèrdua; ho fem a través, evidentment, del Govern de l'Estat. Però, sap

qui va ser que va interposar recurs a la llei de rebaixes? El Grup Popular al Congrés de Diputats. L'any 87 el Parlament aprova la Llei d'equipaments comercials; el seu Grup s'absté, com he dit abans... (*Remor de veus.*) Senyor Curto...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. NERAS: ...abans li he dit que el seu Grup s'absté o vota en contra de la majoria d'articles, fins i tot, senyor Curto, de l'article que fa referència als programes d'orientació comercial; punt 12 de la seva Moció. Avui, no, els programes d'orientació comercial —llegeixi's la Llei d'equipaments comercials, que parla molt bé, que els ajuntaments podran redactar programes d'orientació comercial. Aleshores vostè avui ens demana que els presentem aquí en el Parlament i el seu Grup, l'any 87, va votar en contra que es fessin aquests plans d'ordenació per a l'equipament comercial.

A més a més, el Grup Popular al Congrés també presenta recurs contra aquesta Llei. Sortosament, senyor Curto, jo a mi, de veritat... (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: La senyora Neras no necessita suports explícits, ho fa molt bé. De manera que abstinguin-se...

La Sra. NERAS: Senyor Curto, a mi em sembla que el tema és prou seriós, a mi em sembla que el tema és prou seriós; el Parlament de Catalunya ha fet un gran esforç amb la Llei de comerç. I jo el que vull estar demostrant és que el que vostè ens està demanant avui resulta que en totes les lleis que s'han aprovat en aquest Parlament el seu Grup hi ha estat en contra i que, a més a més, no n'hi ha hagut prou, que a més a més ens les han recorregut a Madrid. Sortosament —ho torno a dir— la Llei d'equipaments comercials a què avui ens estem referint tantíssim en aquest Parlament va ser recorreguda pel seu Grup a Madrid i sortosament aquesta vegada el recurs no va ser procedent i cap dels articles està impugnat.

L'any 91 el Parlament aprova la Llei de comerç interior; el Grup Popular al Congrés interposa recurs, fins i tot interposa recurs pel que fa al registre de comerciants, que vostè avui d'alguna manera ens reclama en el primer punt de la seva Moció.

I podria continuar, senyor diputat, però com que veig que el tema, potser, o no li interessa massa o se l'ha pres una mica així com si fos una cosa una miqueta en broma, d'alguna manera potser valdrà més que no continuï, perquè, evidentment, no el convenceré.

Jo només dir-li, per acabar, que les propostes referents al Govern central sàpiga, per a la seva tranquil·litat, que la gran majoria han estat presentades pel Grup, pel nostre Grup, pel Grup de Convergència i Unió a Madrid, via propostes als pressupostos, o bé via proposicions de llei, com són la Llei de comerç; que aquesta Llei de comerç, si es llegeix el Projecte de llei, contempla la venda a pèrdua, senyor diputat; o bé la de mesures contra la morositat —punt 15 de la seva Moció.

I, sols demanar-li, per acabar, amb tota cordialitat, senyor Curto, que insti també els seus diputats al Congrés que se-

gueixin l'exemple dels nostres i que, per tant, aprovin aquestes lleis sobre el comerç.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Neras.

Procedirem a la votació.

En primer lloc, la Moció presentada pel Grup Socialista al Parlament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmeten a votació els tres primers punts de la Moció del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests tres punts han quedat rebutjats per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació els altres punts de la Moció... (*Pausa.*)

El quart, separat.

El Sr. CLOFENT: El quart, separat, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, el quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt quart ha quedat rebutjat per 12 vots a favor, 58 en contra i 22 abstencions.

La resta de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de la Moció ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 58 en contra i 29 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els residus industrials, presentada pel diputat senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Pot començar, senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Iniciativa per Catalunya vam presentar en el passat Ple una interpellació perquè ens preocupava l'aplicació de la Llei 6/93, reguladora de residus industrials, i la seva concreció a través del programa de gestió de residus especials, i entenem que del debat d'aquesta interpellació van quedar clares algunes quantes coses que el conseller no sols no va rebatre, sinó que fins i tot ens va donar la raó.

Per una banda, el desconeixement real, la constància que hi ha un desconeixement real de quins són els residus industrials que es generen avui a Catalunya amb exactitud, és a dir que partim de bases que no són les reals, sinó les hipotètiques a partir de declaracions de les empreses que declaren el que declaren.

Segona, que, tal com mana la Llei reguladora de residus, les prioritats en aquesta Llei són les de minimitzar, reutilitzar i reciclar, i que això, en canvi, al Programa de gestió de residus no té una traducció des del punt de vista pressupostari, ni molt menys de l'interès. Vam comentar que entre les dues partides de reutilització –reciclatge i minimització– no sumen, no arriben al 10% del conjunt de les inversions presentades en aquest Programa.

Per tant, això ja és una contradicció important d'aquesta prioritat teòrica que planteja la Llei i que, a més a més, ens preocupava més –i tampoc no se'ns va dir que es volia fer res en contra– que la minimització i la valorització no es plantegen com una obligació, sinó que es plantegen des d'un punt de vista merament indicatiu, des d'un punt de vista inductor a aquells que vulguin fer-ho voluntàriament per la via de les subvencions. Per tant, creiem que això no és realment fomentar i prioritzar aquest tipus de mesures que marca la llei.

Per altra banda, també vam estar d'acord amb el conseller que, si realment volem reduir la producció dels residus, reduir la producció de productes que siguin tòxics, perillosos, nocius per als ciutadans, no hi ha més solució vàlida que la d'implicar el conjunt de la societat en canvi de costums, en canvis d'hàbits, en canvis de les formes de vida, de les formes de producció d'alguns dels productes.

I això vol dir que hauria d'afectar, per una banda, els mateixos empresaris com a generadors, les mateixes indústries com a generadores d'aquests residus, però també el conjunt dels ciutadans en tant que consumidors i que per passiva també generen quan rebutgen alguns dels productes que no són utilitzables o que es fan vells, generen també aquests residus, i que per això és fonamental tirar endavant una política ferma, decidida, activa d'educació i sensibilització mediambiental.

A partir d'aquí, la deducció que nosaltres en fèiem, i seguim fent encara amb més força, és que és improcedent o fins i tot contraproductiu impulsar plantes incineradores com la que en aquests moments tanta força es fa per instaurar al municipi de Constantí, a la zona industrial del Camp de Tarragona. I dèiem que és improcedent o fins i tot contraproductiu per dues qüestions que no se'ns van, tampoc, poder respondre: per una banda, perquè hi ha instal·lacions a Catalunya que poden cobrir aquestes preteses –i dic «preteses» perquè entenc que no són reals– necessitats d'incinerar. Avui es planteja la necessitat de crear, d'implantar una planta incineradora a Constantí per a un volum de residus de 30.000 tones l'any, quan el mateix programa parla –i van ser dades que després d'acabar la interpellació li vaig fer notar al conseller que eren certes les confusions– des de 4.600 tones per any a més de 16.000. Els números que ens consten

a nosaltres –i no fem més que mirar les plantes que estan autoritzades– superen les 35.000 tones per any. I això tampoc no se'ns va aclarir, si les emissions que es fan de les plantes autoritzades o no autoritzades són les correctes i es controlen com s'haurien de controlar, però en tot cas entenem que seria més econòmic i més beneficiós per al país controlar aquestes emissions i corregir les que siguin incorrectes, que no plantejar noves instal·lacions i deixar les actuals de la forma que estan.

Per altra banda, vam dir que era contraproductiu perquè amaga, disfressa o retarda la percepció del problema, és contrària a aquesta necessitat de sensibilitzar la gent sobre els problemes mediambientals i, en tot cas, el que planteja és la confiança cega en la tecnologia. Ja ho resolem, la tecnologia té solució per a tot, podem seguir produint residus, perquè després els sabem eliminar –i dic això a consciència– per la via de la incineració.

Per tant, entenem que la incineradora de Constantí no és més que una inversió econòmica, que evidentment s'ha plantejat des del punt de vista de rendibilitat, però que no és ni necessària ni «productiva».

I que, en canvi, tampoc el conseller ens va aclarir per què no s'utilitzen altres sistemes substitutius de la incineració, com podrien ser sistemes ja comprovats en altres llocs, que és això de la declaració de residus organoclorats, el *land farming* en residus dels hidrocarburs o substitució de productes per altres productes que no tinguin aquests problemes, com pot ser el percloroetilè de les tintoreries, substituïble per altres substàncies i que representa un volum anual de dues mil tones, o els dissolvents, que segons les dades del mateix Programa de residus, signifiquen el 40% –40%– dels residus incinerables.

En conseqüència, el que hem fet ha sigut una Moció en què intentem clarificar totes aquestes qüestions i incidir en la necessitat de canviar la política de gestió dels residus que es porta avui. I, lògicament, la primera conclusió que s'extrau de tot això és la necessitat de conèixer quin és el problema que tenim, quins són el volum, la caracterització, els residus que produïm a Catalunya. És el motiu del primer punt d'aquesta Moció.

Després, del que es tracta és, si realment ens creiem que la minimització i la valorització són, com diu la Llei, les actuacions prioritàries, d'elaborar i aplicar aquests programes específics que impliquin –i quan diem «impliquin» vol dir que no indiquin, sinó que «implicar» vol dir obligar les indústries generadores dels residus tòxics, perillosos i altament contaminants a fer les actuacions que es creguin necessàries o prioritàries.

La tercera parla que els plans d'actuació s'han de concretar d'una manera prioritària i fonamental en aquelles comarques que lògicament generen més residus, perquè són les de major implantació industrial i que tots coneixem. Nosaltres hem establert com a les més importants, sense voler dir que amb caràcter exclusiu, però sí prioritari: Tarragonès, Vallès Occidental, Vallès Oriental, Barcelonès i Baix Llobregat.

A partir d'aquí, la quarta és allò de la garantia i de l'eficàcia; per ser eficaços hem de canviar els costums i canviar els costums vol dir que hem de fer tota aquesta tasca d'educació i sensibilització mediambiental i per això ens basàvem en la proposta de resolució del Parlament Europeu, que no sols hem de dissenyar d'acord amb el que proposa aquesta resolució, sinó que l'hem de posar en marxa, i incideixo aquí perquè del que es tracta no és de dibuixar actuacions, sinó de portar-les a terme.

Posteriorment, el que plantejem és que en congruència amb la Llei, el que hem de fer és canviar els recursos presupostaris del Programa de gestió i, d'acord amb el cinquè programa comunitari, que també prioritza, d'acord amb la nostra Llei, les actuacions i les inversions en matèria de minimització i de valorització, anar per aquesta via, per canviar els recursos i destinar més a la minimització i a la valorització.

Conseqüència també de tot això, el sisè punt és el que demana la moratòria en la construcció d'incineradores de residus, de manera que primer apliquem totes les mesures de minimització i de valorització i, mentrestant —aquí hi ha un error que atribuiria a la mecanografia—, que es confirmen altres alternatives de disposició de rebuig —com he dit—, com poden ser la declaració, el *land farming* o altres.

I també considerem fonamental per al bon èxit, per a evitar recels, per a tindre major informació, perquè hi hagi transparència i hi hagi compromís de tots els sectors afectats, que es garanteixin mecanismes de participació i d'implicació social en tots els debats, en totes les actuacions que s'han de realitzar en el tema dels residus industrials.

Entenem que és una Moció de caràcter constructiu, que és fruit de la mateixa interpellació i de les conclusions a què tots vam poder arribar en el tema de les respostes del conseller i que fóra bo que realment ens prenguéssim el tema dels residus industrials seriosament i comencéssim a actuar en conseqüència.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Hi ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Espadaler.

El Sr. ESPADALER: Gràcies, senyor president. Senyors i senyors diputats, entenc que per fer una defensa de les esmenes que hem presentat el nostre Grup, que és a tots els punts excepte al número 2 —que acceptaríem amb el mateix redactat que està el punt número 2, i per tant votaríem a favor—, hauria de tornar una mica al que va dir el conseller en la seva intervenció i que, pel que dedueixo de les explicacions que ha fet el senyor Gimeno, o no ho va entendre o no ho va voler entendre; no entro en més matisacions.

A veure, nosaltres partim d'un marc general en el qual tenim el Decret 2/91, per una part; la Llei 6/93 i les directives comunitàries al Cinquè Programa i l'Agenda XXI. A partir d'aquí ens plantejem uns objectius concrets, que són, es poden reduir a tres grans línies d'actuació: minimització, valorització i disposició del rebuig.

Em temo que quan parlem de prioritats parlem de coses diferents, i potser aquí rau la discrepància de fons que podem tenir amb el senyor Gimeno o amb el Grup d'Iniciativa. Prioritzar el pla de residus per nosaltres és que cal prioritzar per igual la minimització, la valorització i la disposició del rebuig; per quina raó?, senzillament perquè hi ha residus que es poden minimitzar en l'origen, hi ha processos industrials que permeten prioritzar la minimització en el seu origen, per tant, ja no generem el residu. Sabem que en altres casos això no és possible, però sí que els podem valoritzar un cop aquests residus han estat utilitzats en el procés industrial, per tant, aquesta és una segona prioritat. I hi ha un altre tipus de residus que, malauradament, ni es poden minimitzar en origen ni es poden valoritzar un cop fet el procés industrial.

Per tant, per nosaltres, aquestes prioritats no són prioritats cronològiques. No és dir: «escolti, minimitzi, valori i després, doncs, disposició del rebuig», en aquest cas concret que vostè hi feia èmfasi, planta de Constantí. Entenem que estem parlant de conceptes diferents, per nosaltres prioritzar és, davant de tres opcions que tenim, que les tres són igualment prioritàries i que hem de tendir, evidentment, a minimitzar el residu i a valoritzar el residu, però sabem que sempre tindrem alguns casos en què això no serà possible, per tant, optar per la disposició del rebuig. Això per una part.

El senyor Gimeno feia un altra vegada referència als dubtes que ja va plantejar i que jo entenc que el conseller els va respondre, però molt breument; doncs com que ell hi ha fet referència, em veig obligat també a tornar a respondre una mica. Ell em diu: «Estem fent un pla de residus sense conèixer exactament quina quantitat de residus produïm en aquest país; ens basem només en les declaracions i això no és suficient». En això em sembla que estem parcialment d'acord, ens basem en unes declaracions i ja li ho va dir el conseller que calculem que a part d'aquestes 816.000 tones se'n generaran, nosaltres calculem que unes 300.000 més. Evidentment nosaltres no tenim una bola per endevinar-ho amb exactitud, però ens sembla calculable aquesta quantitat, que evidentment seran més de 816.000, s'augmentaran d'un 300.000 tones més.

La segona qüestió que plantejava una altra vegada, per segona vegada el senyor Gimeno, és que tenim prou capacitat d'incineració i que, per tant, a partir d'aquí conclou que no cal posar en marxa la planta de Constantí. És precisament perquè calculem que hi ha aquest augment de 300.000 tones més respecte a les 816.000 que tenim en aquests moments declarades del 92, és precisament perquè hi ha aquest volum de residus de més, que és un percentatge elevat de més, que calculem que sortirà, i en això estem, suposo, d'acord, que ens caldrà implementar unes mesures de disposició del rebuig, com és el cas de la planta de Constantí.

Pregunta, també, el senyor Gimeno, com preguntava en la interpellació, per què és tan necessària i urgent la planta de Constantí. Tornem una mica a allò del tema de les prioritats. La Llei 2/91 fixa un termini de cinc anys —és a dir que

s'acaba el 1996— per tenir, doncs, tot el tema resolt de la disposició del rebuig. Una planta incineradora és evident i em sembla que ho sap tothom que no es fa d'un dia per l'altre i, per tant, si volem complir els terminis legals que ens fixa la Llei 2/91, ens sembla raonable començar a posar en marxa aquesta incineradora, començar el procés de construcció, doncs, ara precisament, per acotar-nos i per complir allò que estableix aquesta Llei.

I l'última pregunta, o la penúltima pregunta, demanava el senyor Gimeno i tornava demanar avui —ho demanava en la interpellació i ho demanava una vegada més avui—: començar per incinerar és la millor manera de promoure la reducció dels residus? Evidentment que no, però jo entenc que treu una conclusió falsa. El fet de construir una incineradora no implica, necessàriament, almenys al nostre entendre, no implica necessàriament que la gent digui: «Home, tenim un instrument per incinerar, doncs, no valoritzem, no intentem reduir en origen el residu, sinó que portem-lo directament a la incineradora.» Jo entenc que aquí vostè treu una conclusió equivocada. Vostè va assistir a la presentació del Pla de residus en Comissió i va quedar molt clar, doncs, que hi haurà una qüestió —que ara jo no la porto aquí, no en sé els termes—, però, que al què tendia o que es veia clarament l'objectiu que perseguia era, doncs, primar molt notòriament la minimització i la valorització dels residus. Per tant, hi han altres vies per les quals intentem o intentarem —i em sembla que aquesta qüestió n'és una bona fórmula—, doncs, persuadir els productors, els empresaris, a minimitzar i a valoritzar els residus. Per tant, entenc que és falsa la conclusió de dir: «Vostès fabriquen una incineradora, per tant, tothom correrà a incinerar els seus residus i passarà, d'alguna manera, de la minimització o de la valorització.» Entenc que aquesta conclusió és falsa.

I, per últim, torno una mica al tema de les prioritats que estableix la Llei de residus. Tornant una mica al que deia al començament: per nosaltres les prioritats no són prioritats cronològiques, sinó el que cal fer en cada cas i en cada moment, i d'aquí es desprèn, doncs, que, al nostre entendre, la planta de residus de Constantí és absolutament necessària.

El que sí que li voldria aclarir, també —i em sembla que això és important perquè hi ha tornat a fer referència legítimament avui—, són unes suposades contradiccions que teníem entre unes quantes pàgines del Projecte de residus. Vostè ha citat la pàgina 38, la 40, la 99 i la 149 —són les que va citar, ho he tret del *Diari de Sessions*—; voldria aclarir-li que vostè estava comparant un seguit de coses diferents. És obvi que el conseller en aquell moment no li va poder respondre, doncs, entre altres coses perquè suposo que no portava el Pla de residus a mà, i ens haguéssim hagut d'esperar molta estona per saber veure quines taules estava buscant vostè. Li ho intentaré aclarir. «A la pàgina 38», vostè ens diu, «parlen de 9.219 tones; a la 40 parlen de 4.595; a la 99 parlen del 2%, i a la 149 parlen de 2.000.» I ens deia que, a partir d'aquí, vostè deduïa que aquest Pla era una espècie de bunyol en el qual es feien anar les xifres així de qualsevol manera.

A la pàgina 38 —que per cert no és la 38, sinó la 37; la 38, me l'he anada a mirar i és una pàgina en blanc, suposo que es deu referir a la pàgina 37—, la taula número 5, les 9.219 tones anuals corresponen a les declaracions d'empreses de l'any 1992; són les tones que incineraven a fora d'aquestes empreses. Per tant, aquest és un concepte: 9.219 tones declarades el 1992 per les empreses i que incineraven fora d'aquestes empreses.

A la pàgina 40 es parla de 4.595 tones, que es refereixen a les empreses gestores, no a les productores, sinó a les gestores, les que tractaven els residus. Per tant, estem comparant coses diferents. Es refereix a quants residus es van tractar i a com es van tractar aquests residus; per tant, estàvem comparant o estava vostè comparant dues coses diferents i és lògic, doncs, que no es correspongui l'una amb l'altra.

A la pàgina 99, a la taula 17, vostè parla d'un 2% i en deduïa que hi havia una quantitat de..., ara no recordo exactament de quant. Aquest 2% equival a les 9.219 tones i, per tant, estan en consonància amb la pàgina 38, tones/any; per tant, és coherent perfectament la pàgina 99 i la 48. Si calcula bé, està arrodonit, no són les 9.219 exactes, però li hauria sortit aquesta quantitat; està arrodonit el decimal.

I per últim, la pàgina 149, que vostè ens deia que parlava de 2.000, es referia a una cosa també diferent dels anteriors punts. El 92 hi havia autoritzada una planta mòbil, que tenia una capacitat d'incineració de 2.000 tones mètriques/any. Per tant, es referia a aquest quadre de la pàgina 149, a aquestes tones que es podien incinerar.

Em sembla que he intentat respondre una mica als interrogants que plantejava vostè, i em sembla que queda palesa, per part del nostre Grup, la voluntat, doncs, d'arribar a un acord, perquè compartim en el fons —i d'això n'estic absolutament convençut o n'estem absolutament convençuts— que cal minimitzar els residus, que cal valoritzar els residus i que quan no sigui possible, i en això segur que també estem d'acord, cal, doncs, la incineració o la disposició controlada d'aquests residus. Hem entrat el text alternatiu a transaccionar; li avenço que el punt número 2, l'hi votarem a favor i li demano que, ja que nosaltres hem fet aquest esforç d'acostament, que faci vostè el mateix i, doncs, accepti les esmenes que hem presentat a la resta de punts, que jo entenc que no els canvien, en absolut, en la seva substància. Només en un cas —en aquest sí que podem tenir un desacord important—, que és en la moratòria —en la moratòria— que vostès ens demanen sobre la incineradora de Constantí i que, per les raons que ja he exposat, doncs, no és possible, si és que volem complir la Llei 2/91.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler. Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. Grup Mixt, el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Només per anunciar el vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Avui, sortosament, em complau d'haver estat el tercer a poder parlar, perquè he tingut la sort que el senyor Espadaler, doncs, amb motiu d'haver presentat totes aquestes esmenes a la Moció del Grup d'Iniciativa, l'he pogut escoltar, però li haig de dir, senyor Espadaler –potser el president em cridarà l'atenció–, que m'ha donat la impressió que vostè continuava la interpellació que va fer el conseller, la interpellació, perquè, doncs, vostè ha fet molt esment, més que a la defensa de les esmenes que vostè ha presentat, fins i tot ha fet esment a les pàgines, una per una, i a tots els temes puntuals que en el seu moment, fins i tot, el conseller –perquè està en la resposta– li va donar.

Però crec que el senyor Víctor Gimeno ha dit una cosa molt important, que és que el conseller li va donar la raó en la resposta que li va fer a la seva interpellació. I, consegüentment, i havent escoltat personalment aquella intervenció, i després de veure la Moció que ha presentat en Víctor Gimeno en nom d'Iniciativa per Catalunya, és coherent amb la seva interpellació. I veient, a la vegada, les esmenes presentades pel Grup de Convergència, llavors es diu: «Caram!, sí que ha de ser important aquesta Moció que, de set punts, hi han sis esmenes presentades pel Grup de Convergència.» Vol dir que és una moció que, evidentment, fa pessigolles, preocupa moltíssim, pel tema del programa de gestió.

Però un cop has llegit detingudament cadascuna de les esmenes presentades per Convergència, jo no sé què farà el senyor Víctor Gimeno, perquè no hem parlat sobre aquest tema, si les acceptarà totes, si les acceptarà en part o si no n'acceptarà cap, però la realitat és que converteix aquesta Moció en una –convertiria, evidentment– moció *light*, si el senyor Víctor Gimeno acceptés les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió.

Senyor Gimeno, el Grup Popular..., potser sí que ja en el punt tercer, quan vostè parla d'establir els plans d'actuació concrets en certes comarques, que potser en falta alguna d'aquestes comarques, i podríem parlar de si n'hi ha algunes més que haurien de correspondre, i en aquest cas potser tindria una miqueta més de sentit l'esmena de Convergència. De totes maneres, li haig de dir que tindrà el suport completament de tots els set punts de la Moció. Evidentment, en el tema, fins i tot, de Constantí, perquè, fins i tot, el conseller tampoc no va respondre amb la màxima claredat possible –ni en aquests moments el senyor Espadaler– sobre el tema sisè, que vostè demana l'acord d'una moratòria en la concessió de les incineradores; vostè ha fet esment que aquí, per la transcripció mecanogràfica..., és cert, el comprenc perfectament. Per tant, no ha quedat clar el seu Grup de Convergència en l'esmena número 6. Jo li dic que el Grup Popular, nosaltres, li donarem tot el recolzament; vostè pot fer el que calgui, si accepta alguna esmena, evidentment, si l'accepta també, doncs, hi estarem d'acord.

Però sí que voldria remetre que les esmenes de Convergència configurarien una cosa *light* a la seva Moció.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sota el punt de vista del nostre Grup Parlamentari, l'única possibilitat de tenir un país modern, un país competitiu, un país amb futur és tendir cap al desenvolupament sostenible. Per tendir cap al desenvolupament sostenible, certament, cal que hi hagin canvis tant en el sector primari com en el secundari, com en el terciari, com en la mentalitat i els usos habituals que es fan de les coses per part de la ciutadania en general.

Per tant, nosaltres creiem molt oportuns els programes d'educació i sensibilització dels ciutadans i específics, perquè parlem de residus industrials en el sector secundari que es mencionen en aquesta Moció. I per tant, igual que a tota la Moció, donem suport a aquests punts.

D'altra banda, nosaltres pensem que impulsar les mesures de minimització i valorització sobre els residus industrials redunda una altra vegada en aquesta via cap al desenvolupament sostenible i que és absolutament fonamental perquè es pugui anar solucionant tots els problemes greus que actualment encara tenim en el tema dels residus industrials.

És clar, per poder minimitzar i poder valoritzar cal saber ben bé quin és el tipus de residus que es generen, a més a més de la quantitat dels residus que es generen, perquè en funció del tipus de residus que es generen, doncs, es pot aplicar un sistema de minimització o no o es pot aplicar un sistema de valorització o no.

Per tant, també ens sembla correcte, doncs, buscar aquestes auditories, aquest cens dels residus que s'estan generant, i molt especialment el que podríem dir-ne residus especials, en tant que són els més desconeguts i en tant que sembla ser que els actuals coneixements dels residus que generen, doncs, són més incomplets.

Per tant, nosaltres donaríem suport a tota la Moció, tenint en compte també que aquests censos allà on fan més falta és allà on es generen i, per tant, que s'ha d'incidir especialment a les comarques més industrialitzades, i que cal que es posi en moratòria tot el que són els sistemes de tractament de residus –és a dir, una vegada superada la minimització i la valorització– en tant que –i en el cas de la incineració específica que s'ha parlat aquí– no només es tracta d'un element de difícil acceptació social, sinó que significa un risc. El risc que existeix una estructura que necessita ser alimentada hi hagin o no hi hagin prou residus perquè s'alimenti i, per tant, sense tenir una sèrie d'informacions, que és el que en aquests moments es sol·licita, no deixa de ser un perill, doncs, que ja existeixi l'estructura per si de cas.

Per tots aquests motius el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana donarà suport a la Moció sobre residus que ha presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo volia parlar aquí del tema que, possiblement, ha generat més intervencions, ha generat més paraules, més escrits i, possiblement, més legislació de tots els temes que tractem en el Parlament.

Possiblement, hauríem d'aplicar-nos aquests criteris de què tant a vegades parlem des d'aquesta tribuna i, sobretot, últimament des del Govern, que seria reduir les paraules, reduir les intervencions, reciclar, possiblement, molt del paper que ha generat aquest tema i dedicar-nos a actuar. Perquè, possiblement, el problema dels residus industrials, el problema dels residus a Catalunya és un dels temes que requereix una urgent intervenció més prioritària per part del Govern.

I sempre ho diem, ho plantejem –el nostre Grup ho ve dient des de fa molts anys; no és una intervenció, per tant, que digui res de nou– en el sentit que si no s'actua amb urgència en el tema dels residus, en alguns temes, possiblement estem fent tard.

La interpellació que es va substanciar l'últim dia va qüestionar, fonamentalment, el problema dels residus industrials, però no ens hem d'oblidar que la Llei que vam aprovar ara justament fa un any plantejava la necessitat que els residus es veiessin des d'una perspectiva global, i s'ha presentat recentment un programa de residus especials, quan el que plantejava la Llei era la necessitat de plantejar un programa de residus a nivell global; és a dir, un programa que plantegés la problemàtica dels residus des d'una òptica general, no només els residus especials, sinó uns dels més problemàtics, com són els residus municipals. El compromís, per tant, és la presentació, que no s'ha fet, a nivell d'aquesta cambra no només del Programa de residus especials, sinó també del gran problema que representen els residus municipals. Hi ha un compromís, aprovat en el Ple d'aquesta cambra l'any 91, que es presentaria el Programa de residus municipals per abordar aquesta problemàtica. Estem a l'any 94, i aquesta Resolució que vam aprovar per unanimitat en el Ple d'aquesta cambra encara no s'ha presentat, i nosaltres pensem que s'hauria de presentar amb urgència el Programa de residus municipals, juntament amb el Programa de residus especials, perquè s'abordés la solució d'aquest greu problema que tenim a sobre. I no es tracta només de parlar que hem d'abordar els residus en la seva òptica de la minimització, la reducció i el reciclatge; després, hem de prendre les mesures concretes perquè això es porti a la pràctica. I l'any que vam aprovar –ja ho vàrem posar de manifest aquí– que s'havia d'avançar en el tema del reciclatge i la recollida selectiva, on tenen un compromís molt elevat els ens locals, vam rebaixar la partida pressupostària que es dedica als ens municipals d'un 35%. Dificilment aquests que més compromís tenen a l'hora d'abordar aquesta problemàtica podran fer-ho si no tenen un recolzament adequat.

Nosaltres votarem favorablement a la majoria de les propostes que el senyor Gimeno, el Grup d'Iniciativa ha presentat en el tema d'aquesta Moció, però manifestant que la intencionalitat i els propòsits estan en la mateixa línia que nosaltres recolzem, si bé nosaltres creiem que hem de passar

dels propòsits, dels bons propòsits –que són interessants, que són positius, que nosaltres els recolzem i els recolzarem–, per passar a mesures concretes d'actuació per resoldre el problema dels residus industrials i els residus en general.

Per aquest motiu creiem nosaltres que el dèficit número u que tenim en aquests moments és un dèficit, fonamentalment, d'infraestructures de tractament dels residus industrials i dels residus en general, i per aquest motiu nosaltres creiem que s'ha d'actuar no només a l'hora d'abordar un tipus concret d'infraestructura, sinó que s'haurien d'abordar altres tipus d'infraestructures que no existeixen en aquest moment per tractar els residus industrials. I per aquest motiu nosaltres no podem donar recolzament que es pari una de les infraestructures que creiem que són més necessàries a l'hora d'actuar per fer una política que necessita aquest país –com sempre hem dit–, no una política d'imatge, una política de propòsits de bones intencions, sinó una política de xoc, per tractar fonamentalment els residus que s'aboquen i que s'escampen per tot el territori, no només els industrials, sinó tot tipus de residus. I d'aquí que faltin evidentment infraestructures importants, a part d'incidir que es faci una política econòmica, financera, perquè es potenciï la minimització, la reducció, el reciclatge i la recollida selectiva, però també que aquests residus que s'escampen pel territori no s'escampin d'aquesta manera, sinó que es tractin correctament, amb les infraestructures que són necessàries.

Per aquest motiu no votarem el punt que tracta d'aquest tema.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el proponent de la Moció, el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Voldria, a part d'agrair el suport manifestat pels diversos grups parlamentaris, molt especialment agrair l'interès del Grup de Convergència i Unió per presentar sis esmenes als set punts que hi havia; interès perquè, d'alguna manera, és un cert compromís que alguna cosa volen que s'aprovi –a vegades vénen aquí, no fan cap esmena i diuen que «tot això ja ho fem, i, com que ja ho fem, és innecessari que aprovem res»; aquí almenys hi ha un esforç de fer alguna cosa. Però, per altra banda, dir que m'he quedat sorprès, de dir –pràcticament no he defensat les esmenes, sinó que he fet una crítica contundent o amb l'intent de ser contundent a les manifestacions meves–..., per dir: «Com que estem d'acord, fem unes esmenes que no modifiquin res del contingut.» Si no modifiquessin res, no caldria fer esmenes; és a dir, si no hi hagués una modificació del sentit, possiblement no caldria fer esmenes, perquè, d'esmenes lingüístiques, ja en fan els correctors pertinents de la cambra, i no crec que sigui el paper d'un grup parlamentari fer esmenes de caràcter tècnic.

Ans de pronunciar-me sobre les sis esmenes –ja dic, me les he llegit atentament, i crec que algunes dilueixen més, les altres dilueixen menys i altres ho dilueixen tot, no?–, li he de dir que m'he fet un embolic; m'he fet un embolic en el

concepte aquest de la prioritat, de la no-prioritat, de la prioritat cronològica o no cronològica. I jo sí que li puc dir que tinc la transcripció de la intervenció del conseller i el senyor Rueda, i ells diuen..., concretament, el senyor Rueda diu que la minimització és l'element clau del programa de gestió; la valorització en segon terme, i l'optimització en la gestió és l'últim. I és curiós que essent l'últim el dia 15 s'aprova el programa i el dia 16 s'acorda fer la incineradora a Constantí. No s'acorda..., sí, s'acorda formalment, perquè les gestions ja es portaven des de feia molt de temps enrere.

L'altra qüestió, és a dir, no té clares les xifres –no vull entrar ara en el ball de la pàgina 38-40, perquè crec que tampoc no m'ho ha clarificat–, però el que sí que suposo que té clar és que dir «calculem que hi hauran 300.000 tones més» és una altra hipòtesi i no és una realitat. Llavors, suposo que per això fan la primera esmena, en què plantegen la necessitat d'intensificar les tasques actuals –ja se suposa que sempre es fan coses– destinades a caracteritzar amb la major precisió quantitativa, qualitativa i geogràfica els residus especials que es generen a Catalunya per tal d'orientar millor les iniciatives de minimització, valorització i disposició dels rebuigs. I he de dir-li que no és el mateix que plantegen Iniciativa per Catalunya –nosaltres plantejàvem realització d'auditories, que té un major rigor i que té un major grau de compromís–, però és d'aquelles dilucions que encara es veu el color, i, com que encara es veu el color i l'objectiu sí que és intensificar la caracterització i controlar millor què és el que produïm, li acceptaríem aquesta primera esmena.

També li acceptaríem la tercera, en el sentit que la mateixa diputada del Grup del PP, la senyora Dolors Montserrat, comentava. No hem posat..., ne vam posar unes quantes, no era amb criteri limitatiu, i l'esmena de Convergència i Unió no en distorsiona el sentit. Diu: «organitzar plans d'actuació a les comarques de major implantació industrial».

El que sí que li he de dir és que, com que no comparteixo ja la resta de modificacions, que vostè en diu «insignificants» però que jo considero molt significatives, no puc aprovar les restants. Entre altres coses..., li ho explicaré molt breument.

A l'esmena número 3, vostè em canvia el que plantejàvem des d'Iniciativa –«dissenyar i posar en marxa un programa d'educació en matèria de medi ambient»– pel simple compromís de dissenyar campanyes. I, escolti, a les nostres bústies, als nostres despatxos, de papers i de papers editats i de programes elaborats, ne tenim tones, i el que no vull és que li donem el vist-i-plau a fer més papers, simplement; els papers tenen sentit si després es porten a terme, i aquí vostès només es comprometen a dissenyar campanyes. Això no és el que plantegen.

El següent és també una discrepància fonamental: quan nosaltres plantegen prioritzar els recursos pressupostaris cap a minimització i valorització, vostè el que diu és que, els que ja es tenen –no se'n volen destinar més, sinó que els que ja es tenen en el programa–, que es destinin aviat, al més aviat possible. Això ja hauria de ser una conseqüència lògica del programa de gestió, i, per tant, no cal que ho posem

aquí. El que nosaltres plantejàvem és que no s'han de destinar els 5.600 i 5.600, sinó molts més mils, de manera que no fos el 10%, o menys del 10% del conjunt dels recursos, sinó com a mínim un 40 o un 50%.

A la sisena, és clar, si jo li dic que plantegen la moratòria a les incineradores mentre busquem altres solucions, el que aquí es planteja és que s'apliquin les millors tecnologies; vol dir: donem-li garanties a la nova incineradora de Constantí, sense preocupar-nos de les velles incineradores. I en això ja he vist que ha tingut el suport del Grup Socialista, que em sembla molt bé com a opció política que les necessitats o dogmes de fe de les incineradores..., jo no comparteixo ni la filosofia musulmana ni la cristiana: és a dir, uns, fatalisme, s'ha de construir perquè sí, perquè és una obligació, i uns altres perquè ho diu la superioritat. És a dir, no creiem en això de la necessitat de plantes incineradores i no està demostrat en aquest programa ni en la pràctica d'altres llocs.

I l'última –i acabo–, si acceptés dir: «vetllar pel bon funcionament dels mecanismes de participació» vol dir que acceptem que els que hi han ja són suficients i l'únic que hem de fer és fer-los funcionar. I el que nosaltres plantegen no és això, no és que ja n'hi han prous, sinó que el que hem de fer és garantir uns mecanismes reals implicant més gent en la decisió de totes aquestes qüestions. No ens preocupa sols que funcionin bé els que ja hi han, sinó que se'n creïn, que s'impulsin i que, en definitiva, hi hagi com més implicació millor de tota la societat en aquesta problemàtica, que ajudaria molt la sensibilització.

Per tant, lamento dir-li que, a pesar que hem fet aquest esforç, també, d'aproximació, només li acceptaria –com he dit– la primera i segona esmena.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Entenc que s'han de fer dues votacions: una als punts primer i tercer de la Moció, conjuntament. (*Remor de veus.*) El segon, també...

El Sr. ESPADALER: Sí, una votació seria el pròleg, els punts 1, 2 i 3, i l'altra votació seria la resta, és a dir, els punts 4, 5, 6 i 7.

(*El Sr. Madueño demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: El punt 6, separat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. D'acord.

Doncs, en primer lloc, es vota el preàmbul i els punts 1, 2, i 3 de la Moció.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

Ara es vota el punt número 6 de la Moció.

Vots a favor?

Senyor Madueño, el punt número 6, estem votant.

En contra?

Abstencions?

El punt sisè ha quedat rebutjat per 10 vots a favor, 76 en contra i cap abstenció.

Es vota la resta de punts de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta ha quedat rebutjada per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpeHació
al Consell Executiu sobre
l'elaboració dels currículums
educatius en l'ensenyament primari**

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'elaboració dels currículums educatius de l'ensenyament primari, presentada pel diputat senyor Reguant, que té la paraula per fer la seva presentació.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció és la conseqüència de la interpellació que –vostès ho recordaran– es va substanciar al darrer plenari, respecte a l'elaboració dels currículums educatius.

Deixin-me dir tot d'una que, en definitiva, aquest marc es va veure reduït a treballar un sol concepte, que era el dels deures escolars, i que la posició del conseller fou força satisfactòria pel que fa a la descripció del concepte «deure» i la idea que té de reduir aquesta temporalitat millorant..., temporalitat menys i qualitat millor. Per tant, aquesta Moció intenta recollir una mica l'esperit que aquí es va veure en el seu dia i també la normativa legal que la pot permetre.

El primer punt de la Moció parla de conceptualitzar els deures escolars com a treball intel·lectual i en equip, dins l'horari lectiu i com a part integrant del procés d'ensenyament i aprenentatge i, per tant, del currículum, pel que fa al primer nivell de concreció. Penso que aquest punt està sòlidament emparat per la LOGSE, l'article 4, en els seus apartats 1, 2 i 3, que no els llegiré –els coneixen vostès sobrerament–, però només dir que correspon al Govern de l'Estat el macromarc, els mínims, i, a partir d'aquí, pel tercer punt de l'article 4, les administracions educatives competents faran..., ho poden fer sempre, sense depassar, naturalment, el concepte de la normativa marc que pugués crear un greuge comparatiu amb una altra comunitat autònoma. És a dir que de possible ho és; de convenient, vostès ho estimaran, i desitjaria que ho estimessin positivament.

El segon punt parla de mantenir la tendència en l'aplicació de la normativa vigent, així com l'impuls de les directrius de la Conselleria, pel que fa als deures escolars, fixant el primer objectiu que, de la totalitat dels centres, aquests, en cap cas, no depassin les set hores setmanals, tenint en compte l'autonomia del claustre. En definitiva, aquí es recull, pràcticament, literalment la manifestació que va fer en aquesta cambra el conseller Pujals, de dir que aquesta és la

idea que ell té, que la cosa ha d'anar en aquesta línia, en aquesta direcció.

El tercer punt de la Moció parla d'incloure dins l'eix transversal del currículum, en el primer nivell de concreció, l'àrea «Aprendre a aprendre», diguem, en la qual es planifiqui l'adquisició d'hàbits i tècniques d'estudi, així com el desenvolupament d'aprenentatges conceptuals, procedimentals i actitudinals. Entenc que aquest punt donaria satisfacció a l'objectiu plantejat en el Decret 95/1992, del 28 d'abril, en el seu article 215, on parla d'assolir la capacitat d'aplicar individualment i en equip metodologies de treball intel·lectual, etcètera, etcètera.

Tot això respon a la creença que té aquest diputat que el tema de deures –també va sortir reflectit aquí en la interpellació que es va substanciar– és molt d'autonomia de centres, d'autonomia d'aules, de cada professor, i això es fa en una societat, en una família que hi va un nen que un professor no li ha manat res, pràcticament, i un altre que l'ha sobrecarregat, amb la qual cosa es produeix una distorsió en la convivència familiar important, que ho explicava l'altre dia i ara no m'hi estendré.

Sí que voldria dir, no obstant, recollint que el conseller em va demanar que li esmentés algun poble o algun centre en què això pogués passar. I jo, que vostès saben que la meua capacitat de poder captar territorialment aquesta manca no és tanta, però, m'he permès de fer una petita llista de pobles, diguéssim, que no són un, sinó unes desenes –no els els llegiré tots, naturalment–, però on es prova que, per exemple, aquest problema passa, per exemple, al CP de la Canonja; que passa en els CP de Cardedeu, Bescanó, Almenar, Mollerussa, Bell-lloc, Juneda, Ponts, Alfarràs, Torà, Cerdanyola del Vallès, Alcover; als col·legis Montserrat-Guinardó, de Barcelona; Anxaneta, de Valls; Guillem, de Balsareny; Sant Jordi, de Navàs; Salvador Llobet, de Granollers; Sagrada Família, de Caldes d'Estrac; Pere Anton, de Granollers; Pas de la Carrera, de Palafrugell..., etcètera. No m'estendré més perquè no em sembla que sigui convenient. Només crec que he intentat provar, modestament, que no es tracta d'un cas aïllat, que era l'únic punt de gran discrepància que vaig tenir amb el conseller Pujals, que ell minimitzava això, dient: «No, això pràcticament no passa..., això era abans..., això és un tema superat...» No, crec que és un problema que està viu, que està molt estès, que ocupa tot el territori del país i que és absolutament convenient posar-hi remei, i s'hi podrà posar remei d'una manera seriosa i legal aprovant aquesta Moció, que obligaria la Conselleria i el Govern a prendre les mesures adients.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció, per la qual cosa es passa directament a la intervenció dels grups que ho sol·licitin. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, un dels elements fonamentals de l'estructura interna de les àrees i matèries curriculars proposada per

la LOGSE és la definició dels procediments i dels hàbits de treball intel·lectual que han d'assolir els alumnes en el procés educatiu, procediments que integren un conjunt d'acions dirigides a assolir i aprofitar unes destreses, tècniques, mètodes, estratègies cognoscitives adequades a l'evolució psicològica dels alumnes, i també la creació d'hàbits que permetin tenir els estris necessaris per accedir al coneixement.

La capacitat dels alumnes per identificar, classificar, comparar, explicar i interpretar la informació que reben exigeix un esforç que sovint es troba limitat per les *ratios* alumne/professor i pel fet que els horaris docents s'han descarregat en excés. Catalunya i la resta d'Espanya es mouen en uns horaris lectius molt més baixos que els estats de la Unió Europea i que els estats de l'OCDE. Sense anar-nos a l'extrem del Japó, hem de reconèixer que hem posat massa baix el llistó d'exigència pel que fa al nostre ensenyament de caràcter obligatori. Orientats per un pseudo-progressisme, s'han anat disminuint les activitats lectives complementàries que representaven els deures, que tradicionalment han estat un dels elements més eficients pel que fa a l'adquisició individual d'hàbits i mètodes d'estudi, i ara ens trobem que els alumnes avancen en el procés educatiu sense adquirir hàbits i tècniques d'estudi, arribant a la universitat sense mètode per realitzar les tasques universitàries i intel·lectuals. No és casualitat que els alumnes de les escoles d'iniciativa social tinguin en aquest àmbit una millor formació, si els comparem amb els de l'ensenyament públic, ja que forma part en general del seu estil educatiu reconèixer la importància del treball intel·lectual dels alumnes a les seves llars. En aquest sentit, doncs, estem d'acord amb el punt 1 de la Moció presentada pel Grup Mixt.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, creiem que seria una violació de la llibertat educativa el fet de limitar els drets dels pares a escollir una educació per als seus fills on els deures tinguin una presència major o menor que les set hores setmanals que ens proposa aquesta Moció: si un pare escull per al seu fill un sistema formatiu en el qual dediqui ics hores diàries a casa seva a aquesta activitat, no podem dir-li cap cosa, perquè es tracta d'una qüestió que pertany als mateixos drets de la família pel que fa a l'educació dels fills. Per això ens abstindrem en el punt 2 d'aquesta Moció.

Pel que fa al punt 3, creiem que seria contradictori amb el propòsit de la LOGSE diferenciar l'objectiu d'aprendre a aprendre com una àrea de coneixement diferenciada, donat que es tracta de quelcom que s'ha d'integrar en totes les àrees i matèries curriculars, ja que aquest objectiu s'ha de referir a les diferents assignatures. No es poden ensenyar de forma eficaç les matemàtiques o qualsevol altra matèria curricular sense ensenyar a aprendre alhora, al mateix temps que s'ensenyen uns determinats continguts. Tota la part relativa als procediments intel·lectuals i als hàbits de treball és quelcom que no es pot diferenciar en una determinada àrea o matèria curricular, com a mínim fins a l'ensenyament secundari obligatori. Com que aquesta Moció no aclareix o entenem que no aclareix el tram al qual s'incorporaria

aquesta àrea, el nostre Grup Parlamentari s'abstindrà també en el punt 3 de la Moció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres ens abstindrem en els tres punts d'aquesta Moció, per tres raons diferents. En el primer apartat, perquè nosaltres considerem que, essencialment, el que planteja està recollit ja a la normativa corresponent, i que, en tot cas, el que caldria seria impulsar les actuacions de la inspecció, etcètera, i veure si realment la normativa es compleix o no, però, en tot cas, seria —hi insisteixo— per una altra via.

En relació amb el segon punt, nosaltres pensem que podria afectar l'autonomia quant a l'aplicació de la Llei i que pensem que no seria bo que nosaltres, des d'aquí, ara intentéssim imposar aquests criteris tan concrets i determinats, que, hi insisteixo, podrien anar en detriment de l'autonomia dels centres.

I quant al tercer punt, lamentant-ho, però no hi estem d'acord: no pensem que hagi de ser tampoc una àrea específica, determinada, és a dir, una matèria concreta, separada de les altres, la d'aprendre per aprendre, és a dir que això ha de formar part de tots els currículums —en conseqüència, de totes les àrees— i ha d'estar present en tots els àmbits de l'ensenyament, i, per tant, lamentant-ho, perquè certament valorem molt positivament la tasca que es fa des del Grup Mixt, perquè sabem que sempre és una tasca feixuga i solitària, però en aquesta ocasió, lamentant-ho molt, no li podem donar suport.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Tan sols per fer avinent el nostre vot en forma d'abstenció als tres punts d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Sí, gràcies, senyor president. Per dir que no hi votarem en contra, perquè entenem el problema: alguns centres poden seguir amb l'antiga concepció del deure, encara que esperem que siguin menys cada dia, i potser s'haurien de millorar els serveis d'inspecció, per orientar els centres, d'una banda, i per vigilar el compliment de la normativa.

Ara, la nostra posició serà la d'abstenció, i voldria que el senyor Reguant entengués aquesta abstenció com a comprensió del problema, encara que no assentiment en els termes literals, perquè tenim una certa dificultat per votar el redactat exacte: en primer lloc, sembla, respecte al primer

punt, que ja existeix una normativa; respecte al segon punt, a nosaltres ens sembla que la normativa s'ha de complir, i vigilar el seu compliment, no ens sembla que es pugui votar de mantenir una tendència a aplicar la normativa, i, respecte al tercer punt, estem d'acord amb la idea d'aprendre a aprendre, probablement és tan important com l'adquisició de coneixements, o més, l'adquisició d'hàbits, encara que les dues tècniques estan relacionades, però també, tal com està redactat, ens és difícil votar-hi a favor.

Per tant, jo pregaria al senyor Reguant que entengués aquesta abstenció com a una comprensió del problema, però no assentiment en els termes literals.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre diputat senyor Reguant, és interessant que hagi plantejat aquesta Moció, que, no obstant això, haurem de votar en contra per raons que a continuació exposarem, perquè ens permet, a tots plegats, d'aprofundir en un tema tan apassionant com és el de l'educació a través d'un sistema nou, i, alhora, d'aclarir-ne alguns conceptes. Hi ha massa interpretacions anecdòtiques i diversificades a l'entorn del fet educatiu, quan, com sempre, i bàsicament, és un compromís triangular format per pares i mares, professors i professores i l'Administració, enmig del qual, com un ull ben obert i encuriós, s'hi troba l'alumne, tot un símbol. De fet, en el nou sistema educatiu l'alumne és el centre d'interès. I què vol dir això? Doncs, principalment, que meditem sobre els següents principis: que l'aprenentatge és un procés constructiu, que només val quan és significatiu, i ho és quan suposa una ruptura i una substitució d'uns conceptes i representacions per uns altres; d'això, se'n diu el conflicte cognoscitiu, i esdevé la base del desenvolupament tant del coneixement científic col·lectiu com del coneixement racional individual. Per tant, els deures escolars previstos col·lectivament i individualment ja tenen sentit i cabuda en aquesta teoria i pràctica de l'ensenyament-aprenentatge, tant a l'escola com a casa. En aquesta ruptura cognoscitiva i de reconstrucció posterior, els pares i les mares, els mestres i les mestresses en són els incitadors, mentre que l'alumne n'és l'interpret indiscutible. Els educadors esdevenen provocadors i l'ensenyament subversiu. És a través de la provocació i de la subversió que l'alumne aprèn a aprendre conceptes, procediments i actituds en tècniques i hàbits d'estudi adequats als seus ritmes d'aprenentatge. Si l'alumne ha d'arribar a la modificació dels seus esquemes de pensament —i aquesta és una tasca que només la pot realitzar ell o ella—, és necessari orientar-lo i encoratjar-lo perquè es responsabilitzi del seu propi aprenentatge i descobreixi que és possible aprendre a aprendre. D'aquí la importància extraordinària de l'acció tutorial de pares i mares, de mestres i mestresses.

Tot això que li acabo d'expressar, tot això que acabo de dir, senyores i senyors diputats, és una adaptació fidel d'allò que a cada llibret de disseny curricular s'explica amb pèls i

senyals, com aquest d'aquí, que, per exemple, per a orientació de pares i mestres hi ha els següents apartats: un concepte constructivista de l'aprenentatge; el nou model educatiu i la diversitat d'alumnes; la igualtat d'oportunitats; la tutoria i l'orientació; l'avaluació; el professorat, etcètera, que és el que demanen els punts 1 i 3 de la Moció.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, senyor Reguant, podem recordar que va haver-hi un temps llunyà, el de la nostra infància i joventut, que tots teníem deures escolars i sentíem sovint aquestes expressions: «Ja has fet els deures?», «quan hakis fet els deures podràs anar a jugar», «si no fas els deures, no podràs sortir»; o bé el mestre deia, acusant els pares, en certa manera: «El seu fill —o la seva filla— no fa mai els deures.» Els deures eren, si més no, un vincle directe i diari entre pares i mares i escolars; sabem també que aquell interès sovint podia traduir-se en el fet que el pare o la mare, o algun familiar, s'asseia al nostre costat i s'implicava en una tasca escolar concreta nostra d'una manera íntima. Però el temps passa, es consumeix, i aquell confort que suposava l'ajut o l'interès familiar és, com diríem cinematogràficament, *gone with the wind*. (Remor de veus.)

L'educació s'entén com una interrelació bàsica inicial família-escola; ara, avui, però, generalment, sense deures escolars. També, però, amb el compromís bàsic, essencial, de fer realitat aquesta interacció i fer-la fructificar per enriquiment mutu.

I ara pregunto: en quin tant per cent el temps dels deures ha estat substituït pel temps de la televisió? (Remor de veus.) En quin tant per cent el temps dels deures ha estat substituït o omplert per classes extra de tota mena per tal de tenir —entre cometes— «ocupats» els escolars, amb la «peculiaritat» —també entre cometes— que la televisió produeix un cert grau d'addicció i altres efectes i que les classes extra, des de l'esport a la música, a vegades solen produir un cert embafament d'allò que a l'escola li pertoca fer.

Per què aquesta, diguem-ne, reflexió? Aquest any és l'Any de la Família, oi? Doncs bé, perquè la nostra societat en el camp educatiu sovint no acaba d'aclarir allò que té realment pes d'allò que —permetin-me— considero més aviat anecdòtic, puntual: deures sí, deures no; aquest és un debat estèril si no es té compte allò que contestava un gran pedagog italià, Fiorenzo Alfieri, quan li preguntaven si l'escola era l'única responsable de l'educació. Ell deia —italià—: «Sense la participació de la família, no pot funcionar cap sistema educatiu. Si les entitats públiques tenen la responsabilitat d'afavorir i optimitzar i coordinar els recursos educatius d'un territori, a la família li correspon orientar-se a l'interior del sistema i facilitar el viatge del nen a través de diverses oportunitats.» Per tant, l'important és saber la professió de pare —i de mare— i exercir-la. I torno a preguntar: on és el projecte educatiu familiar? Això sí que és un deure. Un cop assumit i exercit, l'anècdota es queda en allò que és.

És per això que, tenint en compte les seves pròpies paraules, senyor Reguant, que ara mateix ha repetit quan li deia al conseller: «De totes maneres, me'n vaig amb la tranquil·litat que vostè m'ha donat en el sentit de pronunciar-se

nítidament en aquest terreny, etcètera», i les de l'honorable conseller d'Ensenyament, que li deia: «Aquest problema no es produeix d'una manera significativa en el conjunt de la població escolar», i concretava: «Si vostè coneix algun cas que els deures puguin representar una càrrega afegida de conflictivitat, li he de demanar que m'ho digui; actuaré en conseqüència», per tant, jo li he de demanar que faci arribar aquesta llista, en conseqüència, al conseller.

Illustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, vostès poden suposar que nosaltres subscrivim aquesta invitació que l'honorable conseller va fer a l'illustre senyor diputat, i acabant, en conseqüència, votarem negativament aquesta Moció. Tot esperant haver anivellat concrecions d'un currículum ben emmarcat, acabo com diu en Vinyoli: «Passem-hi a través i se'ns farà tot claror.» (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Descals.

Passem a la votació del text de la Moció.

Vots a favor? (*Remor de veus.*) Sí? Votació separada de...? (*Pausa.*) El punt 1; molt bé.

Doncs, es vota el punt 1.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

El text de la Moció ha quedat..., no, el primer punt de la Moció ha quedat rebutjat per 3 vots a favor, 57 en contra i 22 abstencions.

Es voten ara els altres dos punts de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els altres dos punts de la Moció han quedat rebutjats per 1 vot a favor, 57 en contra i 23 abstencions.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, Moció sobre la projecció exterior de la cultura catalana, presentada pel diputat senyor Roc Fuentes. Té la paraula.

El Sr. FUENTES: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, certament, pujo a la tribuna amb una tasca certament difícil i feixuga per a mi, que és intentar substituir l'insubstituïble diputat Ignasi Riera. En tot cas –en tot cas–, tinc –jo crec– l'avantatge, el gran avantatge i la gran sort que aquesta Moció crec que es defensa, essencialment, per ella mateixa; els seus punts jo crec que són certament tan adequats, oportuns i que corresponen a les necessitats de la projecció exterior de la cultura catalana en aquests moments, que certament això segurament farà que vostès la votin favorablement.

Nosaltres varem substanciar una interpeHació sobre la necessitat d'incrementar, de millorar, de coordinar, d'impul-

sar la projecció exterior de la cultura catalana des de la Generalitat de Catalunya. Començo assenyalant això perquè no hi ha dubte que la cultura catalana es projecta externament, a partir dels catalans, d'institucions privades, d'institucions públiques, des de molts àmbits. Però, certament, a nosaltres aquí ens correspon parlar, tractar –i així ho varem fer en la interpeHació– de les activitats, de les actuacions del Consell Executiu, del Govern de la Generalitat i també –i també– de les obligacions de l'Estat espanyol i de la necessitat d'impulsar des d'aquí aquestes actuacions que imposa la Constitució a l'Estat espanyol.

Val a dir que la importància de la projecció exterior de la cultura catalana deriva del fet evident que és un dels trets característics, fonamentals de la nostra identitat nacional i que, en projectar la cultura catalana a l'exterior, projectem la nostra personalitat i potenciem la nostra personalitat en tots els àmbits, no únicament –encara que principalment– en el cultural.

Per això –hi insisteixo– nosaltres hem presentat aquesta Moció, que pretén, en el seu primer punt, augmentar la coordinació; per tant, que es coordinin des del departament de Cultura, i en connexió amb la resta dels departaments, totes les actuacions que fa el Govern de la Generalitat per a la projecció exterior de la cultura catalana. És a dir, nosaltres sabem que hi ha actuacions diverses, algunes d'aquestes actuacions prou importants, però pensem –i els fets ens ho demostren– que hi ha fins i tot institucions que actuen fora de l'àmbit de la Conselleria de Cultura i que, per tant, aquesta coordinació és absolutament imprescindible perquè els esforços que es fan tinguin la màxima rendibilitat possible. Tots sabem que la coordinació pot ser un instrument fonamental perquè no hi hagi esforços que quedin malversats –hi insisteixo– en aquestes possibles duplicacions o manques de coordinació.

Hi ha un altre aspecte que pensem que és important i que el Govern de la Generalitat no ha actuat..., no li ha donat la deguda importància, i que són les obligacions de l'Estat espanyol, les obligacions del Govern central en la projecció exterior de la cultura catalana. La llengua i la cultura catalana són un patrimoni a Catalunya, però, segons diu la Constitució, són un patrimoni del conjunt de l'Estat, i l'Estat, i el seu Govern, té obligacions en la projecció exterior de la cultura catalana. La projecció exterior de la cultura catalana no és una obligació exclusiva del Govern de la Generalitat; el Govern de l'Estat també hi té obligacions, i, malauradament, en els pressupostos de l'Estat i en les actuacions de l'Estat, externament, això no s'expressa amb prou claredat, ni tampoc s'ha expressat amb aquesta claredat en aquests pressupostos d'aquest any, que han tingut el suport entusiasta de Convergència i Unió. No hem vist un canvi qualitatiu en els pressupostos de l'Estat pel que fa a la projecció exterior de la cultura catalana. I aquest pensem que ha de ser un dels elements importants, aquí hi ha d'haver un gir, aquí hi ha d'haver un canvi, aquí hi ha d'haver una modificació i vostès l'han d'impulsar, el Govern l'ha d'impulsar. I per això nosaltres plantejem aquest segon punt, d'exigència al Go-

vern central del compliment, ni més ni menys, d'allò que preveu l'article 3 de la Constitució.

El tercer punt de la Moció fa referència a l'adscripció al Departament de Cultura de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis. S'ha parlat a bastament en aquest Parlament de les activitats de l'Institut, que, bé, es poden valorar positivament, si més no en molts casos, però no és aquest el problema. Nosaltres pensem que amb la importància..., com més important sigui aquest Institut, més motiu hi ha perquè estigui precisament escrit al Departament de Cultura. I això lliga exactament amb aquell primer punt que parlàvem de la coordinació dels esforços, del paper de la Conselleria de Cultura i, per tant, que l'Institut d'Estudis Mediterranis estigui adscrit al Departament de Cultura.

Nosaltres pensem també que són molt importants els cursos que d'una manera permanent es fan de llengua catalana arreu del món; és molt important i pensem que això s'ha d'intensificar, que això s'ha d'augmentar, que això s'ha de millorar, però sobretot també pensem que és important que, d'això, en tingui coneixement el Parlament, i per això demanem que es presenti aquest informe un cop l'any, el primer trimestre de l'any, dels cursos que s'estan fent, de català, a l'estranger.

I, finalment, hi ha un aspecte, hi ha un aspecte que potser d'una manera si el consideréssim en un sentit estricte, *stricto sensu*, potser no caldria dir que la projecció exterior de la cultura catalana..., hem d'aprofundir les nostres relacions amb les altres comunitats catalanes, amb les altres comunitats dels Països Catalans, perquè realment formen part del nostre àmbit, de l'àmbit de la cultura catalana, per tant, serien, dins d'aquesta concepció, unes relacions internes, no externes.

Això és cert, però em sembla que també és indubtable la necessitat de continuar aprofundint aquestes relacions, de continuar millorant aquestes relacions, de continuar potenciant el català i la cultura catalana a tot l'àmbit dels Països Catalans, i per això nosaltres, en l'últim punt d'aquesta Moció, demanem continuar aprofundint aquestes relacions culturals, perquè òbviament no partim pas d'una situació que no existeixi; existeixen i nosaltres pensem que s'han d'incrementar, que s'han de millorar, que s'han d'aprofundir i, per tant, hem presentat aquest cinquè punt en aquesta Moció, sens dubte molt mal defensada per aquest diputat, però sens dubte també una Moció que per ella mateixa, per la importància que pensem que té la projecció exterior de la cultura catalana i sobretot pel contingut dels seus punts, serà votada favorablement per les senyores diputades, pels senyors diputats.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Hi han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Socialista. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. El senyor Descals té la paraula per defensar les dues esmenes del seu Grup.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats..., senyor presi-

dent, voldria fer successivament, punt per punt, la presentació de les nostres esmenes i el posicionament a cadascun dels que no n'hi hem presentat.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. DESCALS: Així, començaré, doncs, pel punt 1. Permeti'm dir-li, senyor Fuentes, que ha defensat molt bé la Moció, de tal manera que ja veurà el resultat... (*rialles*), que serà relativament positiu.

El punt primer demana coordinar actuacions de projecció des del Departament de Cultura. Això, per mi, en tot cas, al nostre entendre pot significar dues posicions: que no es coordinen o que hi ha desordre, que és el que el senyor Ignasi Riera deia d'«esforç dispers». Que no es coordinin no vol dir necessàriament que se'n segueixi un efecte negatiu, és a dir, que estiguin descoordinades. Això no és així, hi ha accions múltiples de projecció que són diferents i que responen a necessitats ben delimitades, que no els cal coordinació des del Departament de Cultura, que no són centralitzades per un hipotètic projecte global.

Si hagués de ser així ens hauríem de plantejar on hauria de ser la presidència del Govern de Catalunya, essent com la cultura és –segons diu el conseller, i que hi estem tots d'acord– «una qüestió d'extraordinària importància dins del context de la transcendència que Catalunya dona al fet cultural com un fet d'identitat i d'identificació natural...» (*Pausa.*) «Nacional», gràcies. Tot el Govern, nacionalment i sectorialment, s'hi ha compromès, perquè és essencial, i de moment va bé que sigui així.

Segon: que hi ha esforç dispers i que per això cal coordinar totes les accions des d'un únic lloc. Això, davant del suposat esforç dispers, podria ser una solució, però encara n'hi poden haver d'altres, de solucions: per exemple, la del control, la del rendiment d'acord amb els paràmetres variables de recursos de temps i d'oportunitat, la de l'avaluació per sectors, que això és en gran part la tasca que fa o pot fer el Parlament. D'altra banda, podria també suposar que una determinada centralització o coordinació unisituacional provoqués aturada, desmotivació, burocratització, manca d'agilitat per part dels diversos productes de l'Administració.

L'honorable conseller parlava d'una projecció de la cultura que es realitza a través de diversos elements, de diverses propostes i d'un esforç múltiple, i deia, tot aclarint-ho: «Són múltiples els esforços que cal realitzar perquè les expressions culturals són diferents i aquesta diferència moltes vegades pot arribar a conceptualitzar una expressió dispersa i, en canvi, podria ser que no fos aquesta la base fonamental sobre la qual es centra el projecte, sinó que, en definitiva, el que hi hagués fos un esforç múltiple.»

L'honorable conseller parla d'un esforç que pot semblar dispers, però que de fet és un esforç múltiple i no parla mai de descoordinació ni de desordre, si de cas d'un altre ordre de les accions i d'una coordinació espontània de múltiples esforços. Per tant, creiem que si votéssim aquest punt podríem arribar a globalitzar una expressió dispersa i no ser la base fonamental del projecte múltiple. Suposo que queda clar. Bé, votarem en contra del punt primer.

Pel que fa al punt segon, hem presentat una esmena, perquè –i seré curt, seré breu– ens ha semblat que era millor vestir el desig d'exigència amb la granota del treball de cada dia, per això el «continuar instant», com sempre.

El punt tercer: l'Institut Català d'Estudis Mediterranis fou, d'acord amb la Llei, adscrit a Presidència i no fou massa ben rebut per part de l'oposició a l'hora de la seva creació; ho recordo molt bé per haver estat jo mateix ponent de la Llei, juntament amb l'illustre diputat senyor Ignasi Riera. Ara, però, passat un temps, l'illustre diputat senyor Riera ens recorda que l'Institut duu a terme col·loquis d'interès inqüestionable, publicació de llibres interessants i concedeix premis importants que projecten Catalunya, i és on està.

Sembla, doncs, que, des d'on és, fa bona feina, però cal també remarcar que, encara que el president de l'Institut és el president de la Generalitat, aquest ha delegat de bon principi la presidència al conseller de Cultura, que de fet l'ha impulsat amb la seva presència i acció. Si l'Institut funciona bé així, qui el presideix és el conseller de Cultura i el Govern ho vol d'aquesta manera, no els sembla a les senyores diputades i senyors diputats que el Grup de Convergència i Unió, amb la seva llibertat i autonomia d'acció, cometria un error si votés afirmativament aquest punt? És per tot això que no l'acceptarem.

Al punt 4, hi hem presentat una esmena que concreta, al nostre parer, la instància de la Moció. Creiem que és millor que l'informe quedi recollit en la memòria de cada departament que faci accions de projecció del català a l'estranger. D'altra banda, les il·lustres senyores diputades i il·lustres senyors diputats tenen sempre l'oportunitat de conèixer aquesta activitat a través de preguntes, interpellacions, etcètera.

Miri, senyor Roc Fuentes, ho ha fet tan bé en l'explicació del punt cinquè que l'hi votarem a favor; però no només hi estem d'acord sinó que, a més, demanàrem que fos votat unànimement, perquè, nosaltres, el Grup de Convergència i Unió no volem renunciar mai a la realitat d'uns països als quals es pot aplicar els versos esperançats i amorosos que van per a tots vostès –i, lògicament, els havia pensat per al senyor Ignasi Riera, ell que coneix molt bé la literatura alemanya, però en tot cas ja els els transmetrà– i que diuen així: «Apaga aquests ulls meus / no deixaré de veure't /, si em tapes les orelles / podré igualment sentir-te.»

Resumint, senyor president: votarem negativament els punts 1 i 3; afirmativament i amb entusiasme, el punt cinquè, i els 2 i 4, si s'admeten les nostres esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Pel Grup Parlamentari Socialista i per defensar la seva esmena, té la paraula el senyor Sobrequès.

El Sr. SOBREQUÈS: Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, entre altres coses per marcar la humilitat de la meva intervenció en relació amb la que acabem de sentir, perquè prendre la paraula sobre una qüestió parlamentària s'ha de fer, després d'haver sentit el portaveu de la majoria,

amb un gran sentiment d'inutilitat, bé que, en fi, amb una gran i renovada fe en l'estètica de la litúrgia parlamentària, que és base de la democràcia burgesa i, pel que sembla, de l'única democràcia existent. (*Veus de «Molt bé! Molt bé!».*)

El meu Grup votarà favorablement els cinc punts de la Moció, bé que al punt segon hi hem presentat una esmena que posa de relleu la necessitat de negociar –no d'exigir, de negociar– amb el Govern de l'Estat que, en totes aquelles manifestacions que promou de caràcter cultural arreu del món per tal de donar a conèixer els diversos aspectes de la vida cultural de l'Estat espanyol, hi tingui sempre molt present l'especificitat de la cultura catalana, perquè ens hem trobat que, sovint, macromanifestacions de tipus cultural promogudes pel Govern de l'Estat han oblidat, quan no, en ocasions, menystingut aquesta especificitat de la cultura catalana.

Correspon, per tant, al Govern de Catalunya de negociar permanentment que això no succeeixi. Aquest és l'esperit de la nostra esmena, que no és essencialment diferent ni d'allò que era el redactat primitiu de la Moció presentada pel senyor Riera ni de l'esmena que ens acaba de fer conèixer el portaveu de Convergència i Unió.

Votarem favorablement aquesta Moció, perquè realment considerem que la multiplicitat d'organismes, d'instituts, de conselleries que promouen activitats de la cultura catalana a l'exterior seria bo que es coordinessin. Ben recentment s'hi ha afegit, i en bona hora –i ho celebro, la participació sembla que serà entusiasta i decidida–, la Generalitat, el Govern de la Generalitat en el recreat Institut Català de Cooperació Iberoamericana, que permetrà, en col·laboració amb l'Institut de Cooperació Iberoamericana de Madrid, promoure la cultura catalana i altres activitats de tipus econòmic, empresarial, etcètera, en els països llatino o iberoamericans.

Per tant, la coordinació és absolutament necessària i ho seria també que aquest Institut Català d'Estudis Mediterranis –massa sovint un xic, diríem, descontrolat– fos també, entrés en l'òrbita de coordinació del Departament de Cultura, bé que conservés la seva autonomia de funcionament.

També el quart punt el votarem favorablement, perquè considerem que seria bo que el Parlament tingués coneixement de les activitats dels cursos de català a l'estranger, coneixement perquè massa sovint fa la impressió que s'hi posa més pa que formatge, és a dir que se'n fa més publicitat que no pas realitat, i seria bo que el Parlament, en un tema tan important com aquest, en tingués coneixement.

I darrerament –i amb no menys entusiasme del que ha expressat el portaveu de la majoria–, el nostre Grup també votarà el punt cinquè, perquè considerem que realment ha arribat l'hora que la cooperació en temes culturals entre els diversos governs dels Països Catalans –expressió que em sembla que tots plegats ja seria hora que deixéssim de pronunciar en veu baixa i d'una manera vergonyant, quan es refereix a iniciatives de tipus cultural–..., és bo que aquesta cooperació s'impulsi des de Catalunya, que d'alguna manera és el germà gran d'aquests països de llengua i de cultura catalanes en les modalitats dialectals que calgui.

Aquestes iniciatives culturals, però, haurien de ser objecte no únicament d'afirmacions parlamentàries, sinó també d'accions del Govern, les conselleries de Cultura s'haurien de coordinar en aspectes d'aquesta naturalesa i potser també podríem començar donant exemple el mateix Parlament fent o promovent activitats en què les comissions de cultura dels Països Catalans també fessin trobades en aquest sentit. Sé que aquest tema en ocasions ha despertat recels, recels al País Valencià sobretot, recels que s'han de vèncer a través d'iniciatives concretes. Si els ciutadans del País Valencià i de les Illes veiessin que, fruit d'aquesta cooperació, per exemple, moltes mostres, moltes exposicions, moltes iniciatives culturals que es fan a Catalunya es poden difondre també al País Valencià o a les Illes i que això és positiu, probablement, a poc a poc, tossudament, aquests recels, en fi, aquestes incomprensions fruit del passat s'anirien vencent.

És per aquest motiu que també el nostre Grup votarà aquest punt cinquè, amb la il·lusió que serveixi per donar exemple, que serveixi perquè el mateix Parlament, com he dit abans, comenci a promoure iniciatives culturals, a través de les comissions de cultura corresponents, i perquè el Govern, més enllà d'una votació d'un punt d'una moció, també busqui els camins de cooperació amb les conselleries corresponents d'aquests països de parla i de cultura catalanes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés. Ara poden intervenir els grups que no hagin presentat esmenes. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Simon Pujol. (*Remor de veus.*)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular considera positives per a la projecció exterior de la cultura catalana les propostes que es contenen en la Moció avui a debat. Evidentment, és difícil no reconèixer i estar d'acord que existeix descoordinació en la política de promoció exterior de la cultura catalana, política que, per la multiplicació dels òrgans responsables, comporta un alt grau de malbaratament de recursos pressupostaris. En teoria, totes aquestes funcions haurien d'estar coordinades pel Consorci Català per a la Promoció Exterior de la Cultura; ara bé, a la pràctica, no totes les actuacions de la Generalitat en aquest àmbit es troben sota el control del Copec, cas, per exemple, de determinades exposicions, com va passar amb les exposicions del Mil·lenari de Catalunya, i determinades accions de promoció cultural exterior, que es desenvolupen sota la supervisió del Departament de Presidència o del Comissionat de Relacions Exteriors. En aquest sentit, ens sembla molt oportuna la coordinació al voltant del Copec que proposa el punt 1 de la Moció, en la mesura que permetria evitar una duplictat d'esforços econòmics.

També estem d'acord amb el punt 2 de la Moció, on s'exigeix que el Govern de l'Estat participi en la promoció exterior de la cultura catalana, la qual cosa representa un re-

coneixement de la naturalesa bifront d'aquest àmbit competencial, on incideixen, alhora, competències estatals i competències autonòmiques. Creiem que ja és hora de deixar de lluitar per protagonismes i gelosies polítiques i establir una bona coordinació entre ambdues administracions; en aquest sentit, les conferències sectorials de cultura són el marc que podria afavorir aquesta entesa entre el Ministeri de Cultura i les diferents autonomies; com a objectiu a assolir, la coordinació dels poders públics en la promoció de la cultura, que és, en primer lloc, un dret dels ciutadans, no un espai de lluitament polític.

Entenem que cal treballar en la direcció d'incrementar la presència exterior de l'ensenyament de la llengua catalana, per dues raons: la primera, perquè suposa incrementar el coneixement de la nostra realitat i evitar les incomprensions que genera la desinformació, i, la segona, per coherència amb la postura del Grup Parlamentari Popular pel que fa a l'oportunitat que es coneguin les dues llengües oficials de Catalunya. Si volem que es conegui la nostra llengua, hem d'oferir fora del Principat la possibilitat real d'assolir aquest coneixement. Només podem aconseguir aquesta finalitat si qui en tingui interès per conèixer-lo pot assolir el nivell de coneixement del català necessari per entrar a la nostra cultura, per entrar a les nostres institucions.

Evidentment, pel que acabo de manifestar, votariem també favorablement el punt 2, i no canviariem el sentit del vot si el Grup proposant acceptés l'esmena que ha proposat el Grup de Convergència i Unió i també l'esmena que ha presentat el Grup Socialista.

Pel que fa al punt 3 de la Moció, entenem que, donat que l'Institut d'Estudis Mediterranis no té una funció estrictament cultural, no és oportuna la seva adscripció al Departament de Cultura. L'Institut aborda problemàtiques molt diverses, que no s'ajusten estrictament a les competències del Departament de Cultura, en incorporar qüestions de treball, economia, finances, medi ambient, salut pública i benestar social. Per aquesta raó, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en la votació del punt 3 d'aquesta Moció.

I per tal de saber quina és la situació dels cursos de català a l'estranger, la mesura adient és elaborar, durant el primer trimestre de cada any, un informe sobre aquests cursos, per la qual cosa donarem també el nostre suport al punt 4 de la Moció. No variariem tampoc el sentit del nostre vot si el diputat proposant acceptés l'esmena de Convergència i Unió, que fins i tot creiem que canviar aquesta informe trimestral i incloure'l a l'informe general del Departament d'Ensenyament potser seria més positiu i més fàcil de tenir-ho a l'abast dels diputats.

Pel que fa a la coordinació entre les comunitats autònomes proposada al punt cinquè, el nostre Grup Parlamentari es mostra molt satisfet pels avenços que s'han produït, per exemple, en les relacions entre els departaments de cultura de Catalunya, les Illes Balears i València. Ara bé, perquè això funcioni, cal que la nostra política cultural sigui una política que no suposi imposicions unilaterals. Hem de parlar molt de la col·laboració institucional, i n'hem parlat molt,

però no podem oblidar que el Consell Executiu s'oposa frontalment a una proposta unànime de les Corts Valencianes en favor de la difusió del canal novè a Catalunya, quan les emissions de la televisió catalana arriben pràcticament a tots els indrets de València. Si actuem de forma unilateral, sense sentit de la corresponsabilitat i de la igualtat entre les comunitats autònomes de llengua catalana, només estem afavorint i fomentant la incomprensió del que és la veritable realitat cultural catalana.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Si pujo a l'estrada no és per manca d'humilitat, perquè després de sentir el bell i elegant discurs retòric del portaveu de la majoria i la proclama radical, que gairebé ens ha superat, als del nostre Grup, del portaveu socialista, que subscriu amb entusiasme absolut i que desitgem que arribi a un terme feliç com més aviat millor, pugem aquí, hi insisteixo, no per manca d'humilitat, sinó bàsicament per raons aquífères i també de comoditat. (*Rialles i remor de veus. Pausa.*)

Bé, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha manifestat sempre un interès particular per la projecció exterior de la cultura catalana, com ho demostren un seguit d'iniciatives que en els darrers anys hem substanciat en el Ple i en comissió. Vista la desatenció de l'Estat espanyol cap a la projecció de la cultura catalana i el seu suport lògic i secular a la seva pròpia cultura en detriment de les altres, ja al seu moment vam proposar la creació de l'Institut Ramon Llull, amb l'objectiu de promoure la nostra cultura a l'exterior dels territoris que la tenen com a pròpia. Va ser precisament Iniciativa per Catalunya qui, a través del diputat senyor Riera i Gassiot, va elaborar més endavant un text articulat per a la creació d'aquest Institut. D'altra banda, mai no hem volgut reduir la nostra projecció exterior als límits d'un organisme públic, sinó que en tot moment hem proposat d'aprofitar com a element actiu i col·laborador la xarxa de casals, amb iniciatives també diverses.

Anant amb la màxima rapidesa possible que ens permet l'interès del tema, pel que fa al primer punt de la Moció, diríem que és de sentit comú la conveniència de coordinar, des del departament més adient per les seves competències, les accions de promoció cultural exteriors promogudes simultàniament per conselleries i organismes diversos de la Generalitat.

El punt segon —amb esmenes o bé sense— coincideix en essència amb una moció del nostre Grup que fa dos anys, expressada en termes molt semblants, no va comptar, en aquell moment, amb el suport majoritari de la cambra, molt sovint perquè aquest suport apareix o desapareix no, de vegades, pel que diuen les mocions, sinó per altres raons que van al seu voltant. Tindrà, doncs, el nostre suport, com el tindrà també, per motius obvis, el punt tercer, tot i que no volem amagar el nostre escepticisme militant davant la dis-

ponibilitat de l'Estat espanyol a tractar les quatre llengües i cultures des del punt de vista de la igualtat de drets i no, com sempre —almenys, fins ara—, de l'hegemonia del privilegi i la discriminació. Any rere any, en el debat de pressupostos el nostre Grup ha fixat amb detall la nostra posició envers l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, sobre la necessitat o no d'aquest organisme, els seus objectius, la seva activitat, el seu funcionament i, fins i tot, el seu rostre, el seu rostre públic. A hores d'ara potser ja podem afirmar que les motivacions per mantenir aquest Institut i mantenir-lo a Presidència segurament no són d'aquest món, si més no, del bocí de món que passa pel Mediterrani. La regulació de la informació institucional sobre els cursos de català a l'estranger es fa diríem que imprescindible, i l'esmena del Grup governamental al quart punt li dona una solució acceptable, i per això comptarà amb el nostre suport.

Finalment, el cinquè punt tindrà també el nostre vot favorable, tot i que, al nostre entendre, el redactat no acaba de tenir la solució que podríem qualificar de més feliç. En uns moments on una llengua present en una cinquantena d'estats arreu del món, com el francès, compta amb tot un ministeri dit de Cultura i Francofonia, dedicat en exclusiva a promoure la col·laboració entre tots els països de llengua francesa, és de justícia que nosaltres, per entendre'ns, no badem, i som nosaltres, en aquest aspecte, especialment crítics amb el nostre Govern —i nosaltres quan diem «nostre» tota la cambra ja deu saber què entenem per «nostre»—, amb el nostre Govern, deia, per la timidesa de la seva acció en aquest àmbit, tan accentuada que a cops frega la inoperància i la passivitat. El desembre de 1988, a proposta del nostre Grup, aquest Parlament aprovava per unanimitat la conveniència de signar un acord de col·laboració amb la Generalitat valenciana i amb el Govern balear; sis anys després, el balanç de la feina feta en aquest àmbit és francament decebedor: no hi ha hagut voluntat ni decisió ni, segurament, el convenciment i la consciència que calia per fer possible aquest projecte, amb l'argument permanent de les dificultats reals —evidentment, reals; indiscutiblement reals—, amb les dificultats, deia, d'arribar a acords amb el Govern valencià —i en aquest sentit espero que la proclama esmentada del portaveu del Grup Socialista, doncs, faci les influències que desitjaríem que fes en el Govern valencià—; no s'ha avançat en els acords tampoc amb els altres, inicialment més predisposats. El País Valencià no pot continuar sent la coartada per no fer res, sobretot quan estem segurs que ja són possibles iniciatives concretes en altres zones de parla catalana, com és ara l'Estat d'Andorra, protagonista —no ho oblidem— a l'ONU de l'acte més important fet als darrers temps per a la projecció exterior de la llengua catalana.

Hi ha un consorci per a aquesta projecció exterior de la cultura i un consell social adscrits a la Generalitat de Catalunya que no haurien de tenir una composició regional, sinó convertir-se en els organismes adequats per a la societat i les institucions de tot el domini lingüístic, dels quals la llengua i la cultura són tan pròpies i seves com ho puguin ser del Principat. Uns organismes així, d'àmbit territorial fraccio-

nat, són del tot imaginables, per exemple, en una llengua com la francesa.

Votarem a favor d'aquest punt i ens complauria de veure que, a més de ser aprovada la Moció, és finalment duta a la pràctica, però voldríem fer un prec humil a l'il·lustre diputat proponent: si us plau, no sotmeti a votació la frase «en les seves modalitats dialectals» per referir-se al conjunt del domini lingüístic. Aquesta és una terminologia que potser en l'àmbit de filologia té una concepció clara des del punt de vista que tots parlem un dialecte i, per exemple, a Barcelona també es parla un dialecte, però que, utilitzada en un llenguatge polític parlamentari, pot tenir –pot tenir– una concepció pejorativa contra aquells territoris que des d'algunes posicions se'ls diu que parlen dialecte com si només ells fossin els que parlessin dialecte. En tot cas, si té la bondat de fer aquesta recomanació li ho agrairíem; si no, també tindrà la nostra aprovació en tots aquests punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Ara, per pronunciar-se, el senyor Reguant, del Grup Mixt. (Pausa.) No hi és. Doncs, el senyor Fuentes té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per començar, donar les gràcies a tots els portaveus de tots els grups per les seves paraules. No m'hi estendré, perquè el president diria que fujo d'estudi, i...

El Sr. PRESIDENT: I ho faria, ho faria.

El Sr. FUENTES: I ho faria; per tant, no ho faré, i en conseqüència em limitaré a parlar de les esmenes que han estat presentades i que, en general, jo crec que són una millora per al text.

Hem de començar per l'esmena número 2, de Convergència i Unió. Aquesta, sincerament, és la que crec que no millora el text. El que fa és, com altres vegades, doncs, amorosir l'exigència i, per tant, tracta de «continuar instant» el Govern de l'Estat. Nosaltres ho presentàvem, ho plantejàvem com una exigència perquè la Constitució és taxativa, però he de dir-li que, en qualsevol cas, pensem que allò fonamental del nostre text es manté amb la seva esmena i, en conseqüència, acceptarem aquesta esmena.

Lamentem –i ho dic molt sincerament– no poder acceptar l'esmena del Grup Socialista. I no podem acceptar l'esmena del Grup Socialista si acceptem l'esmena de Convergència i Unió, tot i que pensem que seria bo de recollir-la, i ens agradaria recollir-la, però com a addició, no com a substitució. És a dir, com un afegit al punt número 2, perquè el nostre redactat i el redactat, també, de l'esmena de Convergència i Unió, el que fan és marcar amb caràcter general –és a dir, demanar o continuar instant el Govern de l'Estat– que cooperi eficaçment amb recursos específics a la projecció exterior de la cultura catalana. Per tant, és un mandat genèric i el que fa l'esmena socialista és dir que, en totes aquelles manifestacions de caràcter cultural que promogui arreu del món l'Estat espanyol per tal de donar a conèixer els diversos aspectes de la vida cultural de l'Estat espanyol, es tingui sem-

pre present l'especificitat de la cultura catalana. Per tant, és una qüestió concreta que s'hi podria perfectament afegir. En conseqüència, si la presidència m'ho permet, jo acceptaria l'esmena socialista si la puc incloure com una addició, no com una substitució del text.

Bé, aleshores, en relació amb la segona esmena de Convergència i Unió, pensem –i ho dic molt sincerament– que millora substancialment el text, que millora el nostre contingut: que és més adequat incloure en la memòria del Departament corresponent l'informe dels cursos de català a l'estranger que no presentar el que nosaltres demanàvem el primer trimestre de l'any, i a mi no em sap greu de reconèixer quan una aportació del Grup de la majoria o de qualsevol altre grup de la cambra millora la nostra redacció. Jo espero que recíprocament també el Grup de la majoria, alguna vegada, reconegui quan algunes de les nostres aportacions milloren alguns dels textos que es presenten.

He de dir que suprimirem en el punt cinquè la referència a «les seves modalitats dialectals», que pensem també molt sincerament que és molt desafortunada. I és molt desafortunada perquè les modalitats dialectals es donen tant o més en el principat de Catalunya que en el País Valencià o que a les Illes; és a dir, es donen arreu dels Països Catalans, i aquí el que estem defensant és que en l'àmbit de la llengua i de la cultura catalanes es millorin, s'aprofundeixin aquestes relacions, s'estableixin mecanismes que fins ara no estan degudament establerts i, per tant, això podria interpretar-se, certament, com una connotació fins i tot pejorativa com que les varietats dialectals són pròpies del País Valencià o que són pròpies de les Illes o que són pròpies d'altres països de llengua i cultura catalanes –Andorra, Catalunya Nord o l'Alguer–, que és evident que n'hi ha, però, també –hi insisteixo– al Principat de Catalunya. En conseqüència, i amb aquestes modificacions, acabo donant una altra vegada les gràcies a tots els portaveus per les seves paraules i per les seves aportacions.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Entén la presidència que hem de fer tres votacions: una, del punt primer; una altra, del punt tercer, i després, 2, 4 i 5 conjuntament. M'ha semblat que el Grup Popular volia una votació separada del punt 3, oi?

Molt bé, doncs, el punt primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 25 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Se sotmet ara a votació el punt tercer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat rebutjat per 22 vots a favor, 60 en contra i 3 abstencions.

Ara, conjuntament els punts 2, 4 i 5.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els parcs recreatius

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els parcs recreatius, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple vam substanciar una interpellació sobre els centres recreatius i turístics i essencialment sobre allò que era de més interès —que és de més interès— al voltant de l'únic projecte de centre recreatiu i turístic que hi ha en aquest moment al nostre país.

Al voltant..., la interpellació la vam centrar en dos àmbits: per un cantó, en el que feia referència a l'estat financer i als comptes i als avals de l'empresa Grand Península, i el segon bloc, en el que feia referència als anunciats canvis d'un —en aquell moment— futur decret i d'un —en aquell moment— futur projecte de llei.

Com que en principi havíem observat aquesta futurologia del decret i del projecte de llei, vam obviar aquest segon àmbit a l'hora de fer la Moció i ens vam dedicar tan sols a un únic punt de la Moció, centrat en aquests aspectes.

Totes les senyores diputades i els senyors diputats saben a bastament l'allau d'informacions que ha anat apareixent el darrer any i mig, però especialment els darrers mesos, al voltant de la situació financera de l'empresa Grand Península, que és l'empresa concessionària del parc recreatiu de Vila-seca i Salou, fins ara anomenat «Parc Tibigardens» —però amb un nom, també, pel que sembla, de ràpid canvi per un altre, que aquest és el que encara no sabem—, i al voltant, especialment, de la utilització per part de l'accionista majoritari d'aquesta empresa de l'aval de 10.000 milions atorgat per la Llei 1/92 d'aquest Parlament.

Nosaltres en aquella interpellació, resposta pel conseller de Comerç, Consum i Turisme, plantejàvem, més que res, una sèrie d'incògnites o sospites, de dubtes que havien anat planant en els mitjans d'informació i que havien estat respostos pel senyor De la Rosa, però que no havien estat respostos pels altres implicats en cadascun dels assumptes i que, per tant, només teníem la versió del senyor De la Rosa, que era la versió del «no ha passat res», però no pas la versió dels altres implicats: Com que, a més a més —ho hem dit públicament diverses vegades, no tenim cap problema a tornar-ho a dir ara—, del senyor De la Rosa no ens refiem gens ni mica, per tant, la informació donada només per aquest senyor no ens servia per poder tranquil·litzar-nos en aquest aspecte.

Abans de continuar, però, voldria resseguir unes paraules que ahir l'il·lustre portaveu del Grup Popular va dir en una de les seves intervencions, que és un defecte en el qual jo ja havia caigut ara mateix —i això que tenia la voluntat de no

caure-hi—, que són les obvietats, que no diem tot sovint perquè tenim un temps acotat, però que de vegades, en no dir-les, es pressuposa que no en som conscients. Llavors, jo m'havia fet la força de voluntat de començar per l'obvietat i ja me n'havia oblidat: volem que es faci el parc recreatiu de Vila-seca i Salou, tenim un màxim interès pel que significa per al desenvolupament turístic i econòmic de la zona, i pel que significa d'un reequilibri territorial, i pel que significa d'una notícia altament positiva en una zona castigada per altres activitats empresarials no tan agradables, sinó pel que fa a les seves conseqüències residuals.

Un cop dit això i, per tant, mostrat el nostre entusiasme pel parc recreatiu i turístic i pel fet que, realment, d'aquí a un any ja faci deu dies que s'hagi inaugurat —que és el que voldríem—, insistiríem en aquells dubtes que vam presentar i que el conseller no ens va respondre en aquell moment, tot i que el dia abans de la interpellació el conseller d'Economia ja havia fet una primera resposta a aquella interpellació, no precisament a l'hemicicle, sinó en els passadissos, sortint-ne, afirmant que, tot i que no havia acabat la investigació ordenada per la Generalitat, ja podia afirmar que no hi havia hagut problema amb l'aval.

En tot cas, els nostres dubtes —que en aquell moment teníem i que el conseller no ens va resoldre o no vam saber entendre que ens havia resolt— eren per quin motiu hi ha les dues dimissions d'alts càrrecs de l'empresa Tibigardens que hi ha; per què dimiteix el senyor Carles Vilarrubí, primer, i el senyor Carles Maristany, després. Diuen que dimiteixen per qüestions relacionades amb un intent de desviació de diners del crèdit o a una desviació. Posteriorment, ni el senyor Vilarrubí ni el senyor Maristany es pronuncien dient que aquestes informacions són falses; per tant, si s'hi pronuncia el senyor De la Rosa, nosaltres no tenim per què creure més el senyor De la Rosa que la premsa i, fins i tot, diria —ja ho he dit abans— que no creiem gens el senyor De la Rosa i, per tant, creiem més la premsa, en aquest cas, sense cap dubte.

És cert que Anheuser Busch hi ha un moment que troba dos talons de cinc milions cada un a nom de Quail que surten de Tibigardens —Quail és l'empresa utilitzada constantment pel senyor De la Rosa per fer de mitjancera i cobrar les comissions consegüents entre empreses del mateix senyor De la Rosa, amb el seu funcionament de caixa única; el senyor De la Rosa també ho ha desmentit; Anheuser Busch no ha desmentit mai això, tampoc. Anheuser Busch convoca un consell d'administració extraordinari perquè troba 1.001 milions de la Caixa de Tarragona en forma de pagarés a Grand Tibidabo —el senyor De la Rosa ho ha desmentit, Caixa de Tarragona no ho ha desmentit, Anheuser Busch tampoc ho ha desmentit. Per tant, hi ha un munt d'incògnites damunt la taula que no han estat desmentides per part dels implicats i que ens portaven a una sèrie de dubtes que creïem nosaltres —ho continuem creient— que plantejaven uns problemes... Ah, justament jo acabo de dir que ens interessava a tots que el parc Tibigardens —el parc recreatiu de Vila-seca i de Salou— s'inauguri i serveixi per a les funcions de reactivació econòmica de la zona i per

a impuls del turisme d'arreu del país, per al qual havia estat assenyalat com un dels projectes més importants del Govern.

Per això vam fer aquesta Moció en aquest sentit. En aquest sentit, ja vaig dir jo durant la interpellació que ens agradaria poder comprovar com totes aquestes informacions són falses, però que no havíem pogut comprovar ni ningú s'hi havia afirmat d'aquesta manera. Nosaltres havíem demanat en aquesta Moció, primer, que de manera immediata la seva finalització que es deia que era..., recordo les paraules del senyor conseller que deia: «si no aquesta setmana, a començaments de la següent», en la interpellació anterior. D'una manera immediata en aquest Parlament, en la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, que és la que creiem nosaltres que ha de tractar els temes del parc recreatiu i turístic, doncs, el Govern retés comptes de la investigació, de l'auditoria feta per la intervenció als comptes de Grand Península, SA; tota la documentació referent a la utilització de l'aval de 10.000 milions, tota la documentació referida en el sentit no tan sols que l'aval s'hagi, finalment, invertit en el parc, sinó el fet que en algun moment, abans de la seva inversió definitiva, hagi volgut sortir part de l'aval a alguna cosa fora del parc, fora de Grand Península, per després retornar-hi i, per tant, haver estat momentàniament desviat. I, a la vegada, si —era un dels altres dubtes que teníem— Grand Tibidabo, que era l'accionista majoritària en aquells moments —i ara, més o menys ho deu ser encara, però per poc temps—, si havia desemborsat a Grand Península tot el que havia de desemborsar, que eren els altres dubtes que hi havia damunt la taula perquè s'havia dit que quan Procesa, és a dir, FECSA, entrava a l'accionariat, els diners que aportava eren diners que no entraven en el líquid de l'empresa perquè hi havia uns deutes per part de Grand Tibidabo a Grand Península, si això podia ser, per tant, si el senyor De la Rosa com a accionista majoritari havia desemborsat tot el que calia, i, també, quins eren els pagaments efectuats a altres empreses a partir de l'aprovació de la Llei 1/92, per si en aquests pagaments hi havia comissions a Quail, per exemple. I, finalment, una cosa que tampoc van tenir dubtes de posar-ho, que eren les actes de les sessions del consell d'administració de l'empresa, que era on potser podríem aclarir aquestes dimissions, amb la consciència, per un cantó, que és una empresa privada, i, per tant, difícilment, el Govern pot demanar, però, per altre cantó, que és una empresa privada que no deixa de tenir una concessió pública, treballar damunt de 800 hectàrees expropiades públicament per raó social i fer-ho amb 10.000 milions de l'aval; per tant, és una empresa privada que nosaltres creiem que tenia unes obligacions davant dels organismes públics, potser no legals, però, si més no, realment ètiques.

En fi, després d'això, després de la Moció, encara m'han aparegut més dubtes que em reafirmen en la necessitat que aquesta Moció sigui aprovada com el fet que —i seré molt breu— en l'informe dels avals d'operacions amb venciment posterior a l'1 de l'I del 93, presentat a la Comissió d'Economia i Finances i Pressupost d'aquest Parlament, en les

pàgines finals, on fa esment d'avals formalitzats en el pagament de l'1 de l'I del 93 al 31 del XII del 93, en surten no 10, sinó 11 milions d'aval, la qual cosa..., eh?, no 10 milions d'aval, sinó 11, en tres avals diferents: un d'1 milió, dos de 5.000..., la qual cosa indicaria, potser, que aquell crèdit pont fet per Caixa de Tarragona va ser finalment avalat per la Generalitat, com Caixa de Tarragona ha assegurat, i contra el que ens va assegurar per escrit el conseller Alavedra, que va dir que no ho era d'avalat. És clar que ens ho va dir el 26 d'abril i pot ser que fos avalat a partir del dia 27, la qual cosa nosaltres no tenim evidentment sospita que fos abans del 26, i ja dic que hi ha una sèrie de coses que van sortint constantment, i el nostre Grup —i suposo que tots els grups de la cambra— volen el bé del projecte i, evidentment, per a la consciència tranquil·la de les persones a les quals s'ha expropiat i, per tant, damunt d'un terreny que era seu, i per obligació d'ús social ja no ho és, que tot això quedi clar —hi insisteixo— pel bé del projecte, pel bé d'unes comarques que ens estimem tots els que hi vivim, com els que no hi viuen, evidentment, i pel bé, evidentment, del turisme i l'economia i el reequilibri territorial del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Ha presentat esmenes el Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Faria també el posicionament sobre la Moció, i, en principi, dir que el Grup d'Iniciativa per Catalunya votarem favorablement la Moció presentada pel diputat senyor Bargalló. Hi votarem perquè entenem que estem davant d'un altre dels —jo diria— fins ara interminables o imprevisibles capítols de la llarga i opaca història del centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou. L'aflorament d'alguna de les maniobres brutes o poc clares de l'encara anomenat empresari model, protegit, enlairat, ajudat, potenciat i gairebé elevat a benefactor de la humanitat o, si més no, de la societat catalana pel Govern de la Generalitat, ha posat en dificultat en aquests moments aquest maridatge o, fins i tot —jo m'atreveria a dir—, la suèditació als interessos del senyor Javier de la Rosa, entre ell i les seves empreses i una part important del Govern representada pels consellers d'Economia i de Comerç, Consum i Turisme.

Vull recordar breument que ser li va fer una llei, la Llei de centres recreatius turístics, a mida, tramitada per la via —com he dit— d'extrema urgència, començada a tramitar el dia 1 i promulgada el dia 16 de febrer de 1989; va fer-se el concurs per adjudicar aquest primer centre recreatiu turístic amb celeritat i es va adjudicar amb una extraordinària i inusitada rapidesa: el 23 de juny del mateix any; és a dir, amb poc més de quatre mesos ja teníem elaborada la Llei i adjudicat un centre; perquè era molt important, era fonamental per al turisme de Catalunya, per a la nova imatge del turisme, per a la millora de la qualitat d'aquest turisme. I a partir d'allí va ser quan va començar la part, diríem, més de periple, de vicissituds i de dificultats; dificultats algunes impre-

vistes, com va ser el tema de la segregació de Salou respecte de Vila-seca, però que des de llavors fins fa molt poc ha comptat el senyor De la Rosa amb el suport infatigable del Govern, que ha contribuït a normalitzar, a consentir i a bastir legalment totes les vicissituds que s'ha anat vivint des de llavors.

No insistiré en el que ha dit el diputat Bargalló; el que sí que vull és fer notar que les esquerdes que ja s'entreveïen en la lloable i insubstituïble, fins a aquell moment –no sé si també insuperable–, considerada tasca del senyor De la Rosa, es van fer massa grosses quan surt el possible desviament dels 1.000 milions i el mateix president va fer una crida a l'ordre al senyor De la Rosa, el va cridar al Palau de la Generalitat, i se suposa que li va dir que intentés desaparèixer al més discretament possible i al més ràpidament possible. El que sí que també està clar és que, a pesar d'aquest canvi, els mossos d'esquadra no deuen estar prou assabentats que el tracte no havia de ser el mateix i encara se li va fer un tracte de favor, un tracte de gran autoritat quan sortia, i algun periodista va gosar fer-li una fotografia sortint del Palau del Govern.

En definitiva, hi han hagut molts dubtes des de llavors, han sortit totes aquestes dades que comentava el senyor Bargalló i que no repetiré, i, per tant, crec que com una qüestió de profilaxi, de transparència, de moralització de la vida pública en un moment en què en algun altre lloc d'aquest Estat s'està parlant de les greus conseqüències que pot tenir la corrupció i de la necessitat d'evitar molts d'aquests casos, penso que és bo, és sa i és desitjable que aprovem aquesta primera o aquesta Moció inicialment presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

Dir que del mateix contingut de la interpellació pensàvem que també hi hauria una segona part que, en no posar-la, l'hem presentat per la forma d'esmena. És a dir, nosaltres creïem que en aquests moments, en què s'està intentant recompondre la situació –i ja sabeu que no ha estat neutral, desinteressada o, diríem, que passiva la intervenció del conseller, no ha sigut casualitat que hagin intervingut o ara siguin accionistes FECSA i la Caixa, és dir, seria del gènere «tonto» creure que no hi han tingut res a veure les funcions del conseller i les arts del conseller per a poder implicar aquestes institucions. El que està clar és que ara alguns d'aquests nous accionistes, el mateix Pearson, el que plantegen és que no tenen interès en el projecte tal com estava plantejat, i que el que volen és separar el compromís del parc temàtic en si de la resta, i no sols ho plantegen, sinó que –i aquí seria una altra de les nostres crítiques, que no ho sabíem, lògicament, perquè no tenim contactes directes amb els despatxos interns del Govern i del *Diari Oficial de la Generalitat*– ja se seguia treballant per la mateixa via que es va començar treballant, per la via de l'extrema urgència. Si ja se'ns ha presentat posteriorment, hem tingut comunicació –està publicat el 20 d'abril, jo vaig presentar la Moció el dia 19– una proposta, un projecte de modificació de la Llei de centres recreatius turístics per a fer possible la segregació, però el que més em sorprèn és que no sé fins a quin punt

–s'haurà d'estudiar– és legalment procedent: hi ha un decret del mateix dia 20 en què ja decreta aquesta segregació abans de fer-la possible per llei. Suposo que l'excepció deu estar en aquest «inicialment»; no sóc jurista i no he tingut temps de consultar-ho, però hi ha un decret en què ja fa aquesta segregació. És a dir, fa la separació de la primera part del projecte, el parc temàtic, de la resta dels usos i n'estableix una, si hi ha alguna possible segona empresa interessada en l'àrea esportiva, residencial i hotelera, i una tercera en els usos comercials.

Ara bé, nosaltres, que estariem d'acord amb això, estariem d'acord que poguéssim anar per aquesta via, per la de separar el que és el parc temàtic de l'altre, el que plantejàvem és que tornar a caure en els mateixos errors i en les mateixes possibilitats de conflicte que s'havia fet fins ara no és el més convenient. I nosaltres el que plantegem en aquesta esmena és..., és a dir, anem a discutir amb la participació del conjunt de les forces parlamentàries, amb la participació dels propietaris afectats..., vull recordar que hi ha cent nou propietaris que tenen presentats recursos diversos, i estan en diversa fase de tramitació, en contra del procés d'expropiació. I també amb la participació dels ajuntaments de Salou i de Vila-seca, per què?, perquè segurament tampoc no participen amb gran entusiasme de la conveniència de construir nous hotels, noves zones residencials en un lloc on hi ha prou congestió, prou capacitat per acollir moltíssims visitants i que experiències d'altres països ens diuen que no deu ser tan negoci fer les àrees residencials i hoteleres al costat i simultàniament..., llavors, el que entenem és que això s'hauria de tractar conjuntament per buscar el màxim consens, perquè Iniciativa per Catalunya sempre, sempre –mai hem dit el contrari– ens sembla bé construir centres recreatius turístics, però el que no ens sembla bé és tota l'especulació urbanística que hi ha al darrere.

Jo els permetria, ja que ha sortit el decret, fer-los una observació: el Decret fixa un nou ajornament, a part de la segregació, un nou ajornament de la construcció dels usos comercials i els esportius residencials i hotelers. I, llavors, si no modifiquen aquesta declaració d'interès social, per la qual era tan necessària, tan convenient, la rapidesa a expropiar aquests territoris i no podia tirar endavant el parc, si segueix definint-se com a zona d'interès social l'expropiació d'aquests terrenys –ho repeteixo–, resulta que estem fent una reserva de sòl, pagat a preu rústic, per a invertir, si les condicions són favorables, en un termini que va fins a l'any 2011; és a dir que d'aquí al 2011 haurem fet una expropiació per motius d'interès social i que, si el 2011 encara no les hem acabat, suposo que de la mateixa manera que ja s'han modificat dues vegades els terminis de construcció de les zones residencials i hoteleres, tornarem a modificar les vegades que convingui. I, en definitiva, aquí hem assistit a una grandíssima actuació especulativa de nombroses i nombroses hectàrees, que no ajuda ni per part dels ajuntaments, ni per part dels propietaris afectats, ni per part de moltes forces polítiques a veure bé el conjunt del projecte.

Pensàvem que fóra possible estudiar una solució conjunta de la segregació, així com del redimensionat del projecte i la consegüent desafectació, la presentació d'aquestes dues històries, d'aquest Projecte de Llei i d'aquest decret, ens ho fa més difícil de creure, però, de totes maneres, com que creiem que és més raonable el que plantejem nosaltres que el que es planteja des de la majoria, seguirem defensant i, ja dic, a pesar que ha sortit això, no retirem aquesta esmena, i demanaríem que el conjunt de la cambra reflexionés i votés a favor, també, d'aquesta esmena, si el diputat proposant accepta, òbviament, la seva presentació.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Poden ara intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. En nom del Grup Parlamentari Popular, solament anunciar el vot favorable a la Moció que ha presentat l'il·lustre diputat senyor Bargalló en nom d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari Socialista, el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Gràcies, senyor president. Avui, el Grup d'Esquerra Republicana ens planteja una moció al voltant del parc recreatiu de Vila-seca i Salou. Sens dubte, no és la darrera vegada que tornarem a parlar d'aquesta qüestió; tenim pendent, entrada per tràmit d'urgència, la modificació de la Llei que va aprovar aquest Parlament l'any 89, i és evident que aquesta ha estat una de les qüestions que en aquests darrers anys ha tingut l'interès de la cambra: des de l'any 88, on es van començar a fer les primeres preguntes al voltant del centre recreatiu, més de tres-cents documents han entrat en aquesta cambra ja sigui per la via de llei, per la via d'interpellació o de preguntes sobre el centre recreatiu.

Per part del Grup Socialista, volem fer dues consideracions al voltant del projecte de parc: la primera és que aquest parc havia d'estar inaugurat el 31 de desembre de l'any 1992 —per tant, portem un retrocés important al voltant d'aquest—, i, després, que jo crec que a hores d'ara ja és impossible negar una evidència, i és que ha estat un procés mal portat, desafortunat, amb molts errors. És evident que no estem davant d'un problema de mala sort, sinó que el procés, globalment, des del primer moment s'ha portat malament. Durant tot aquest procés hi ha hagut canvis molt significatius d'accionariat; hi ha hagut rumorologia constant d'empreses que entraven i sortien del projecte; hi va haver la segregació del municipi de Vila-seca i Salou; la creació del consorci, fet que el nostre Grup ja va reclamar des del primer moment per tal de solucionar els problemes que comportava la segregació de Vila-seca i Salou; l'evolució de la situació econòmica i social és indubtable que ha influït també en aquesta qüestió; la situació dels expropiats, i, finalment, una qüestió important, que ha estat l'aturada dels projectes complementaris del parc, és a dir, la zona comercial, la zona residencial i la zona esportiva.

Senyores i senyors diputats, des del punt de vista del Grup Socialista, creiem que l'acabament del parc temàtic és un fet important, en primer lloc, per al desenvolupament de l'economia de les comarques de Tarragona, i també pel que ha de ser el conjunt del sector turístic de Catalunya. De totes maneres, nosaltres teníem alguns dubtes al començament d'aquest projecte. Jo crec que el temps ha confirmat una part d'aquests dubtes; és més, diríem que aquests dubtes estaven totalment fundats.

La primera qüestió és la que hi havia al voltant de la zona complementària, el que en el seu moment es deia la «zona residencial, esportiva i comercial». Se'ns va dir des del primer moment, durant cinc anys, que aquest fet era imprescindible perquè s'acabés construint el parc temàtic; jo crec que el temps i, sobretot, els fets, que són molt tossuts en aquesta qüestió, ens han donat clarament la raó. Vostès, en concret el conseller d'Economia i Finances, el senyor Macià Alavedra, fa molt poques setmanes, a la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme d'aquest Parlament, anunciava que el 31 de desembre de l'any 95 s'inauguraria el parc. Per tant, en el moment de la inauguració del parc no hi haurà ni zona comercial, ni zona residencial, ni zona esportiva. Per tant, és lògic que, la proposta que vostès ens han fet, de modificació d'aquesta Llei, en aquests moments no l'acabem d'entendre, en la mesura que la justificació, com deia, del parc, estava en funció, precisament, d'aquesta zona. De totes maneres, aquesta és una qüestió que abordarem en el moment que es discuteixi la Llei en aquest Parlament.

I, en segon lloc, la qüestió important, que és el punt essencial de la Moció que ens planteja el Grup d'Esquerra Republicana, la que fa al voltant dels accionistes: en tot moment s'ha plantejat quins eren els accionistes necessaris per tirar endavant el projecte; a hores d'ara és indubtable que el senyor De la Rosa no deu ser imprescindible, en la mesura que vostès han buscat nous accionistes —el grup FECSA, la Caixa, el grup Pearson— i que, en aquests moments, vostès es plantegen seriosament l'abandó del senyor De la Rosa d'aquest projecte. Com que en aquests darrers setmanes i mesos han aparegut moltes notícies sobre la situació financera del senyor De la Rosa que afecten el grup Grand Península, on ell té una participació important, creiem que tota la situació que hi ha al voltant de l'aval que va aprovar aquest Parlament per una majoria important, pel Grup de la majoria, l'aval dels 10.000 milions, necessita prendre unes precaucions. Jo crec que la Moció que planteja avui el Grup d'Esquerra Republicana va en aquesta direcció, en la necessitat que aquest Parlament estigui informat pel Govern, en la mesura que els diners que es van destinar a donar un aval a aquesta empresa s'han destinat als fins que deia la Llei. I el nostre Grup està convençut que en aquests moments això encara és més important per una raó molt clara: estem en uns moments delicats, en uns moments complexos del que és la democràcia, i creiem que tot aquest seguit de mesures que ajudin que hi hagi més transparència, que hi hagi més control i rigor en l'ús dels cabals públics ajudaran, precisament, a refermar la democràcia, a refermar les institucions.

Per tant, el nostre Grup recolzarà la Moció d'Esquerra Republicana; creiem que, en aquest sentit, com també se'ns va anunciar en el seu moment, en la compareixença del senyor conseller, la Conselleria està treballant en aquesta direcció, i la compareixença, una nova compareixença del conseller ajudarà que tots aquests dubtes que en aquests moments estan plantejats es resolguin.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fer el posicionament del Grup de Convergència i Unió respecte a la Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, sobre els parcs recreatius i, més concretament, sobre la utilització de l'aval concedit per aquest Parlament, d'acord amb una llei aprovada en aquest Parlament, la Llei 1/92, a Grand Península, per finançar les inversions fetes en el parc recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou.

En rigor, però, estem debatent un fet inexistent, si ens atenem al que és el text estricte de la Moció, perquè no existeix cap aval concedit per l'Institut Català de Finances a Grand Península, SA, sinó que el que existeix són dos avals de 5.000 milions de pessetes cadascun, concedits a Grand Península, SA pel Govern de la Generalitat, en acords del 6 del IV del 93 i del 24 de novembre del 93, d'acord amb l'article 3.2 de la Llei 1/92, que és la que concedia l'aval. Per tant, voldria demanar a la presidència que s'introduís una modificació, una esmena que corregís aquest error i poder continuar la substanciació d'aquest punt, i seria canviar, on diu «Institut Català de Finances», per «Govern de la Generalitat».

Se'ns demana a la Moció presentar les conclusions de l'informe-auditoria que determina el destí dels dos crèdits concedits a Grand Península i avalats per la Generalitat per un import total de 10.000 milions de pessetes. L'informe ha estat ja realitzat per la Intervenció General de la Generalitat, a petició del president de Grand Tibidabo, accionista majoritari de Grand Península, com consta en els antecedents de l'informe. En aquests antecedents hi ha una sèrie d'informacions i puntualitzacions que posen de manifest que tota la tramitació, en el tema de l'aval, ha estat la correcta. Es diu en els antecedents que el crèdit i l'aval formalitzats ho han estat, mitjançant escriptures públiques, el 20 d'abril i el 28 de desembre de l'any 93; que el crèdit concedit ha estat concedit per la Chase Manhattan Bank, en dos trams de 5.000 milions de pessetes cadascun d'ells; que l'aval abasta el principal i no els interessos —tan sols el principal, no els interessos—, i, a més, en l'expedient de concessió de l'aval figuren certificats d'Arthur Andersen que a 31 del XII del 92 les inversions de Grand Península en el parc recreatiu de Vila-seca i Salou pugen a 7.892 milions de pessetes, i que la taxació dels terrenys és de 4.625 milions; certificat també d'Arthur Andersen que a 30 de setembre del 93 les inversions de Grand Península, inclosos els terrenys, pugen a

24.525 milions; certificat del director general de Política Financera de la Generalitat que considera complerta la condició tercera de l'acord de concessió d'aval, que és la que fa referència que el préstec es destinés íntegrament a inversions realitzades en el parc, i informes de la Direcció de la Intervenció General de la Generalitat, que, a la vista de la documentació presentada, considera justificat el destí del crèdit, sens perjudici d'efectuar el control pel procediment d'auditoria previst a l'article 75.3 de la Llei de finances públiques de Catalunya, i s'indica en l'esmentat informe que l'auditoria es portaria terme quan la societat presentés els comptes anuals auditats per Arthur Andersen. També es diu als antecedents que els dos avals estan garantits mitjançant hipoteques immobiliàries, fetes el 28 de desembre i el 20 d'abril de l'any 93, hipoteques immobiliàries sobre els terrenys del parc temàtic, que són taxats en aquell moment en 12.000 milions de pessetes; que en l'escriptura s'estipula, a més, que la hipoteca s'estendrà a les finques que en aquell moment encara estaven pendents de matriculació a favor de Grand Península i que en total sumen més de 182 hectàrees. També es diu en els antecedents que, amb posterioritat al 28 de desembre del 93, el control sobre Grand Península s'ha efectuat a través de la documentació tramesa per Arthur Andersen, a l'espera que la societat formulés els comptes anuals, tal com els deia abans, esmentats a l'article 75.3 de la Llei de finances públiques de Catalunya; el termini de què disposa, com vostès saben, el Consell d'Administració de la societat per formular els comptes anuals, d'acord amb l'article 171 de la Llei de societats anònimes, finalitza el dia 31 de març d'enguany, és a dir, el 31 de març de 1994.

El dia 25 de març —per tant, abans que finalitzés el termini per formular els comptes del 93—, el president de Grand Tibidabo, SA, accionista majoritari de Grand Península, es va adreçar per carta al president de la Generalitat i li va demanar que, davant de determinades informacions de premsa, la Intervenció General de la Generalitat, de forma immediata, visités la companyia i comprovés el destí dels crèdits avalats per la Generalitat. El conseller d'Economia i Finances, el mateix dia, va ordenar a l'interventor general que iniciés l'auditoria. Els treballs es van iniciar el dia 28 de març del 94, i s'han anat desenvolupant ininterrompudament.

Les dades d'aquest informe han sigut obtingudes de la mateixa entitat, mitjançant anàlisis dels seus estats financers i confirmades pels papers de treball i esborranys de l'auditoria d'Arthur Andersen a 31 de desembre del 93, i el dictamen del qual està en procés de finalització.

El contingut d'aquest informe està compost de tres fases prou diferenciades, com són: en primer lloc, detall descriptiu de cadascuna de les masses patrimonials que componen el balanç de l'entitat a 31 de desembre del 93; en segon lloc, la determinació de les inversions realitzades per l'entitat amb l'import dels dos préstecs obtinguts del Chase Manhattan Bank i avalats per la Generalitat de Catalunya, i, en tercer lloc, de forma complementària, es presenta, abans de les inversions realitzades durant els mesos de gener i febrer del 94, així com la variació de les disponibilitats en

base al projecte de balanç de comprovació facilitat per l'entitat a 28 de febrer del 94.

Amb independència de la comprovació del procediment d'auditoria, és a dir, a posteriori, el Consell d'Administració de Grand Península, per acord –per acord– del 29 de març, sol·licita la col·laboració de la Generalitat per a la intervenció i fiscalització de tots els pagaments que s'hagin de realitzar per la companyia, així com per les futures obligacions que hagi d'assumir. Este acord del Consell d'Administració s'adjunta a l'informe.

L'operativa que es va seguir des del 29 de març és la que tot pagament que s'hagi de fer és objecte d'un informe d'Arthur Andersen, comprensiu dels extrems que consten a l'informe, i, si l'informe és favorable, l'interventor general fiscalitza de conformitat els pagaments proposats que són fets efectius per la companyia.

A les conclusions finals de l'informe es diu que, com a resum de les conclusions exposades al llarg de l'informe, pot dir-se que el balanç de comprovació, situat a 28 de febrer del 94, el total d'inversions realitzades i comptabilitzades entre l'1 de gener del 93 i el 28 de febrer del 94 és de 9.461 milions de pessetes. D'altra banda, les addicions de març de 94 són de 655 milions de pessetes, representades per factures de proveïdors i certificacions encara pendents de la compulsa.

Cal fer menció expressa que el *cash flow* o estats de seguiment de tresoreria, en el període de l'1 de gener del 93 fins al 28 de febrer del 94, demostren amb escreix que els pagaments efectuats per l'entitat en l'esmentat període superen els 10.000 milions de pessetes, i aquí no estan inclosos els vint dies que portem del mes d'abril. Per tant, s'obté la conclusió que els crèdits concedits a Grand Península, SA, i avalats per la Generalitat de Catalunya per un import total de 10.000 milions de pessetes, han estat destinats exclusivament a inversions en el conjunt recreatiu de Vila-seca i Salou.

Em plau també manifestar-los que l'informe ha estat ja tramès a la Sindicatura de Comptes, tal com es mana per llei; a la Fiscalia, que s'havia interessat pel tema, havia dit que havia obert diligències, i a la mateixa empresa.

També vull puntualitzar que totes les despeses de formalització del crèdit i de l'aval han anat a compte de l'adjudicatari i que, d'acord amb el que estableix l'article 64.2 de la Llei de finances, s'han ingressat a la tresoreria de la Generalitat 50 milions de pessetes provinents del 0,5% de comissió que va establir el Govern que s'havia de percebre en aquesta operació.

El resultat, per tant, d'aquest informe d'auditoria confirma les previsions i estudis en base als quals s'ha garantit la viabilitat del projecte, tant als actuals accionistes com als futurs accionistes de Grand Península.

Confiem, confio que de retruc s'aconseguirà també el recolzament de tots los grups de la cambra en aquest tema, partint de la base que l'interès del Govern de la Generalitat ha estat sempre mantenir un altíssim nivell de solvència en l'accionariat i de garantir que s'asseguri l'execució i posada en funcionament del parc, tal com deia el conseller d'Eco-

nomia i Finances en la seva compareixença, i sembla que ja hem començat per este camí a tenor del que s'ha explicitat aquí pels diferents representants, dient que estaven de manera entusiasta a favor que això arribés a bon port.

No caldrà o no voldria que s'oblidés tampoc que sense la col·laboració, al seu moment, de l'empresa Grand Tibidabo no s'hauria pogut arribar en aquests moments a aquesta situació.

És en aquest mateix sentit que els deia de mantenir l'altíssim nivell de solvència en l'accionariat i garantir que s'asseguri l'execució i posada en funcionament del parc que el conseller d'Economia i Finances, el senyor Alavedra, sol·licitarà una nova compareixença davant la comissió corresponent, en el moment que es faci realitat aquesta nova composició accionarial, i que, de ben segur, serà en els propers dies.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor president, votarem «sí» –amb la correcció que els deia de l'«Institut Català de Finances» per la «del Govern de la Generalitat»– la part de la Moció que va des del començament fins on diu «per la Llei de 1992»; la resta de la Moció la votarem en contra, perquè com vostès entendran –i fins i tot em sembla que el mateix senyor Bargalló i possiblement també Abelló han manifestat–, es refereix a una documentació interna, i per tant d'ordre privat, de l'empresa adjudicatària, i més en concret dels seus accionistes.

Votarem, per tant, que quedi clar, a favor de presentar davant la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme les conclusions –tot i que serà tramès l'informe sencer, no tan sols les conclusions– referents al destí dels dos crèdits concedits a Grand Península, SA, i avalats per la Generalitat, perquè, senyores i senyors diputats, som els primers interessats que es demostrï que la utilització de l'aval i del crèdit ha estat la correcta de cara que no tan sols per part de la cambra, sinó per part de tota la ciutadania de Catalunya, estem convençuts que ens podem sentir representats dintre d'aquesta tasca de govern en benefici del que ha de ser el relançament d'un sector, però molt més a les comarques de Tarragona, com és el sector turístic, i esta és una oportunitat que no podem deixar escapar.

Moltes gràcies, senyor president... Perdó, no he fet l'explicació sobre l'esmena. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Encara no sabem si l'accepten, però, vaja, pronunciï's.

El Sr. SABANZA: Ja em pronunciaré. Si no li sap greu, faré el mateix que han fet els altres diputats.

L'esmena no la recolzarem perquè –tal com ha dit el senyor Gimeno– el dia 14, em sembla que és, el dia 14 es va presentar ja a registre del Parlament un projecte de llei que modifica la Llei 1/92, que aquí es pretén esmenar..., el dia 19; el dia 20 va estar publicada; s'ha obert ja el període d'esmenes, i crec que és en aquell tràmit que caldrà, en tot cas, entrar a debatre o a discutir quina és la manera de modificar-la.

Per tant, em sembla que és sobrer que ara aquí en parlem. Per tant, el nostre Grup no donarà suport a l'esmena d'Iniciativa, en cas que fos acceptada.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sabanza. Ara el senyor Bargalló s'ha de pronunciar sobre l'esmena i sobre la correcció del text de la seva Moció.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Sobre l'esmena, i de l'escó estant, com abans hem esmentat, justament l'anunci de l'aparició d'un projecte de llei i d'un decret ens havia fet, potser en un acte d'excessiva bona fe, plantejar que a través d'aquell projecte de llei podríem parlar del tema de les modificacions en el sentit que nosaltres —ja dèiem en el moment de la interpellació que suposàvem que d'altres grups— volíem, que era el de la redimensió del parc.

Llegit el Projecte de llei i llegit el Decret hem comprovat que difícilment es pot entrar en aquesta discussió, tal com és en aquest moment, i per tant agraïm profundament al Grup d'Iniciativa per Catalunya que ens hagi permès d'esmenar aquell acte de bona fe que havíem comès i, per tant, que es plantegi avui, ni que sigui amb el futur previsible que ja coneixem totes les senyores diputats i senyors diputats que s'acaba d'anunciar, aquesta esmena que fem nostra.

Respecte a la segona petició del senyor portaveu del Grup de Convergència i Unió a aquesta Moció, s'ha suscitat una discussió entre il·lustres senyors juristes i il·lustres senyors economistes sobre el tema, que jo no he pogut seguir a bastament per manca de coneixements propis i per interès d'escoltar el senyor Sabanza, que em sembla que el senyor Escudé era en disposició, potser, d'explicar com havien acabat aquestes deliberacions sobre una qüestió tècnica, que no pas ni política ni ideològica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Sí, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president, per al·lusions directíssimes.

Efectivament, hi ha hagut aquí uns petits *pourparlers* amb una sèrie d'experts —entre els quals no m'hi incloc— i sembla que la dificultat és que podem dir tots el mateix, perquè una cosa és l'autorització i una altra cosa és la instrumentació, i aleshores és possible —no tenim elements materials aquí, en aquests moments— que el que ha explicat el nostre company és cert, però també la negativa d'altres companys també sigui certa, i, aleshores, com que en definitiva, senyores i senyors diputats, com que tots som conscients que el que votem és el concepte, el contingut, aleshores es vota tal com està i, si de cas, demanaríem als serveis de la cambra que constatin —segons l'informe que ha arribat, sembla que diu que és el Govern—, que es comprovi qui és que ha materialitzat, qui ha fet el crèdit i que, en la resolució, quan es publiqui, es digui: «continua com ara», que sigui l'Institut Català de Crèdit, o sigui el Govern, qui sigui l'òrgan que ha donat això.

El Sr. PRESIDENT: No «qui ha fet el crèdit», sinó «qui ha fet l'aval».

El Sr. ESCUDÉ: O l'aval, perdó.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Lavors, primer votarem del text de la Moció fins a «la Llei 1/92», fins aquí.

Vots a favor?

Aquest extrem ha quedat aprovat per unanimitat.

Ara es vota la resta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de nou del vespre i deu minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL

i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext. S.L. Barcelona.

